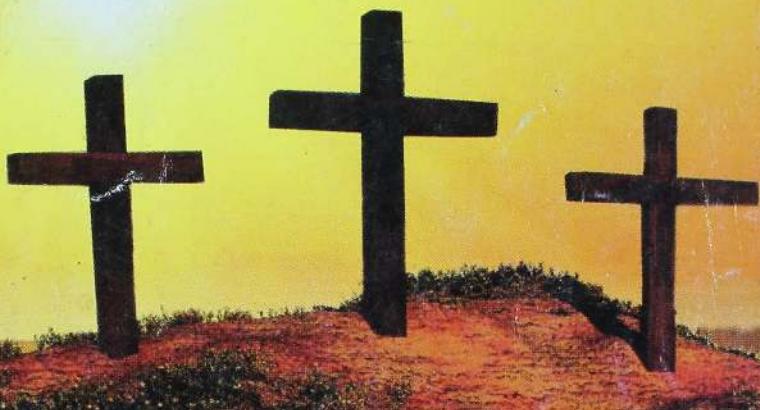

அனுதினமும் தேவநூடன்

ஸ்ரீல்
ஸே
ஜான்
2009

‘இயேசு: நானே உயிர்க்கையிலும்
ஜீவதுபாயிஞக்கிறேன்,
என்கை விசுவாசிக்கிறவன்
மாத்தாலும் பிழைப்பான்’
(யோவான் 11: 25)

பரிசுத்த வேதாகமத்தை ஓராண்டிற்குள்
வாசித்து முடிப்பதற்கான கால அட்டவணை

ஏப்ரல்

திகதி	காலை	மாலை
01	யோக. 14,15 லூக்.	7:19-35
02	யோக. 16,17,18 லூக்.	7:36-50
03	யோக. 19,20 லூக்.	8:01-15
04	யோக. 21,22 லூக்.	8:16-39
05	யோக. 23,24 லூக்.	8:40-56
06	நியா. 1,2 லூக்.	9:01-21
07	நியா. 3,4 லூக்.	9:22-43
08	நியா. 5,6 லூக்.	9:44-62
09	நியா. 7,8 லூக்.	10:01-24
10	நியா. 9 லூக்.	10:25-42
11	நியா. 10,11 லூக்.	11:01-23
12	நியா. 12,13,14 லூக்.	11:24-38
13	நியா. 15,16 லூக்.	11:39-54
14	நியா. 17,18 லூக்.	12:01-15
15	நியா. 19 லூக்.	12:16-41
16	நியா. 20,21 லூக்.	12:42-59
17	ரூத் 1,2 லூக்.	13:01-35
18	ரூத் 3,4 லூக்.	14:01-35
19	1சாமு. 1,2 லூக்.	15:01-32
20	1சாமு. 3,4,5 லூக்.	16:01-31
21	1சாமு. 6,7,8 லூக்.	17:01-19
22	1சாமு. 9,10 லூக்.	17:20-37
23	1சாமு. 11,12,13 லூக்.	18:01-17
24	1சாமு. 14 லூக்.	18:18-43
25	1சாமு. 15,16 லூக்.	19:01-27
26	1சாமு. 17 லூக்.	19:28-48
27	1சாமு. 18,19 லூக்.	20:01-26
28	1சாமு. 20,21,22 லூக்.	20:27-47
29	1சாமு. 23,24,25 லூக்.	21:01-19
30	1சாமு. 26,27,28 லூக்.	21:20-38

அனுதினமும் தேவநூடன்

சத்தியவசன வெளியீடு
(DAILY DEVOTIONS)

எப்ரல் - மே - ஜூன்
2009

BACK TO THE
BIBLE.®

நிர்வாக இயக்குனர்:
திரு. மதுக வெரேஷ

தமிழ்ப்பணி பொறுப்பாளர்:
திரு. நீரியல் ஸ்ரீகாங்போ

தபால் முகவரி:
சத்தியவசனம்
த.பெ. 1012. கொழும்பு
இலங்கை.

TEL: 011-2695441, FAX: 011-2698843

Email: sosl@slt.net.lk

நேரில்:
120A. தர்மபால மாவத்தை
கொழும்பு 7
இலங்கை

(2தீமோத்தேயு 3:16-17)

“வேதவாக்கியங்களைல்லாம் தேவ
ஆவியினால் அருளப்பட்டிருக்கிறது;
தேவனுடைய மனுஷன் தேறினவனாகவும்,
எந்த நற்கிரியையுஞ் செய்யத் தகுதியுள்ளவனாகவும்
இருக்கும்படியாக, அவைகள் உபதேசத்துக்கும்,
கடிந்துகொள்ளுதலுக்கும், சீர்திருத்தலுக்கும், நீதியைப்
படிப்பிக்குதலுக்கும் பிரயோஜனமுள்ளவைகளாயிருக்கிறது.”

பிழை திருத்தம்

கடந்த எமது வெளியீடுகளில் ஏற்பட்ட அச்சுப் பிழைகளுக்காக வும் கருத்துப் பிழைகளுக்காகவும் வருந்துகின்றோம்.

பிழைதிருத்தம் 1

கடந்த 2008 ஒக்டோபர் நவம்பர் டிசம்பர் அனுதினமும் தேவனுடன் தியான நூலில் பக்கம் 84ல் டிசம்பர் 21ம் திகதிக்கான தியானத்திலுள்ள ஜெபத்தினை, “வல்லமையுள்ள தேவனே உமது பிள்ளையாகிய நான், பிசாசின் வல்லமையை மேற்கொண்டு உமக்கென்று பணிசெய்ய கிருபை தாரும். ஆமென்.” என திருத்தி வாசிக்கப்படவேண்டும் என்பதை அறியத்தருகின்றோம்.

பிழைதிருத்தம் 2

ஜனவரி பெப்ரவரி மார்ச் 2009 அனுதினமும் தேவனுடன் தியான நூலில் 7,8,9,10,14,15,18 ம் பக்கங்களில் மாதமாக “ஒகஸ்ட்” என தவறாக குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதை “ஜனவரி” எனவும், பக்கம் 83ல் “செப்டெம்பர்” என தவறாக குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதானது “மார்ச்” என திருத்தப்படவேண்டும் என்பதையும் அறியத்தருகின்றோம்.

தியான புத்தகத்தில் ஏற்பட்ட இப் பிழைகளை அன்றிடும் (சிலர் கண்டிட்டிடும்) தஸால் ஊடாகவும், தொலைபேசியின் வாயிலாகவும், நேரிலும் சுட்டுக்காட்டிய எங்கள் அன்பான வாசகர்களுக்கு எமது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றோம்.

‘கார்த்தருடைய வேதத்தை ஆராயவும், அதின்படி செய்யவும்,
இல்லீரவேல்லே கட்டளைகளையும் நீதி நியாயச்களையும்
உபதேசிக்கவும்...’ (எஸ்ரா 7:10)

கிறிஸ்துவுக்குள் பிரியமானவர்களே,

கிறிஸ்து இயேசுவின் நாமத்தில் அன்பின் வாழ்த்துக்கள்.

மற்றுமொரு அனுதினமும் தேவனுடன் சத்தியவசன தியான நூல் ஊடாக உங்களை சந்திப்பதில் பெருமகிழ்ச்சியடைவதோடு வாசகர்கள் அனைவருக்கும் எமது வாழ்த்துக்களை தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

இந்த வருடத்தின் முன்று மாதங்களைக் கடந்து, நான்காவது மாதத்துக்குள் கடந்து வந்து விட்டோம். கனவேகத்தில் ஒடும் இந்த வாழ்க்கை ஒட்டத்தின் நடுவே ஆறுதலாக அமர்ந்திருந்து, கார்த்தரின் வேதத்தை தியானிக்கவும் அவருடைய வேதத்தை ஆராயவும் இந்த தியான நூல் உங்களுக்கு ஆசீர்வாதமான ஒரு துணை நூலாக இருக்கும் என நம்புகிறோம்.

இம்முறை செகோதரி சாந்திபான்னு அவர்கள் லெந்துகால சிந்தனையாக எழுதிய தியானங்களை ஏப்ரல் மாதத்திலும், செகோதரி ஜெபதர்ஷ்னி சேவியர் அவர்கள் கொடுத்தலைக் குறித்து எழுதிய தியானங்களை மே மாதத்திலும், செகோதரி ஜெபி ஜெபா அவர்கள் பல்வேறு தலைப்புகளில் எழுதிய தியானங்களை ஜூன் மாதத்திலும் தொகுத்து வெளியிட்டுள்ளோம். வழமைபோலவே இம்முறையும் தியானங்கள் உங்களுடைய ஆவிக்குரிய வாழ்வுக்கு ஆசீர்வாதமாக அமைய ஜெபத்தோடு வெளியிடுகின்றோம். தியானங்கள் குறித்த உங்கள் ஆக்கபூர்வமான கருத்துக்களை எதிர்பார்க்கின்றோம்.

இப்படிக்கு

கார்த்தரின் பணியில்

நீரியன் பிர்ஜாஞ்சீ

(சத்தியவசனம் - தமிழ்பணி பொறுப்பாளர்)

கஷ்டங்களா!

‘...நாம் அநேக உபத்திரவங்களின் வழியாய் தேவனுடைய ராஜ்யத்தில் பிரவேசிக்கவேண்டும்...’ (அப்போஸ்தலர் 14:22)

‘பாடுகள் வரும்; வரட்டும். கிறிஸ்துவவைப்போல நம்மை மாற்றுகிற படிமுறைக்கு அதுவே சிறந்த வழி. எனினும் பாடுகளைக் குறித்து எவரும் உறுதி யாகப் பிரசங்கிப்பதில்லை, மாறாக உங்கள் கஷ்டங்கள் தீரும் என்று தானே சொல்லுகிறார்கள். இது என்ன? கஷ்டம் என்பது என்ன? உபத்திரவங்கள் என்பது என்ன?’ என்று ஒரு தாயார் கேட்டபோதுதான் நானும் சிந்திக்க ஆரம்பித்தேன்.

சகரியா பூணன் அவர்களுடைய ‘சிலுவை இல்லாத இயேசுவா’ என்ற புத்தகத்தில் இதற்கு தெளிவான பதில் உண்டு. கஷ்டம் என்பது வேறு! உபத்திரவம் என்பது வேறு. கஷ்டம் என்பது நாமே நமக்குத் தேடிக்கொள்வது. அது சூழ்நிலைகளைச் சார்ந்தது. ‘அவனவன் தன் தன் சுயஇச்சைபினாலே இழுக்கப் பட்டு சிக்குண்டு..’ (யாக.1:15) என்பது இதுதான். நமக்கிறுக்கும் கஷ்டங்களை சற்று சிற்றித்துப் பார்ப்போம். அவற்றுக்கு பண்மோ பதவியோ, கணவனோ, மனைவியோ, பிள்ளைகளோ, உறவுகளோ ஏதோவொன்று காரணமாயிருப்பது தெரியவரும். சமுதாயத்திலும் தேசத்திலும் உண்டாகும் கஷ்டங்களுக்குக்கூட ஒவ்வொரு காரணம் இருக்கும். தேவன் பொல்லாங்கை நமக்குக் கட்டவிழ்த்து விடுவாரா? தீமையினால் சோதிக்கிறவரா தேவன்? இயேசு கூறிய உவமையில் அந்த இளையவனுக்கு உணவுகட கிடைக்காத அளவுக்கு ஏன் கஷ்டம்? அவனால்தானே அவனுக்குக் கஷ்டம் ஏற்பட்டது. ஆக, கஷ்டம் என்று நாம் சொல்பவற்றை நம்மால் தவிர்த்துக்கொள்ள முடியும் என்பது விளங்குகிறது.

கட்டுப்பாட்டோடு செலவுசெய்து பணக் கஷ்டத்தைத் தவிர்க்கலாம். நல்லுறவை வளர்த்து அயலானோடுள்ள பிணக்கைத் தவிர்க்கலாம். நம்மால் சரிசெய்யக் கூடியவற்றை நாம் தவறவிடுவதனால் ஏற்படுபவைதான் கஷ்டங்கள். இவற்றை மேற்கொள்ளவும் வேதம் வழிகளை காண்பிக்கின்றது. ஆகவே, வேதாகம சொல்லதிகாரத்திலேயே காணப்படாத ‘கஷ்டம்’ என்ற வார்த்தையைத் தவிர்த்து வாழ முன்வருவோமாக. தம்மையே நமக்காகத் தந்த தேவன், அன்றாட வாழ்வின் காரியங்களில் நம்மைக் கைவிட்டுவிடுவாரா?

‘நாம் கர்த்தருடைய வார்த்தைக்கு ஏற்ப சூழ்நிலைகளைக் கையாளத் தவறுவதனாலேதான் கஷ்டங்கள் வருகின்றன’ என்று சகரியா பூணன் அவர்கள் விளக்குகிறார். தேவனுடைய வார்த்தைக்குத் திரும்புவோமானால் கஷ்டங்கள் தாமாகவே நீங்கிப்போகும். நம் வாழ்வில் ஏற்படுகிற பாதகமான சூழ்நிலைகள், இது தேவனால் அனுமதிக்கப்பட்டதா அல்லது நம்மால் ஏற்பட்ட கஷ்டங்களா என்பதை பகுத்தறியும் பக்குவத்திற்குள் வளரவேண்டிய அவசியம் நமக்குண்டு.

“பிதாவே, எனக்கிறுக்கும் கஷ்டங்களைப் பிரித்தறியும் பக்குவத்தை எனக்குத் தந்தீர். உமது வசனத்திற்குத் திரும்பி, ஏற்பட்டுள்ள கஷ்டங்களை நிவிர்த்தி செய்ய என்னை உமது கரத்தில் தருகிறேன் ஜ்யா. ஆமென்.”

எப்ரல்

2

வியாழன்

உபத்திரவங்களா?

...நாம் அநேக உபத்திரவங்களின் வழியாய் தேவனுடைய ராஜ்யத்தில் பிரவேசிக்கவேண்டுமென்று... (அப்போஸ்தலர் 14:22)

நாளாந்தம் பல தீமைகளை சோதனைகளை நாம் சந்திக்கிறோம். அது தவிர்க்கமுடியாதது. ஆனால், நமது உள்ளான மனுஷன் புதிதாக மாறுப்படி அதே தீமைகளை, பரிட்சைக்களமாக மாற்ற நம்மால் முடியும்! குழந்தைகளை தேவனுடைய வார்த்தைக்கு ஏற்ப கையாளாததினாலே ஏற்படுவது ‘கஷ்டம்’ என்றால் பவுலுக்கு ஏற்பட்டதென்ன? சுவிசேஷத்தைச் சுமந்துசென்றவர் துன்பப் படலாமா? இங்கே கவனிக்கத்தக்கது என்னவெனில், அவர் ஒரு நன்மையான காரியம் செய்தபோது அவருக்குத் தீமை வந்தது. யூதர் அவரைக் கல்லெறிந்து, செத்துவிட்டாரென்று என்னி, அவரை பட்டனத்திற்கு வெளியிலே இழுத்துச் சென்றார்கள். இதற்காக பவுல் அவர்களைச் சிபித்தாரா? தேவனுக்கு விரோதமாக முறுமுறுத்தாரா? இல்லை. இங்கு பவுல் தவறேதும் செய்யவில்லை; சுவிசேஷத் தைத்தானே பிரசங்கித்தார். அதனாலேயே அவருக்குத் தீமை ஏற்பட்டது. இங்கு நடந்த சங்கதியிலும் பார்க்க, பவுல் அதை எப்படிக் கையாண்டார் என்பதுதான் முக்கியம். தனக்கு வந்த தீமையை நன்மையினால்வென்று, தனக்கு ஏற்பட்ட உபத்திரவத்தில் பவுல் வெற்றிகண்டார்; அதுதான் உண்மை. உபத்திரவம் என்பது கஷ்டத்தினின்று வேறுபட்டிருப்பது தெரிகிறதல்லவா! கஷ்டங்களைச் சரிப்படுத்தவேண்டும். உபத்திரவங்களை வெற்றிகொள்ளவேண்டும்.

50வயதுள்ள ஒரு விகவாசியான சகோதரி, தனக்கு ஒரு துணை வேண்டும் என்று எண்ணினாள். அதில் தவறில்லை. ஆனால் அவள் சந்தித்த வனோ தன் மனைவியைவிட்டுப் பிரிந்திருக்கும் ஒரு அவிச்வாசி. இப்போ, அவள் அவனை விவாகம் செய்தால், அது தேவ வார்த்தைக்குப் புறம்பான காரியம். அதேசமயம், இது வார்த்தைக்குப் புறம்பானது என மறுத்தால், அவனுக்கு அதுவே மிகுந்த உபத்திரவத்தைக் கொடுக்கும். ஏனெனில் அந்த மனுஷன் இவனுக்கு நிச்சயம் தொந்தரவு கொடுக்கும் குழந்தை உருவாகலாம். ஆகவே இந்தக் கஷ்டத்தை பரிட்சைக்களமாக்கி, அத்தகைய துன்பங்கள் உருவாவதற்கு முன்னரே அதனை வெற்றிகொள்ள இவளால் முடியுமல்லவா! தேவ வசனத்திற்குக் கீழ்ப்படியாது, குழந்தைகளைச் சரியாக கையாளாது ஏற்படும் கஷ்ட நஷ்டங்களை நாமேதான் சரிப்படுத்தவேண்டும்.

தேவவிள்ளையே, உபத்திரவம் விநோதமான முறையில் வருவதல்ல. நாளாந்த வாழ்வில் நாம் சந்திக்கும் தீமைகளே பலசமயங்களில் உபத்திரவங்களுக்குக் காரணமாகின்றன. தேவவார்த்தைக்குக் கீழ்ப்படிவதை உணர்ந்து தீமையை நன்மையால் வெற்றிகொள்ள நாம் கற்றுக்கொண்டோமானால் அதுவே வாழ்வில் அடையும் பெரிய வெற்றி. நாம் என்ன செய்யப்போகிறோம்? “பிதாவே, இன்று நீர் தந்த தெளிவுக்காக ஸ்தோத்திரம். தீமையைக் கஷ்டமாக மாற்றாமல் அதையே நன்மையினால் வென்று விட உதவிசெய்யும். ஆமென்.”

எப்ரல்

3

வெள்ளி

அதிசீக்கிரம் நீங்கிப்போகும்!

...அதிசீக்கிரத்தில் நீங்கும் இலேசான நம்முடைய உபத்திரவம் மிகவும் அதிகமான நித்திய கணமகிழையை உண்டாக்குகிறது. (2கொள்ந்தியர் 4:17)

‘நமக்கு ஏற்படும் கஷ்டங்களுக்கு நாமேதான் பொறுப்பு. அது சரி. ஆனால், உலகத்தில் உங்களுக்கு உபத்திரவம் உண்டு என்று இயேசு வெகு இலகுவாக சொல்லிப்போய்விட்டார். தேவைசனத்திற்குக் கீழ்ப்படியும்போது இவ் உலகம் உபத்திரவம் கொடுக்குமென்றால், வாழ்க்கை முழுவதும் உபத்திரவம் தானா’ என்று ஒருவர் அலுத்துக்கொண்டார். இன்று எமது வாழ்வுமுறையிலே நமக்குள்ள பிரச்சனைகளை சீர்தூக்கிப் பார்த்தால், பல காரியங்களுக்கு நாமேதான் காரணமாக உள்ளோம் என்பது புரியும்.

நன்மையின் பாதையில் கிறிஸ்துவின் வழியில் நடப்பதால் உபத்திரவங்கள் நேர்ந்தாலும்கூட, நமக்கு ஒரு நம்பிக்கை உண்டு. அதை உறுதியாகப் பிடித்துக்கொண்டால் எந்த உபத்திரவமும் நமக்கு சுமக்கமுடியாத சமையாயிராமல், சுகமான அனுபவமாகவே மாறும். ஒரு இளம் தம்பதியினர் மிடெனரி பணிக்காக ஒரு கஷ்டப்பிரதேசத்திற்குச் சென்றனர். அங்கே அந்தக் கணவன் வெட்டிக் கொலைசெய்யப்பட்டான். தன் கணவனின் இறுதிக் காரியங்கள் யாவையும் முடித்தபின், அந்த மனைவி திரும்பவும் அதே இடத்திற்குச் செல்ல ஆயத்தமானாள். ‘என் கணவர் தனக்கு நேர்ந்த இலேசான உபத்திரவங்களை இலேசாக முடித்துக்கொண்டு இளைப்பாறச் சென்றுவிட்டார். ஆனால் இந்த ஜனங்கள் நரகத்தை நோக்கியல்லவா ஓடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்’ என்பதே அவள் பதில்.

ஆம், வேதவசனமும் ‘அதிசீக்கிரத்தில் நீங்கும் இலேசான நம்முடைய உபத்திரவம்....’ என்றே கூறுகின்றது. ஆம், நமக்கு ஏற்படும் உபத்திரவங்கள் அதிசீக்கிரத்தில் நீங்கிப்போகும். இதுவே வேதவசனம் தரும் நிச்சயம். இதை ஏன் நாம் நம்பக்கூடாது! ஆம், நமது சரீரக் கண்களுக்கு மிகுந்த வேதனை யாய்த் தெரிந்தாலும், நாம் வாழப்போகும் நித்தியவாழ்வோடு ஓப்பிட்டுப் பார்ப்போமானால் இந்த உபத்திரவங்கள் ஒன்றுமேயில்லை என்பது புரியும்.

தேவபிள்ளையே, எப்பொழுதும் நமது கண்ணோட்டம் தேவனையே நோக்கிப் பார்க்கவேண்டும். நாம் வாழப்போகும் நித்தியத்தை நோக்கியதாக இருக்கவேண்டும். எந்தவொரு காரியத்தைச் செய்தாலும், வேதனைக்குள் தள்ளப்பட்டாலும் இது என் நித்திய வாழ்வுக்கு ஏற்படுமையா? நித்தியத்தைச் சென்றுடைய இந்த சந்தர்ப்பம் எனக்கு உதவுமா என்ற கேள்விகளைக் கேட்டுப் பார்க்கப் பழகவேண்டும். அது நம்மில் எவ்வளவு மாற்றத்தையும் மகிழ்ச்சியையும் கொண்டுவரும் தெரியுமா? நமக்கேன் வீண் தோல்விகளும் விழுகைகளும்? நாம் தேவனோடு நித்தியமாய் வாழவேண்டியவர்கள் என்பதை எந்திலையிலும் மறந்துவிடக்கூடாது. இவ்விழிப்புணர்வு நம்மைத் தீமைக்கு விலக்கிக் காக்குமே! “பிதாவே, அதிசீக்கிரத்தில் நீங்கிவிடும் இலேசான உபத்திரவத்திலே நான் உறுதியாக நிலைத்து நின்று வெற்றிபெற கிருபை தாரும் ஜயா. ஆமென்.”

எப்ரல்

4

சனி

தேவன்மேலே....

‘நாங்கள் எங்கள்மேல் நம்பிக்கையாயிராமல்...’ (2கொரிந்தியர் 1:9)

‘எத்தனை ஜெபங்கள், உபவாசங்கள், எல்லாம் வீணாகிவிட்டது. இனி நம்பிக்கையே இல்லை’ என்று மனமுடைந்துபோன வேளைகள் உங்களுக்கு ஏற்பட்டதுண்டா? இப்படிப்பட்ட கூரிய முனைகளில்தான் தவறான திசைக்குத் திரும்பிவிடக்கூடிய சோதனைக்குள் தள்ளப்படுகிறோம். ஆனால் எல்லா நம்பிக்கைகளும் அற்றுப்போகும் அந்த நுனியில்தான் மகிழ்வைக்குரிய திருப்புமுனை ஒன்று உண்டு என்பதை நாம் நினைத்துப் பார்ப்பதேயில்லை.

இங்கே இரு விடயங்கள் உண்டு. ஒன்று, நமது மனப்பான்மை. அது ஜெபத்தால் உபவாசத்தால் நமது சொந்த முயற்சியால் காரியங்களை சாதிக்கலாம் என்ற ஒருவிதமான சுயநம்பிக்கை. இது நமக்குள் இருக்கிறது. பலவும் ஒரு சிறைக்கைத்தியாக இருந்தபோது, அவர் கொண்டுபோகப்பட்ட கப்பல் சேதத்துக்குள்ளாகும் அபாயத்தில் இருந்தது. போர்வீரர்கள் தமது சொந்த முயற்சிகளை எடுத்தார்கள். எத்தனையோ உபாயங்களைச் செய்து பார்த்தார்கள். அதில் தவறில்லை. அது மனித இயல்புகளில் ஒன்று. ஆனால் முடிந்ததா? கப்பல் சேதத்துக்குள்ளானதே. ‘என்னை ஆட்கொண்டவரும் நான் சேவிக்கிறவராம்...’ என்ற (அப்.27:23) நம்பிக்கைதான் பவுலை அந்தவேளையில் திடப்படுத்தியது.

இரண்டாவது, மனங்களுதி. பவுலுக்கு ஆசியாவில் ஏற்பட்ட இன்னல்கள் ஏராளம். தங்கள் உயிரைப் பாதுகாக்க சொந்த முயற்சி எதுவும் பலனளிக்காது என்றும், மரணம்தான் முடிவு என்றாகும்வரையும் பவுல் உபத்திரவங்களைச் சந்தித்தார். அதற்காக பவுல் தேவனை நொந்துகொண்டாரா? தன் மின்னாரிப் பணியை விட்டுப் பின்வாங்கிப் போனாரா? அப்படிப்பட்ட மனங்களுதி பவுலுக்கு எப்படிக் கிடைத்தது? ‘மரித்தோரை எழுப்புகிற தேவன்மேல் நம்பிக்கையாயிருக்கத்தக்கதாக...’ ஆம், மரணம் நேரிடும் சந்தர்ப்பத்தையும் தேவன்மேலே முழு நம்பிக்கை வைக்கின்ற ஒரு தருணமாக பவுல் பயன்படுத்திக்கொண்டார்.

ஆம், நமக்கு வருகின்ற எந்த பாடும் உபத்திரவழும் வீணாக்கே அல்ல. மரணம் நேரிடும் வேளைகூட, தேவனில் மாத்திரமே நம்பிக்கையாயிருப்பதைக் கற்றுக்கொள்ளும் தருணமாக பயன்படுத்துவோமாயின் அதுவே வாழ்வின் மிகப் பெரிய வெற்றியாகும். “உன் வழிகளைக் கர்த்தரிடம் ஒப்புவித்துவிட்டு மன மகிழ்ச்சியாயிரு” என்பதே தேவவாக்கு. ஆகவே நமது சொந்துப் பெலனில் நாம் தங்கியிருப்பதைத் தவிர்த்து தேவனில் முழு நம்பிக்கையும் வைத்து, எமது வாழ்நாளை அவரைச் சார்ந்து வாழுவதைப் பழக்கப்படுத்தியவர்களாக எமது ஒவ்வொரு நிமிடங்களையும் தருணங்களையும் பயன்படுத்துவோமாக.

“பிதாவே, உம்மை முற்றும் சார்ந்து ஜீவிக்க பழகிக்கொள்ளும்படி என் வாழ்வில் அனுமதிக்கப்படுகிற ஒவ்வொரு இடருக்காகவும் நன்றி ஜ்யா. ஆமென்.”

ரப்ரஸ்**5****நூவிறு****நீ எக்கூட்டத்தான்?**

...திரளான கூட்டமாகிய ஜனங்கள் ...தங்கள் கைகளில் குருத்தோலைகளைப் பிடித்து... ஆட்டுக்குட்டியானவருக்கு முன்பாகவும் நிற்கக் கண்டேன்.' (வெளி. 7:9)

புமியில் தாம் இருக்கப்போகும் கடைசிக் கிழமையில் ஒரு கழுதைக் குட்டியில் ஏறி ஏருசலேமுக்குள் நுழைந்த இயேகவைச் சுற்றிலும் திரளான ஜனங்கள் குருத்தோலைகளைப் பிடித்துக்கொண்டு ஆர்ப்பரித்தனர். அவர் இனி திரும்பப்போவதில்லை என்பதையறியாதவர்களாய், குருத்தோலைகளை ஆட்டி ஆட்டி தங்களுக்கு ஒரு ராஜா கிடைத்துவிட்டார் என்ற சந்தோஷத்தில் 'இன்ற வேலின் ராஜா ஸ்தோத்திரிக்கப்பட்டவா' என்று சத்துமிட்டார்கள். ஆனால் அதே வார்த்திலேயே இவரைச் 'சிலுவையில் அறையும்' என்றும், அவர்களே சத்தமிட்டார்கள். ஏருசலேமுக்குள் இயேக சென்ற இந்தக் கடைசிப் பயணத்தை நினைவு கூர்ந்து இன்றும் குருத்தோலைகளைப் பிடித்து ஆர்ப்பரிக்கின்ற நமக்கும் அன்றைய இன்றவேல் கூட்டத்தாருக்கும் ஏதேனும் வித்தியாசம் உண்டா? அல்லது, நாழும் இயேகவை சிலுவையில் அறைந்துகொண்டிருக்கிறோமா?

இன்னுமொரு திரள்கூட்டத்தாரைப் பற்றியும் வேதாகமத்தில் காண்கி ரோம். ஒருவனாலும் எண்ணக்கூடாத திரள்கூட்டத்தாரான அவர்களின் கைகளிலும் குருத்தோலைகள். அவர்களும் ஆர்ப்பரித்தார்கள். ஆனால் அவர்களே மெய்யான ராஜாதி ராஜாவின் சமுகத்திற்கு முன்னே நின்றுகொண்டிருந்தார்கள். அவருடைய சிங்காசனத்திற்கு முன்பாக, 'இரட்சிப்பின் மகிழை தேவனுக்கும் ஆட்டுக்குட்டியானவருக்கும்' என்றே ஆர்ப்பரித்தார்கள். இவர்கள் யார்? அந்த மீட்பர் அளித்த மீட்பில் மகிழ்ந்து, அந்த ராஜாதி ராஜாவுக்கு சந்ததி சந்ததியாய் உண்மையாய் இருந்தவர்கள். அவருடைய வார்த்தைக்குக் கீழ்ப்படிந்தவர்கள். எந்தத் துப்ப துயரத்திலும் இயேகவையே பற்றிக்கொண்டவர்கள். தங்கள் விருப்பம் நிறைவேறவில்லை என்றதும் தேவனைவிட்டு விலகியவர்கள் அல்ல. தங்கள் சுயலாபத்திற்காக இயேகவைப் பின்பற்றியவர்கள் அல்ல. உலக சகத்திற்கும் அற்புத அடையாளங்களுக்கும் இயேகவை நாடியவர்கள் அல்ல. ஜனங்களுக்கு முன் சாட்சிகளிலிட்டு வாழ்க்கையில் சாட்சி இல்லாமல் ஜீவித்தவர்களும் அல்ல.

முதல் கூட்டத்தில் இருப்பது இலகு. ஆனால் அந்தக் கூட்டத்தார்தான் இரண்டாம் கூட்டத்தில் இருப்பார்கள் என்று எண்ணவேண்டாம். குருத்தோலை பிடிப்பதும் ஆராதிப்பதும் இன்று இலகு. ஆனால் ஆட்டுக்குட்டியானவருக்கு உண்மையாய் நின்று, வாழ்விலும் தாழ்விலும் அவரையே சார்ந்திருந்து, அவர் நிமித்தம் எதையும் தாங்கி வாழுவது கடினம். ஆனால் அவர்கள்தான் அந்த இரண்டாம் கூட்டத்தில் பங்குபெறமுடியும். தேவபிள்ளையே, நீ எந்தக் கூட்டத் தில் நிற்கப் போகிறாய்? இன்றே வாடிப்போகும் இந்தக் குருத்தோலையைப் பிடிக்கும் நீ, என்றும் வாடாத அந்தக் குருத்தோலையை சிந்தித்துப்பார்!

"பிதாவே, அந்த வாடாத குருத்தோலையைப் பிடித்து உம்மை உண்மையாய் ஆராதிக்கும் பின்னையாய் இன்றே என்னை தகுதிப்படுத்தும் ஜூயா. ஆமென்."

முடிவையும் அறிந்தவர்!

அதுமுதல் இயேசு. தாம் எருசலேமுக்குப்போய் ..பாடுகள் பட்டு. கொலையுண்டு. மூன்றாம் நாளில் எழுந்திருக்கவேண்டும் என்பதை ...சொல்லத் தொடங்கினார். (மத்தேயு 16:21)

‘இன்னது சம்பவிக்கும் என்று மனிதன் அறியானே. அது இன்னவிதமாய் சம்பவிக்கும் என்று அவனுக்குச் சொல்லத்தக்கவன் யார்?’ (பிரசங்கி 8:7) ஆம், அடுத்த நிமிஷம் என்னவாகும் என்பது யாருக்கும் தெரியாது. வியாதி வந்தால் வேதனை கொடுக்கும் என்பது தெரியும். ஆனால் வியாதி வருமா வராதா என்பது யாருக்குத் தெரியும்? மரணம் வரும் என்பது தெரியும். ஆனால் அது எப்படி, எப்போது சம்பவிக்கும் என்பது யாருக்குத் தெரியும்? குருத்தோலைப் பிடித்து ஆர்ப்பரித்தபோது இயேசுவை ராஜாவாகக் கொண்டாடியவர்களுக்கு அடுத்தது இன்னது நடக்கும் என்றோ, தாமே அவரைச் சிலுவையில் அறையக் கொடுக்கப் போகிறோம் என்பதையோ அறிந்தவர்களாகவா இருந்தார்கள்?

ஆனால் இயேசுவோ சகலத்தையும் அறிந்திருந்தார். தமக்கு என்னவாகும் என்பதை முன்கூட்டியே அறிந்திருந்தார். எருசலேமுக்குப் பயணமானபோது இதுதான் தமது கடைசிப் பயணம் என்பதை அறிந்திருந்தார். தமக்கு முன்னும் பின்னும் ஆர்ப்பரிக்கின்ற இதே மக்களே தம்மை நிராகரிக்கப்போகிறார்கள் என்பதையும் அறிந்திருந்தார். அதற்காக இயேசு பிதாவின் சித்தத்திலிருந்து பின்வாங்கிப்போகவில்லை. ‘இந்தப் பாத்திரம் நீங்கக்கூடுமா’ என இயேசு ஜெபித்தபோது வேளை வந்துவிட்டது என்பதை அறிந்திருந்தார். ஆயினும் அவர் ஒளித்து ஓட வில்லை. அவர் தமக்கு ஏற்படவிருந்த சரீர் நோவையோ, மனவேதனையையோ நினைத்துப் பார்க்கவில்லை. தம்மேல் சுமத்தப்படவிருந்த பாவத்தின் அகோரத் தனத்தை நினைத்தே மனங்கசந்து ஜெபித்தார். ஆனாலும் தேவ சித்தத்திற்குத் தம்மை உப்புக்கொடுக்க அவர் தவறவில்லை. ஆம், ஆண்டவர் எல்லாவற்றையும் அறிந்திருந்தார். நம்மையும் நமக்கு நேரிடப்போவதைப் பற்றியும்கூட அவர் அறிந்திருக்கிறார். உயிர்த்தெழுந்த அப்படிப்பட்டவருடைய கரங்களில் இருக்கும் நாம் ஏன் இனி கலங்கித் தவிக்கவேண்டும். நமக்கு இன்னது நேரிடும் என்பது தெரியாதிருந்தாலும், அனைத்தையும் தெரிந்தவர் கைகளில் நாம் இருக்கும் வரைக்கும் நமக்கு ஏன் கலக்கம்?

தேவபிள்ளையே, இந்தப் பரிசுத்த வாரத்தில் ஆண்டவர் இயேசுவின் மனநிலைமையை சற்று தியானித்துப் பார்ப்பது நல்லது. ஆம், எந்தவொரு சூழ்நிலைக்குள் தள்ளப்பட்டபோதும், எல்லாவற்றையும் அறிந்திருந்தும் பின்வாங்கிப்போகாமல் வெற்றிசிறந்த ஆண்டவர் நம்மோடிருக்கிறார் என்பதை மறவாதிருப்போமாக. நம் முடிவையும் அவர் அறிந்திருக்கிறவராகையால் நமது பொறுப்பை அவரிடம் விட்டுவிடுவோமாக. ஏற்றவேளையில் ஏற்ற பெலத்தைத் தந்து அவர் நம்மை வழிநடத்துவார். அவரே சகலத்தையும் அறிந்தும் இருக்கிறார்.

“பிதாவே, நீர் முடிவையும்கூட அறிந்திருக்கிறவர். என்னையும் என் நிலைமை கணையும் உம்மிடமே அர்ப்பணிக்கிறேன். வழிநடத்தும் ஜயா. ஆமென்.”

ஸ்ரவ்

7

செவ்வாய்

இப்போ நான் யார்?

‘பாவத்தினின்று நீங்கள் விடுதலையாக்கப்பட்டு, நீதிக்கு அடிமைகளானீர்கள்.’ (ரோமர் 6:18)

“நானை நடப்பது என்ன, நமது முடிவு என்ன” என்பதை நாம் அறியா விட்டாலும், நாம் அறிந்துகொண்டவற்றைக் குறித்து கருத்தாய் ஜீவிக்கலாமே. நமக்கு ஏற்படுகிற பலவித தோல்லிகளுக்கு காரணம், நாம் அறியாத காரியங்களல்ல; தெரிந்தவைகளை சரியாக நடப்பிக்காததே காரணமாயிருக்கிறது.

‘முன்னே அந்நியராயும் தூர்க்கிரியைகளினால் மனதிலே சத்துருக்களா யும் இருந்த உங்களையும்...’ (கொலோ.1:21) மேலும், ‘முன்னே நீங்கள் பாவத் திற்கு அடிமைகளாயிருந்தும்...’ என்றும், ‘உங்கள் அவயங்களை அசுத்தத்திற் கும் அக்கிரமத்திற்கும் அடிமைகளாக ஒப்புக்கொடுத்தீர்கள்’ என்றும் பவுல் நமது அபாத்திர நிலைமையை அழகாக விளக்கியிருக்கிறார். இதுதானே நமது முன்னைய நிலைமை. இப்படிப்பட்ட நம்மைத்தானே கிறிஸ்து தேடி வந்தார். இதுவரை நமக்கு எஜமான் பாவம். அது நம்மை எப்படியேல்லாம் அடிமைப்ப தேதி கட்டி வைத்திருந்தது என்பதை நாம் மறந்துவிடமுடியாது. அது நம்மை தனக்கேற்றபடி உருவாக்கி, எம்மை பாவிகளாக அக்கிரமக்காரர்களாக வைத்தி ருந்தது என்பதையும் மறுக்கமுடியாது. அந்த பாவத்தைவிட்டு விலகமுடியாத நிலையில்தானே நாம் இருந்தோம். ஏன்? அவன் நம்மேல் வைத்த நுகத்தடியை நம்மால் உடைத்தெறிய முடியாதிருந்தது என்பதும் உண்மைதானே.

இந்த உண்மையை பவுல் அவிகவாசிகளுக்கு அல்ல, ரோம விசுவாசி களுக்கே எழுதினார். இன்று நமக்கும் இது நினைவுப்பட்டபட வேண்டியிருப்பது துக்கத்துக்குரியது. நம்மால் உடைக்கமுடியாத நுகத்தடியை இயேசு சிலுவையிலே உடைத்தெறிந்து நம்மை மீட்டுக்கொண்டார் என்பது நமக்குத் தெரியாதா? பின்னர் நாம் உணர்வற்றிருப்பது எப்படி? கடந்த காலங்களில் நமக்கு இன்பமாக இருந்த காரியங்களை மனதிலே சுற்று மீட்டிப்பார்ப்பின், அதனாலே நமக்குக் கிடைத்தது என்ன? என்பதையும், அந்தந்த நேர இன்பங்கள் பின்னர் எவ்வளவு வெக்கத்தையும் தலைகுனிவையும் தோல்லியையும் ஏற்படுத்தியது என்பதையும் உணர்ந்துகொள்வோம்! நாம் நினைத்ததைச் சாதித்துவிட்டோம் என்று மகிழ்ந்து சந்தோஷப்பட்ட எத்தனை காரியங்கள், பின்நாட்களில் முட்களாக மாறி தினம் நம்மையே குத்திக் குதறியிருக்கிறது.

தேவையின்னையே, இப்போது நாம் நீதிக்கு அடிமையானவர்கள் என்று பவுல் எழுதுகிறார். நீதிக்கும் அடிமையா? அப்படியானால் சுதந்திரமாக நமக்கு விரும்பியதைச் செய்ய முடியாதா? ஆம், முடியாது. எனினும், ‘என் நுகத்தடி இலகுவானது’ என்று இயேசு அழைக்கிறார். அதை ஏற்றுக்கொண்டு நீதிக்குட்பட்ட பின்னைகளாக வாழலாமே.

“இயேசுவே, நான் உமது பின்னை என்பதை அடிக்கடி மறந்து விமுந்தபோகி ரேன். உமது நுகத்தடியை என்மீது வைத்து என்னை வழிநடத்தும். ஆமென்.”

எப்ரல்

8

துவு

நான் கின்னும் அடிமையல்ல!

'பாவத்தின் சம்பளம் மரணம்.' (ரோமர் 6:23)

“எதையெல்லாம் செய்யக்கூடாது என்று காலையில் மனதார ஜெபித்து ஒப்புவிக்கிறேனோ, நான் முடியும் முன்னர் அதை ஒருதரமேனும் செய்திருப்பதை உணருகிறேன். நான் என்ன செய்யட்டும்?” என்று ஒரு பெரியவர் மனமுடைந்து அழுதார். ‘ஜீயா, உமது மனஸ்தாபமே உங்கள் விடுதலையை உறுதிப்படுத்தி விட்டது. கிறிஸ்தவன் பாவம் செய்யான் என்பதல்ல; அவன் பாவத்திற்கு அடிமையல்ல. உங்கள் எஜுமான் தேவன் என்றால் தேவகிருபை நிச்சயம் தாங்கும்’ என்று அவரை ஆறுதல்படுத்தி அனுப்பினேன். நாம் தேவபிள்ளைகள் என்பதனால் போராட்டங்கள் இல்லை என்பதல்ல. தேவகிருபையே நமக்குண்டு.

தடுமாற்றம் தெரிந்தெடுப்பிலேதான் ஆரம்பமாகிறது. இரு எஜுமான்கள் இருப்பது தெரியாதா? இருவருக்கும் ஓரேசமயத்தில் ஊழியம்பண்ண முடியாது என்பதும் தெரியாதா? ஒவ்வொரு எஜுமானினதும் நடவடிக்கை என்ன; அவர்கள் கொடுக்கும் ஊதியம் என்ன; இவை எல்லாமுமே நமக்குத் தெரியும். இப்போது “அவர்களில் யார் என் எஜுமான்” என தெரிந்தெடுக்கும் பொறுப்பும் சுதந்திரமும் நம் கையிலேயே இருக்கிறது என்பதுவும் தெரியும். ஆனால் ஒரு விடயத்தை மற்கக்கூடாது. எஜுமானைத் தெரிந்தெடுப்பது மாத்திரமே நமது சுதந்திரம். அவர்களது ஊதியங்களையும் அதிகாரத்துவத்தையும் நம்மால் மாற்றமுடியாது. அது அவர்களுடைய சுதந்திரம். பாவத்தின் சம்பளம் மரணம் என்பது நமக்குத் தெரியும். தேவனுடைய கிருபைவரம் நித்தியஜீவன் என்பதுவும் தெரியும். இவ் இரண்டிற்கும் நடுவே சமாளித்துவிடலாம் என நம்மை நாமே ஏமாற்றிக்கொள்ள வேண்டாம். மீட்கப்பட்ட நாம், இனி பாவத்திற்கு அடிமை அல்ல என்ற உண்மை சுத்தியத்தை மறந்துவிடுவதே, நமது தோல்விகஞ்கு முக்கிய காரணமாகிறது.

தேவபிள்ளையே, முழுஉள்ளத்தோடு சேவிக்கும்படிக்கே ஆண்டவர் நம்மை அழைத்திருக்கிறார். ஒரு விடயத்தை நாம் புரிந்துகொள்ளவேண்டும். ஒரு கிறிஸ்தவன் என்பவன் பாவம் செய்யமாட்டான் அல்லது செய்யமுடியாது என்பது அல்ல; மீட்கப்பட்டவன் பாவத்திற்கு அடிமையல்ல என்பதுவே உண்மை. அவன் தேவனுடைய பிள்ளை. ஆதலால் வருகிற பாவசோதனைகளில் அவன் தேவனையே நோக்குவான். தேவகிருபை நிச்சயமாய் அவனைத் தாங்கும். அதற்காக நிடமாகப் பாவம் செய்யலாமா? இல்லையே. நாம் தேவபிள்ளைகள் என்ற உணர்வு ஒன்றே நாம் தேவனுக்கு எதிராக கலகம் செய்யாதபடி நம்மைப் பாதுகாக்கப் போதுமானது. பாவம் தரும் சம்பளம் மரணம். அதை யாரும் மாற்ற முடியாது. ஆனால் நித்தியஜீவன் என்பது சம்பளம் அல்ல; அது தேவனுடைய கிருபைவரம். அதை நாம் இழுக்கலாமா!

‘பிதாவே, நான் உமது பிள்ளை என்பதை நான் சுவாசிக்கும் ஒவ்வொரு முச்சும் எனக்கு உணர்த்தட்டும். பாவத்தை வெறுத்து வாழ கிருபை தாரும். ஆமென்.’

எப்ரஸ்

9

வியாழன்

நேசத்தைப் புறக்கணிக்காதே!

...தம்முடைய வேளை வந்ததென்று அறிந்து. தாம் இவ்வுலகத்திலிருக்கிற தம்முடையவர்களிடத்தில் அன்புவைத்த படியே முடிவுபியந்தமும் ...அன்புவைத்தார். (யோவான் 13:1)

இன்று இயேசு தமது சீஷர்களுடன் கடைசி பஸ்காவைப் புசித்த நாள். அடிமையைப்போல சீஷர்களின் கால்களைக் கழுவிய நாள். இரத்த வியர்வை சிந்தி கதறி ஜெபித்து பிதாவின் சித்தத்திற்குத் தம்மை முற்றிலுமாக ஒப்புவித்த நாள். முப்பது வெள்ளிக் காசுக்கு முத்தத்தாலே காட்டிக்கொடுக்கப்பட்ட நாள். சீஷர்கள் இயேசுவைவிட்டு சிதறி ஓடிய நாள். ஆனாலும் சீஷர்கள்மீது அவர் வைத்திருந்த அன்பு குறைவுபடவே இல்லை. இதை அன்று அவர்கள் உணர வில்லை. இன்று நாழும் அந்த நேசத்தை உணராதிருப்பது எப்படி?

சாயங்காலமானபோது இயேசுவும் சீஷரும் பஸ்காவைப் புசிக்க பந்தி அமர்ந்தார்கள். இயேசுவைக் காட்டிக்கொடுப்பது என்று தன் இருதயத்திலே தீர்க்கமான முடிவுடன் யூதாஸ் காரியோத்து உட்கார்ந்திருப்பதும் அவருக்குத் தெரியும். வெளிப்படையாக இயேசுவின் சீஷனாகவும், உள்மனதிலே அவரை மறுதலிக்கிறவனாகவும் அவன் உட்கார்ந்திருந்தான். அவன் தான் செய்யப் போவதை அறிந்திருந்தும் துணிகரமாக பந்தியில் அமர்ந்திருந்தான். இவையாவையும் அறிந்தும் இயேசு அமைதியாக இருந்தார்; என்றால்போல யாவரையும் நேசித்தார். இந்த நேசத்தை இன்று நாம் என்ன செய்கிறோம்?

வெளிவாழ்விலே நாம் நல்ல கிறிஸ்தவர்கள். ஆனால் நமது செயற்பாடுகளிலே எப்படிப்பட்டவர்கள்? நாம் கிறிஸ்தவர்கள் என்று சொல்லிக்கொண்டு அதை வாழ்ந்துகாட்டாவிட்டால், நமக்கும் யூதாக்கும் என்ன வித்தியாசம்? நாம் வார்த்தைக்குக் கீழ்ப்படியாதபோது கிறிஸ்துவின் அன்பைக் காட்டிக்கொடுக்கி ரோம். அவரை நாம் நம்பாதபோது சத்தியபரனை சிலுவையில் அறைகிறோம். கிறிஸ்துவின் அதிகாரத்தைப் புறக்கணித்து, நமது சுயதிசையில் நடக்கும்போது அவருடைய தெய்வீக்தை அசட்டைப்பண்ணுகிறோம். நாம் பேசுவது நடப்பது ஒன்றாயில்லாமல், மனதில் கறையை வைத்துக்கொண்டு துணிகரமாக பந்தியில் அமருவோமானால், ஏதோவொரு தவறுக்கு நாழும் ஆயத்தமாகிறோம் என்பதை மறுக்கமுடியாது. இன்று வெளிப்படையாக நம்மைச் சுட்டிக்காட்ட அவர் மனிதனாக அருகில் இல்லை. ஆனால் அவர் நம்மை அறிந்திருக்கிறவர். அன்று எல்லாம் தெரிந்தும் தம்முடையவர்களை நேசித்தவர், இன்று என்னையும் நேசிப் பாரென்று நம் மனதைக் கடினப்படுத்துவது நமக்குத்தான் அபுத்து. அன்று யூதாஸ் அறிந்திராத சிலுவை அன்பு நமக்குண்டு. இந்நேசத்தைப் புறக்கணித்து நாம் அவரைக் காட்டிக்கொடுக்கும்வண்ணம் ஜீவிக்கலாமா? தேவபிள்ளையே, இன்று நமது உள்ளத்தை ஆராய்ந்து, ஆண்டவரின் நேசத்தைக் காட்டிக்கொடுக்கும் காரியங்களை அழித்துவிட்டு, பின்னர் பந்தியமருவோமாக.

“ஆண்டவரே, உமது பந்தியில் அமரும்படி நான் துணிகரம்கொண்டு வாழாமல், என் வாழ்வின் நிலைகளைச் சீர்ப்படுத்தும் ஜூயா. ஆமென்.”

எப்ரல்

10

வள்ளி

கல்வாரி அன்பு!

‘தேவன், தம்முடைய ஓரேபேறான குமாரனை ...தந்தருளி இவ்வளவாய் உலகத்தில் அன்புகூந்தார்.’ (யோவான் 3:16)

முரட்டாட்டமுள்ள பிள்ளையை அரவணைத்த அம்மா, ஒரு ஊசியை எடுத்து, ‘நீ செய்யும் ஒவ்வொரு காரியமும் என்னை இப்படித்தான் வேதனைப் படுத்துகிறது பார்’ என்று சொல்லி தன்னுடைய கையைக் குத்தினாராம். பீற்று வந்த இரத்தம் பிள்ளையின் முகத்தில் சீரி அடிக்க, அவள் அம்மாவைக் கட்டிக் கொண்டு, ‘நீங்கள் இவ்வளவாய் என்னில் அன்பு வைத்திருக்கிறீர்களா அம்மா’ என்று கதறி அழுதாளாம். இந்த தாயார் வேறுயாருமல்ல; போனாவூர் ஏமிகார் மைக்கல் அம்மையார்தான். இந்த அம்மாவின் இரத்தம் அந்தப் பிள்ளையின் வாழ்க்கையை மாற்றியதானால், இயேசு கிறிஸ்துவின் கைகால்களில் குத்தப் பட்டு சீரிப் பாய்ந்த இரத்தம் இன்று நமது வாழ்வை என்ன செய்திருக்கிறது?

அன்பற்ற வார்த்தைகளைப் பேசிவிட்டு, அன்பற்ற செயல்களைச்செய்து விட்டு சிறிதேனும் மனக்கிலேசம் கொள்ளவில்லையானால் அந்த கல்வாரி அன்பு என்னை என்ன செய்திருக்கிறது? பிறருடைய பாவங்களை மிக எளிதாக குத்திக் காட்டிவிட்டு, எனக்குச் சாதகமான தவறான காரியங்களைக் குறித்து சரி என்று தர்க்கம்பண்ணுவேணானால் கல்வாரி அன்பு என்னை என்ன செய்திருக்கிறது? ஒருவருக்கு உதவிசெய்தும் அவரிடத்தில் பலன் காணாதிருக்கும்போது, சலிப்ப டைந்து அவர் எக்கேடும் கெட்டுப்போகட்டும் என்று விலகிவிடுவேணாகில் அந்த கல்வாரி அன்பு என்னிடத்தில் எங்கே? சிலருடைய அன்பை இழந்துவிடுவேன் என்றோ, எனக்கு நன்மைகள் கிட்டாது என்றோ எனக்கு நந்தெயர் கிடைக்காது என்றோ என்னி, சத்தியத்தை மனதார பேசுவதற்கு பயப்படுவேன் என்றால், அக்கல்வாரி அன்பு என்னிடத்தில் எங்கே? என்னை வேதனைக்குள்ளாக்கிய வனை நேசிக்கக்கூடிய தருணம் கிடைத்தும் பாராமுகமாக இருப்பேன் என்றால் கல்வாரி அன்பை நான் அறிந்தேன் என்று சொல்லலாமா?

பிறரால் வெறுக்கப்பட்டு தனிமைப்படுத்தப்படும்போது, நான் விரும்பாத சூழ்நிலைகளை பொறுமையாய் சகிக்கவேண்டியிருக்கும்போது இவை யாவும் என் அர்ப்பணமுள்ள வாழ்வுக்கு அவசியம் என்பதை மறந்து அவற்றிலிருந்து விலக முற்படுவேணானால் கல்வாரி அன்பை நான் அறிந்தேன் எனலாமா? பிழையைக் கண்டித்து உணர்த்தவேண்டிய இடத்தில் மவுனமாக இருப்பேன் என்றால் அந்த கல்வாரி அன்பு என்னிடத்தில் எங்கே? தேவனுடைய பணியில் ஏமாற்றம் துக்கம் அன்பானவர்களின் மாறுபாடான செயல்கள் என்பன என்னைத் தாக்கும் போது அவற்றையும் மவுனமாக சகிக்கவில்லையானால், அந்த கல்வாரி அன்பு என்னிடத்தில் எங்கே? மன்னிப்பதிலும் கண்டித்து உணர்த்தி அடுக்கவனையும் அந்த கல்வாரி அன்புக்குள் கொண்டுவருவதிலும் நான் பின்னிற்பேன் என்றால் அந்த கல்வாரி அன்பு என்னிடத்தில் எங்கே?

“என் இயேசுவே, உமது அன்பை அறிந்திருந்தும் என் வாழ்வில் அது வெளிப் படாதளவுக்கு நான் பாவியானேன். என்னை உம் அன்பால் நிரப்பும். ஆமென்.”

எப்ரஸ்

11

சனி

மரணத்தின் பின்

‘நீதியின் பாதையில் ஜீவன் உண்டு. அந்தப் பாதையில் மரணம் இல்லை.’ (நீதிமொழிகள் 12:28)

‘மரணம் வாழ்வின் முடிவல்ல; அது இன்னுமொரு வாழ்வின் ஆரம்பம்’. இந்த வாசகத்தை அநேகமாக ஒவ்வொரு அடக்க ஆராதனைகளிலும் நாம் கேட்பதுண்டு. ஆனால் அந்த வாசகம் நமது வாழ்வில் எவ்வளவுதாரம் தாக்கத் தையேற்படுத்தி இருக்கிறது? அல்லது வாழ்வைக் குறித்த ஒரு பயத்தை, பொறுப்புணர்வை நமக்குள் ஊட்டியிருக்கிறது? மரணத்தின் பின் வாழ்வுண்டு. அது தேவனுடனான நித்திய வாழ்வு என்பது நமக்குத் தெரியும். ஆனால் அதில் பிரவேசிக்க இவ்வுலக வாழ்வு சீர்ப்படுத்தப்படவேண்டுமே!

இயேசுவை அடக்கம் செய்தபோது எல்லாமே முடிந்துவிட்டது என்று தான் சீஷர்கள் நினைத்துக் கலங்கி ஒளித்திருந்தார்கள். ஆனால் எல்லாம் முடியவில்லை என்பது இன்று நமக்குத் தெரியும். உண்மைதான், மரணம் வாழ்வின் முடிவல்ல. ஆனால் முடிவற்ற வாழ்வு எங்கே தொடரப்போகிறது என்பதைக்குறித்து நாம் சிரத்தை எடுப்பது மிகக் குறைவு. இன்னுமொரு வாழ்வுக்கு மரணம் வாசல்தான். ஆனால் அதன்பின்னும் இன்னுமொரு வாசல் திறக்காது. ஒரே வாசல் அது நித்திய வாசல். ஆனால் அந்த நித்தியம் தேவனுடனா அல்லது நரகத்திலா என்பதுதான் கேள்வி. அதை நிர்ணயிப்பது மரணம் அல்ல; நமது இவ்வுலக வாழ்வுதான் அதை நிர்ணயிக்கும் என்பதைச் சிந்திப்போமா னால், இந்த வாழ்வின் அநேக பிரச்சனைகள் அடியோடே தீர்ந்துவிடும் என்பது திண்ணும். ஒவ்வொரு அடக்க ஆராதனையிலும் இக்காரியம் ஞாபகப்படுத்தப் படக்கூடுமானால் உயிரோடிருப்பவர்களுக்கு எவ்வளவு நலமாயிருக்கும்!

தன் பிதாவின் சித்தத்தைச் செவ்வனே முடிந்துவிட்டு, மரண அடக்கத் துக்குள் நம்பிக்கையோடு கடந்துபோனார் இயேசு. இன்று நம்மில் அநேகருக்கு மரணம் என்றால் ஏன் பயம்? நீ தேவனுடைய பிள்ளையானால் மரணம் என்பது பிரகாசமான ஒப்பற் றல்ல வாழ்வுக்கு உன்னை இட்டுச்செல்லும் வழியாகும். பின்னும் ஏன் பயம்? அன்பானவர்களைவிட்டுப் பிரியும் பயமா? அல்லது மரிக்கும் போது வேதனையுண்டாகுமோ என்ற பயமா? அப்பயங்களை தேவன் பொறுப்பெடுப்பார். காரியம் அதுவல்ல. மரணத்தின் பின் நாம் எந்த வாசலுக்குள் பிரவேசிக் கிறோம் என்பது நாம் வாழுகின்ற வாழ்விலேதான் தங்கியுள்ளது என்பதுதான் காரியம். நாம் இயேசுவின் வழியில் நடப்போமானால் நிச்சயமாகவே அவர் பிரவேசித்த வாசலுக்குள் பிரவேசிப்போம். இயேசு வழி எந்த வழி? அது பிதாவின் சித்தத்தின் வழி. அது சிலுவை வழி. அதை நாம் கண்டடைவது எங்கே? அதுவே அவருடைய வார்த்தை வழி. அந்த வழி நடப்போமானால் மரணம் நம்மை தேவனிட்டதில் கொண்டுசேர்க்கும். அந்த நிச்சயம் நமக்குண்டா.

“பிதாவே, உமது சித்தம் செய்து உன்னத வழியில் நடந்து தடைகளைத் தாண்டி உம்மிடம் வந்துசேர எனது வாழ்வை இன்றே அர்ப்பணிக்கிறேன். ஆமென்.”

எப்ரல்
12
நாளிறு

மரணத்தின் கூர் முறிந்தது!

'மரணமே! உன் கூர் எங்கே? பாதாளமே!
உன் ஜெயம் எங்கே?' (1கொரிந்தியர் 15:55)

மரணத்தின் கூரை முறித்து, கிறிஸ்து இயேசு உயிர்த்தெழுந்தார். இந்த நினைவுகளுத்திலே தேவபிள்ளைகளாகிய நமக்கு மெய்யான கொண்டாட்டம். இது கர்த்தரைக் கொண்டாடும் நாள். நம்மைப் பயமுறுத்திய பாவம் பரிகரிக்கப் பட்டதைக் கொண்டாடும் நாள். மரண பயம் நீங்கிப்போனதைக் கொண்டாடும் நாள். மரணத்தின் அதிகாரியாகிய பிசாசாசின் ஆளுகை அழிந்ததைக் கொண்டாடும் நாள். ஆனால் இந்த வெற்றி இன்று நமது வாழ்வில் காணப்படுகிறதா?

'அவர் உன் தலையை நக்குவார், நீ அவர் குதிந்காலை நக்குவாய்' என்று ஏதேனிலே வாக்களித்த தேவன் அதைச் செய்துமுடித்தார். ஏதேன் தோட்டத்திலே முதல் மனிதன் பாவத்தில் விழுந்தபோதும், சிலுவையிலே இயேசு மரித்தபோதும் சாத்தான் வெற்றிபெற்றதபோலவே தெரிந்தது. ஆனால் துறைத்த ணக்களும் அதிகாரங்களும் உரியப்பட்டு, அவற்றை வெளியரங்க கோலமாக்கி, அவைகளின்மேல் கிறிஸ்து வெற்றி சிறந்தபோது, வெற்றி பெற்றதாக நினைத்த சாத்தான் முற்றாய் தோற்கடிக்கப்பட்டான். நம்மைப் பற்றியிருந்த மரண பயம் நீங்கி, மரணத்தின் பின்னரும் தேவனுடனான வாழ்வு ஒன்று நமக்கு நிச்சயமானது. அது பிசாசுக்குத் தெரியும். அந்த வாழ்வுக்குள் பிரவேசிக்காதபடி நமக்கு வருகின்ற இறறுகள் வெறும் சுரண்டல்தான் என்பதை நாம் உணருவதில்லை. ஆனால் அந்த வாழ்வுக்குள் பிரவேசிக்கவேண்டுமானால், அன்று சிலுவையில் நக்கப்பட்ட பிசாசின் தலை நமது காலின்கீழும் நக்கப்படவேண்டும். அதைத் தேவன் செய்வார். அதற்கு நாம் அனுதினமும் சிலுவையில் அறையப்பட ஆயத்தமாகவேண்டுமே. அங்கேதான் நமது வெற்றி தோல்வி தெரியவருகிறது.

தேவபிள்ளையே, சிலுவையிலே பிசாசின் தலை நக்கப்பட்டாயிற்று. அவன் தோற்கடிக்கப்பட்டு விட்டான். உயிர்த்தெழுந்த இயேசு அதை உறுதிப்படுத்திவிட்டார். அப்படியிருக்க, நாம் இன்னும் தோற்றுப்போன வாழ்வு வாழ்வது எப்படி? பிசாசின் தந்திரங்களுக்கு இடமளித்து, கிறிஸ்தவர்கள் என்ற பெயரிலே பிசாசின் குணங்களை வெளிப்படுத்துவது எப்படி? சோதனை வரும்; விழுகைகள் வரும். ஆனால் விழுந்தபோன இடத்திலே விழுந்துகிடக்கிறவன் அல்ல கிறிஸ்த வன். அன்று இயேசுவின் குதிந்காலை சுரண்டிக்கொண்டிருந்தவன் நம்மையும் சுரண்டிக்கொண்டிருக்கிறான், அவ்வளவுதான். அதற்கு பயந்து அவன் கைகளில் நாம் விழலாமா? பாம்பைத் தன் பலத்த கால்களுக்குள் மடக்கிப்பிடித்திருக்கும் கழுகின் படத்தைப் பார்த்திருக்கிறீர்களா! அந்தப் பெலனை தேவன் நமக்குள் ஞாம் வைத்திருக்கிறார். ஆகவே, பாவத்தை எதிர்த்து தைரியமாய் எழும்புவோ மாக. ஏனெனில் கர்த்தாதி கர்த்தர் உயிர்த்தெழுந்தார்.

"ஆண்டவரே, உம்மோடே மரித்து உம்மோடே உயிர்த்தெழுந்து, உமக்கே சாட்சி யாக பாவத்தின்மீது வெற்றியுள்ள வாழ்வு வாழ என்னை நடத்தும். ஆமென்."

எப்ரல்

13

திங்கள்

நாம் ஜெயம்பெற்றவர்கள்!

...கார்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவினாலே நமக்கு ஜெயங்கொடுக்கிற தேவனுக்கு ஸ்தோத்திரம்.' (1கொரிந்தியர் 15:57)

தேர்தலில் வெற்றி, பரிசையில் வெற்றி, நினைத்ததை சாதிப்பதில் வெற்றி, சமுதாயத்தில் உயர் இடத்தைப் பிடிப்பதில் வெற்றி, இப்படியாக இன்று நாம் எத்தனைவிதமான வெற்றிகளைக் கொண்டாடுகிறோம். நல்லது, ஆனால் இதே வெற்றிகள் நானை தோல்விகளாக மாறுமாட்டாது என்பதற்கு என்ன நிச்சயம்? வெளிநாட்டில் வாழ்க்கையை ஸ்திரப்படுத்தி விட்டதாக வெற்றியைக் கொண்டாடிய ஒரு குடும்பம், தமது பிள்ளைகளின் சீர்கெட்ட வாழ்வினாலே இன்று தோற்றுப்போய் தடுமாறி நிற்கிறதைக் கேள்வியற்றேன். இப்படி எத்தனை சம்பவங்கள்! ஏன் இந்த நிலைமை? ஆம், நமது வெற்றிகள் கிறிஸ்துவுக்குள் இருக்காத பட்சத்தில் வெற்றிபோல தெரிகின்ற அனைத்தும் தோல்விகளே.

கிறிஸ்தவ விகவாசியே; நீ தோற்றுப்போக அழைக்கப்பட்டவன் அல்ல. ஏனெனில் இயேசு உயிர்த்தெழுந்தார். ஆகவே, தோல்விக்குரிய எந்தக் காரியத் திற்கும் நமது வாழ்வில் இடமளிக்கமுடியுமா? கிறிஸ்து உயிர்த்தெழுந்ததாலே நமது வாழ்விலே எதுவும் வீணாகிப்போக முடியாது. பாடுகள் சோதனைகள் தீமைகள்கூட வரலாம். ஆனால் அவற்றிலும் ஜெயங்கொள்ளக்கூடிய தேவ கிருபை நமக்குண்டு. மாத்திரமல்ல, இன்னுமொரு விடயம். சில காரியங்களில் அதன் பிரதிபலன் இன்னதென்று தெரியாததாலே நன்மைசெய்வதிலும் நாம் பின் நிற்பதுண்டு. நித்திய மகிழ்ச்சை உணர்ந்த நாம், அப்படி நடக்கமுடியாது. கிறிஸ்து முழுமையும் வென்றார் என்பதை நாம் விகவாசிப்பது மெய்யானால் அந்த உண்மை நமது வாழ்விலும் இந்த நிமிடத்திலேயே தாக்கத்தை ஏற்படுத்த வேண்டும். இயேசு உயிர்த்தெழுந்ததால் பாவத்தை எதிர்க்க எப்படி நாம் தெரிய மாய் எழவேண்டுமோ, அவ்வாறே நன்மை செய்வதிலும் துடித்தெழவேண்டும். ஏனெனில் எல்லாவற்றிலும் நாம் கிறிஸ்துவுக்குள் ஜெயம் பெற்றிருக்கிறோமே!

நமது புறம்பான வாழ்வில் வருகின்ற வேதனைகள், சோதனைகள், தோல்விகள் நமது புறம்பான வாழ்வை அழிப்பதுபோலிருந்தாலும், அவற்றுக் கூடாகவே நமது உள்ளான மனுஷன் நானுக்கு நான் புதிதாக்கப்படுகிறான் என்பதை நாம் மறக்கக்கூடாது. அதுதான் நமக்குக் கிடைக்கும் முதல் வெற்றி. நாம் தோற்றுப்போகிறவர்கள்போல உலகத்திற்குத் தெரியலாம். ஆனால் தேவ பிள்ளைகளாகிய நமது வாழ்வில் எதுவும் வீண் அல்ல. ஆகவே சோர்வடைய வேண்டாம். நமக்கு நித்திய பலன் உண்டு என்ற நிச்சயத்தை கிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுதல் நமக்குத் தந்திருப்பதால் எப்பொழுதும் கிறிஸ்துவுக்குள் உறுதி யாயும், விகவாசத்தில் அசையாதவர்களாகவும் கிறிஸ்துவுக்கு மகிழ்ச்சை தரும் கிரியையிலே எப்பொழுதும் பெருகுகிறவர்களாகவும் வளருவோமாக.

“எல்லாவற்றிலும் கிறிஸ்துவுக்குள் வெற்றியளித்த தேவனே, உமது ஜெயம் என்னி லும் வெளிப்படத்தக்கதாக நான் வாழ என்னை நிரே வழிநடத்தும். ஆமென்.”

எப்ரஸ்

14

செவ்வாய்

வெற்றி வாசனை

‘கிறிஸ்துவக்குள் எப்பொழுதும் எங்களை வெற்றிசிறக்கப்பண்ணி ....எங்களைக்கொண்டு அவரை அறிகிற அறிவின் வாசனையை வெளிப்படுத்துகிற தேவனுக்கு ஸ்தோத்திரம்.’ (2கொரி. 2:14)

ஒரு ரோம அதிகாரி யுத்தத்தில் வெற்றிபெறுவது என்றால் அவன் பல சாதனைகளைச் சாதிக்கவேண்டும். முதலாவது, அவன் ஒரு உண்மையான அதிகாரியாக இருக்கவேண்டும். முன்னெடுக்கும் போர்நடவடிக்கையை வெற்றி கரமாக முடிக்கவேண்டும். நடத்திச்செல்லும் போர்வீரர்கள் திரும்பிவரவேண்டும். குறைந்தது 5000க்கும் மேற்பட்ட எதிரிகள் வீழ்த்தப்படவேண்டும். எல்லைத்தளம் விஸ்தரிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். இவ்வளவும் உள்ளாட்டுப் போரில் அல்ல, நாட்டுக்கு வெளியே நடந்திருக்கவேண்டும். இவ்வளவையும் முடித்த ஒருவர்தான் வெற்றிவாகைச்சுடி ரோமாபுரியின் வீதிகளிலே பெரிய ஊர்வலமாக தலைநகருக்குள் பிரவேசிக்கமுடியும். மரியாதைகள் முன்செல்ல, எக்காளம் ஊதுபவர்களும் பின்செல்ல, கைப்பற்றப்பட்ட பொருட்கள் சிறைபிடிக்கப்பட்டவர்கள் என்று அந்த ஊர்வலம் நீண்டிருக்கும். இறுதியிலே வெற்றியீடிய தலைவன் குதிரை ரதத்திலே கெம்பீராய் வலம்வருவான். ஆசாரியர்கள் நறுமணம்கீசும் வாசனை புகையை தங்கள் தெய்வங்களுக்கு தூபமிட்டுவார்கள். அது வெற்றிபெற்றவர்களுக்கு வெற்றி வாசனை, மகிழ்ச்சியின் வாசனை; ஊர்வலத்தில் கொண்டுவரப்படும் சிறைபிடிக்கப்பட்டவர்களுக்கோ அது மரணவாசனை.

பவுலதியார் ஆண்டவராகிய கிறிஸ்துவை வெற்றிவேந்தனாக வைத்துப் பார்த்தார். கவிசேஷத்தின் நாயகரான இயேசு முழு லகையும் வெற்றிபெற்ற வேந்தனாக வலம் வருவது உறுதி. அதை உறுதிப்படுத்தியது கிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுதல்தான். அந்த கவிசேஷத்தின் வாசனை வெற்றிபெற்றவர்களுக்கு நறுமணத்தின் மகிழ்ச்சியையும் வாழ்வையும் தரும். ஏற்றுக்கொள்ளாதவருக்கோ அது விரும்பப்படாததும், மரணத்தின் வாசனையாகவும் இருக்கும். ஆக, பவுல் நறுமணம் கொடுக்கிற கவிசேஷத்தைப் பிரசங்கிக்கத்தக்கதாக தன்னை வெற்றி சிறக்கப்பண்ணிய தேவனை உள்மார் ஸ்தோத்திரித்தார். ஏனெனில் அவருக்குள் அந்த உறுதி இருந்தது. அந்த உறுதி இன்று நம்மிடம் உண்டா?

தேவபிள்ளையே, கடையில் வாங்கும் நறுமண தைலத்தினைப் பார்க்கி வும் மாறாத நறுமணம் வீசும் வாசனை உனக்குள் உண்டு. அதுதான் உயிர்த்த கிறிஸ்துவின் வாசனை. ஏனெனில் கிறிஸ்துவுக்குள் நீ வெற்றிபெற்றிருக்கிறாய். அதை அடிக்கடி மறந்து உலகில் முழுகிவிடும்போது, நமது வாழ்விலுள்ள வாசனையும் மறைக்கப்பட்டுப்போகிறது. வெற்றிவேந்தனாக இயேசு வலம்வரும் போது நாமும் அவரோடுகூட வெற்றிவீரர்களாக வலம்வரவேண்டாமா? உள்ளே இருக்கிற வாசனையை வெளியே விடுவோமாக. அந்த வாசனையை பிறரும் பெற்று கிறிஸ்துவின் ஊர்வலத்தில் நறுமண வாசனை வீச்ட்டுமே.

“வெற்றி வேந்தனாகிய இயேசுவே, உமது கவிசேஷத்தின் நறுமணம் என்னில் வெளிப்பட என்னை வெற்றி சிறக்கப்பண்ணினர், ஸ்தோத்திரம் ஜயா. ஆமென்.”

எப்ரஸ்

15

புதன்

அடைபட்ட வழி திறந்தது!

...ஜெயங்கொள்ளுகிறவனெனவனோ அவனுக்கு தேவனுடைய
பரதீசின் மத்தியிலிருக்கிற ஜீவவிருட்சத்தின் கனியைப்
புசிக்கக்கொடுப்பேன்... (வெளி. 2:7)

திட்டிரென கண்ணியில் ஏதோ தவறு நடந்துவிட்டது. மிகவும் பிரயாசப்பட்டு திருத்திமுடித்ததும் பல முக்கியமான விடயங்கள் தொலைந்துவிட்டன. கண்ணி நிபுணர் வந்து அழியப்பட்டது பார்த்ததில், வெளியிலிருந்து கொண்டுவந்த ஒரு சிறிய காரியம், அதை நான் சோதித்துப் பார்க்காமல் பாவித்ததினால் என் கண்ணியை அது பாதித்துவிட்டது என்பது தெரிந்தது. ஆனால் அந்த நிபுணரோ, பயப்படவேண்டாம், எங்கேயாவது உங்கள் வேலைகள் ஒளிந்திருக்கும் என்று தெரியப்படுத்தினார். மிகுந்த பிரயத்தனத்தின் பின் கண்ணியை பழைய நிலைக் குக் கொண்டுவந்தார். ஒளிந்திருந்த என் தகவல்கள் மீண்டும் கிடைத்தன. இக் காரியம் எனக்கு நல்ல பாடத்தைப் புகட்டியது. ஒன்று, வெளிக்காரியங்கள் நம் வாழ்க்கையில் புகுந்துகொள்ளும் வேளைகளில் நாம் மிகவும் ஜாக்கிரதையாக இருக்கவேண்டும். அடுத்தது, கர்த்தர் நமது வாழ்வில் செய்கின்ற நன்மையான, தமக்குப் பிரியமான எந்தவொரு காரியமும் ஒருபோதும் அழிந்துபோக தேவன் இடமளிக்கமாட்டார். நமது தவறுகளால் அவற்றை இழந்துவிட்டது போலத்தான் தெரியும். பாடுகள், கஷ்டங்கள், கண்ணிர்கள் அதனால் வரலாம். ஆனால் நாம் தேவனிடம் திரும்பினால் ஏற்றவேளையில் அவற்றை அவர் நமக்குத் தருவார்.

ஏதேனிலே அருமையான ஜீவவிருட்சம் இருந்தது. அதை கர்த்தர் ஒரு மூலையில் ஒளித்துவைக்கவில்லை. அதை மனிதனுக்கென்றே சிருஷ்டித்து அவன் பார்வையில் படிம்படி நடுவிலேயே வைத்திருந்தார். மனிதன் பாவும் செய்தபோது, கர்த்தர் அந்த ஜீவவிருட்சத்தை அழித்துப்போடவில்லை. பாவத் தோடே மனிதன் நித்தியமாக வாழ்ந்துவிடக்கூடாது என்பதற்காகவே, அந்த விருட்சத்திற்குப்போகும் வழியை நல்ல தேவன் அடைத்துப்போட்டார். ஆதியாக மத்திலே அடைக்கப்பட்ட பாதை, வெளிப்படுத்தின விசேஷத்திலே வெளிப்படுகிற அதிசயத்தைக் கவனித்தீர்களா! தோற்றுப்போனபேரது பாதை அடைப்பட்டது. ஜெயங்கொள்ளும்போது அந்தப் பாதை ஜெயங்கொண்டவனுக்குத் திறக்கப்படுகிறது. அப்படியானால் இடையில் நடந்தது என்ன? ஏதேனிலே அடைந்த தோல்வி வெளிப்படுத்தலுக்கு முன்னர் ஜெயமாக மாறியது. அன்று ஏதேனிலே தந்திரமாக நுழைந்த பாவும் வெளியரங்கமாக தோற்கடிக்கப்பட்டது. ஏதேனிலே உண்டான சர்ர ஆத்தும் மரணம், உயிர்த்தெழுதலால் வெற்றிகொள்ளப்பட்டது.

தேவபிள்ளையே, இந்த வெற்றி உன் வாழ்வில் உண்டா? கிறிஸ்து வோகூட மரித்து, உயிர்த்து, அவரோடேகூட ஜீவிக்கும் அனுபவம் உனக்கு இருக்குமானால், நீ அந்த ஜீவவிருட்சத்தின் வழியில் நிற்கிறாய். இது எவ்வளவு பாக்கியம். மீண்டும் அந்தப் பாதையிலிருந்து நாம் தவறி விழலாமா?

“பிதாவே, கிறிஸ்துவால் திறக்கப்பட்ட அந்த ஜீவவழியிலே நானும் இளைத்துப் போகாமல் நடந்து அந்த ஜீவகனியைப் புசிக்க கிருபை தாரும். ஆமென்.”

எப்ரஸ்

16

வியாழன்

மீட்கப்பட்ட சுதந்திரம்

‘ஜீவவிருட்சத்தின்மேல் அதிகாரமுள்ளவர்களாவதற்கும், வாசல்கள் வழியாய் நகரத்திற்குள் பிரவேசிப்பதற்கும்...’ (வெளி. 22:14)

பரிசுத்த வேதாகமத்திலே கார்த்தர் ஆயிரமாயிரம் வாக்குறுதிகளை நமக்குத் தந்துள்ளார். அவை யாவும் இந்த இறுதி வாக்குறுதிக்குள்தான் புதைந் திருக்கின்றன என்பதை நாம் சிந்திக்கவேண்டும். மனுஷன் தம்மோடே நித்திய நித்தியமாய் வாழவேண்டும் என்றுதான் அவர் மனிதனை சிருஷ்டித்தார். பாவம் மனிதனைத் தேவனிடமிருந்து பிரித்துப்போட்டபோதும், அவர் தமது திட்டத்தை மாற்றிக்கொள்ளவில்லை. அப்படியே அவருடைய மீட்பின் பணி சிலுவையிலே நிறைவேறியது. தேவனுடைய வார்த்தைக்குக் கீழ்ப்படிந்து அந்த சிலுவை வழி நடக்கும்போது, அந்த நித்திய வாழ்வைப் பெற்றுக்கொள்ளும் கிருபையை மனிதன் மீண்டும் பெற்றுக்கொள்கிறான். ஏதேனிலே மனிதன் சுதந்திரமாக விடப் பட்டபோது அவனுடைய தெரிந்தெடுப்பிற்கு ஒரு சவால் இருந்தது. தெரிந்தெடுப்பிற்கான சுதந்திரமும் அதிகாரமும் அவனுக்கிறுந்தது. அந்தச் சுதந்திரத்தை அவன் தவறாகப் பாவித்து, தனக்கிருந்த அதிகாரத்தையும் இழந்துபோனான். ஆனாலும் ஏதேனிலே காணப்பட்ட அந்த ஜீவவிருட்சத்திற்கு ஒப்பான இந்த ஜீவ விருட்சத்திற்கான வழியும் அதன்மீதுள்ள அதிகாரமும் கிறிஸ்துவுக்கூடாக நித்தியத்திலே மனிதனுக்கு கிருபையாய் திரும்பவும் கிடைக்கிறது.

இந்த நித்தியத்துக்குள் பிரவேசிக்கும் ஒருவன் திரும்பவும் அந்த கிருபையை இழந்து போவானோ? இல்லை. ஏனெனில் இந்த நகரத்திற்குள் எல்லோரும் பிரவேசிக்கமுடியாது. இந்த நகரத்திற்குள் கள்ள வழிகளில் பிரவேசிக்கவும் முடியாது. இதன் நுழைவாயில் பரிசுத்த இரத்தத்தாலே சுதந்திரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த இரத்தத்தில் தங்களைத் தோய்த்து வெளுத்தவர்களே அதில் பிரவேசிப்பார்கள். இவர்கள் பிதாவின் சித்தத்தை மாத்திரமே செய்கிறவர்கள். கிறிஸ்துவின் பலியினாலே தங்கள் பாவங்களுக்கான மன்னிப்பைப்பெற்றவர்கள். நித்தியான இந்த நகரத்திலே பாவம் இல்லை, சாபம் இல்லை, கண்ணீர் இல்லை. பொறாமை, பிரிவினை எதுவும் இல்லை. மொத்தத்தில் தீமை இல்லை. நம் மீது ஆதிக்கம் செலுத்திய பாவம் அழிந்துவிட்டதால் நாம் சுதந்திரமாக அந்த ஜீவவிருட்சத்தின் கனியைப் புசித்து நித்திய நித்தியமாக வாழலாம்.

கிறிஸ்துவின் மரணமும் உயிர்த்தெழுதலும் எத்தனை கிருபையின் ஆசீர்வாதங்களை அள்ளித் தந்திருக்கின்றன என்பதைப் பார்த்தீர்களா! அப்படி யிருக்க, மேலும் மேலும் நாம் அவனைத் துக்கப்படுத்துவதேன்? கிறிஸ்துவினால் நமக்கு அளிக்கப்பட்டுள்ள சுதந்திரத்தை நாம் கெடுத்துப்போடுவதேன்? அந்த நித்திய சந்தோஷத்தையும் அதன் வழியும் அதிகாரமும் நமக்கு வைக்கப்பட்டு இருப்பதனை நினைப்போமாக. நமது வழிகளைச் சீர்ப்படுத்துவோமாக.

“பிதாவே, என்னை உம்மோடு சேர்ப்பதற்காக நீர் செய்த மகத்துவங்களை மறந்த பாவியாம் என்னை, மன்னித்து ஏற்று வழிநடத்தும் ஜூயா. ஆமென்.”

ஸ்ரீ

17

வெள்ளி

சுடரொளிப் பட்டயம்

...ஜீவவிருட்சத்திற்குப் போம் வழியைக் காவல்செய்ய ஏதேன்
தோட்டத்திற்குக் கிழக்கே ...சுடரொளி பட்டயத்தையும்
வைத்தார். (ஆதியாகமம் 3:24)

ஜீவவிருட்சத்தின் கனி, அதற்குப் போகும் வழி என்பவற்றை அறிந்த நாம் அந்த விருட்சத்திற்கு இலகுவாகச் செல்லமுடியாது. தேவனுடைய உயர் வான் பரிசுத்தத்தை, அவருடைய சமுகத்தை ஆதாரம் ஏவாளும் மீறியபோது, அவர்கள் ஏதேனை விட்டுத் தூரத்தப்பட்டார்கள். மனுஷன் தன் பாவநிலைமை யோடு அதற்குள் புகுந்து, நித்தியமாகவே பாவ மனுஷனாகாதபடிக்கு அந்த விருட்சத்திற்குப் போகும் வழியில் தேவன், ஒரு சுடரொளிப் பட்டயத்தை வைத்து கேருபீன்களைக்கொண்டு காவல் செய்தார் என்று வாசிக்கிறோம். ஆக, இந்த ஜீவவிருட்சத்திற்குப் போகிறவன் இந்தப் பட்டயத்தைக் கடந்துதான் போக வேண்டும். இது நம்மால் முடிகின்ற காரியமா?

‘ஜீவவிருட்சம் தில்விய சுபாவமாகிய நித்தியஜீவனைக் குறிக்கிறது. இந்த தில்விய சுபாவத்தில் பங்குகொள்வதற்கு முன், நம் சுய வாழ்க்கையை அழித்திடும் ‘சிலுவையையே’ இச்சுடரொளிப் பட்டயம் குறிக்கிறது! முதலாவது, இப்பட்டயம் இயேசுவின்மீது விழுந்தது என்பதே உண்மை. தில்விய சுபாவத்திற்கு ஒரே வழி மாம்சத்திற்கு ஏற்படும் மரண வழியாகும். அந்தப் பட்டயத்தினுடாகச் சென்றே நாம் தேவனோடு ஜக்கியப்படும் பாதைக்கு திரும்பிவரமுடியும்.’ என சகரியா பூணன் அவர்கள் ‘செயலாற்றும் சீஷத்துவம்’ என்ற புத்தகத்திலே தெளிவாக எழுதியுள்ளார். ஆம், எப்பாதையிலிருந்து மனிதன் தூரத்தப்பட்டானோ அதே பாதையில் அவனைக் கொண்டுவந்து நிறுத்துவதுதான் அன்பு நிறைந்த தேவ திட்டம். அந்த வழி நின்று, பட்டயத்தினுடாகச் சென்று, அந்த வழியை ஆயத்தம் செய்யவே இயேசு கிறிஸ்து வந்தார். நமது பாவ சுயம் மரிக்காமல் அந்த வழியை நாம் அடையவே முடியாது. அந்தப் பட்டயம் நம்மேல் விழுந்து நம்மை அழித்துப்போடாதபடிக்கு, நம்மை நாமே அந்தப் பட்டயத்திற்கு விட்டு விடுவோமாக. நான் மரிக்கவேண்டும். என் சுபாவம் மரிக்கவேண்டும் என நாம் நம்மை ஒப்புக்கொடுத்தால், அந்த வேலையை அந்தப் பட்டயம் செய்யும். ஆக, நாம் சிலுவையில் அறையப்பட ஆயத்தமா?

சுடரொளிப் பட்டயத்திற்கு ஒப்பாகவும், அதிகமாகவும் தேவனுடைய வார்த்தை இன்று நமக்குண்டு. அது இருபுறமும் கருக்குள்ள பட்டயம் போன்று. நம்மை ஊடுருவிச் சென்று, விசுவாசத்தினால் நாம் சிலுவையில் அறையப்பட, அதாவது ‘நான்’ செத்துப்போக, கிறிஸ்துவோடுகூட எழுந்திருக்க, கிறிஸ்துவைப் போல நம்மை மாற்றிப்போட அந்த வார்த்தை பூரண வல்லமையுள்ளதாய் இருக்கிறது. ஆனால் நான் ஆயத்தமா? ஜீவவிருட்சத்தின் கனி வேண்டுமானால் தில்விய வாழ்வு வேண்டுமானால் வேறு வழியே இல்லை; சிலுவையே வழி.

“சிலுவைவழி சென்று, தில்விய வாழ்விற்கு வழிவகுத்த நேச இயேசுவே, உம் வழி நானும் நடந்து, உம்மன்றை வந்து சேர, என்னை நீர் நடத்தும் ஆமென்.”

எப்ரஸ்

18

சனி

கிறிஸ்து தந்த சுதந்திரம்

‘இதுவரைக்கும் நீங்கள் என் நாமத்தினாலே ஓன்றும் கேட்க வில்லை. கேளுங்கள். அப்பொழுது உங்கள் சந்தோஷம் நிறைவாயிருக்கும்படி பெற்றுக்கொள்வீர்கள்.’ (யோவான் 16:24)

தன்னுடைய குற்றத்தை உணர்ந்த மகன், பயத்தினாலும் மனங்குற்ற வினாலும் தன்னைத் தானே தகப்பனைவிட்டு தூரமாக விலக்கிக்கொண்டான். ஒருநாள் தகப்பன் மகனை அழைத்து, ‘மகனே, உன் காரியங்களை அம்மா எனக்குச் சொன்னாள். பயப்படாதே, உன் பிரச்சனையை நான் தீர்த்து வைப்பேன். நீ என் மகன்’ என்றார். அதன்பின் மகன் தன் தகப்பனுக்கு எதையுமே மறைப்பதில்லை. சகலத்தையும் நேரடியாகவே தகப்பனிடம் கேட்டுச் செய்கின்ற ஒரு புதிய உறவை ஏற்படுத்திக்கொண்டான். இது ஒரு உண்மை சம்பவம்.

கிறிஸ்துவுக்கு முன், ஐனங்கள், அதாவது தேவனால் தெரிந்துகொள்ளப்பட்டவர்கள் நேரடியாக தேவனைக் கிட்டிச்சேர முடியாத ஒரு சூழ்நிலை இருந்தது. கடவுளுக்கும் ஜனங்களுக்கும் இடையே ஆசாரியர்கள் மட்டுமே பலி செலுத்தவோ, பரிகாரம் கேட்கவோ, தேவசமுகத்தில் நிற்கவோ முடியுமாயிருந்தது. இந்த ஆசாரியர்களும் அவர்களது பிள்ளைகளும் மக்களுக்கு தொல்லை கொடுக்கவில்லை என்றும் கூறமுடியாது. ஆகவே, ஒருநாள் பிறந்தது. பாவத் தின் நிமித்தம் செலுத்தப்படவேண்டிய பலி இனியும் இராமல் கிறிஸ்துவே தம்மை ஏக பலியாகத் தந்து, அந்தத் தடைச்சுவரைத் தகர்த்துப்போட்டார். மாத்திரமல்ல, தேவபிள்ளைகள் தேவனிடம் தாமே சேர்ந்து நேரடியாக தேவனோடு பேசக் கூடிய கிருபையை கிறிஸ்து சம்பாதித்துக்கொடுத்துள்ளார். கிறிஸ்துவின் மரண மும் உயிர்த்தெழுதலும் நமக்கு அநேக காரியங்களை வெளிப்படுத்துகிறது. அவை யாவற்றிலும், பிதாவுக்கும் நமக்கும் இடையான தடைச்சுவர் கிழிக்கப் பட்டு ஒரு புதிய உறவு ஏற்படுத்தப்பட்டது என்பது மிகவும் முக்கியமான ஒரு செய்தியாகும். ஏதேனிலே பிரிந்த உறவு மீண்டும் சிலுவையிலே கட்டி எழுப்பப் பட்டது. கர்த்தருக்கே மகிழை உண்டாவதாக.

நாம் இன்று கிறிஸ்துவின் நாமத்தினாலே நேரடியாகவே ஜெபிக்கிறோம் என்றால் அது நமக்கிருக்கும் தகுதி அல்ல; கிறிஸ்துதாமே நமக்கு சம்பாதித்துக்கொடுத்த விடுதலை. பிதா நம்மை ஏற்றுக்கொள்ளும்படி பிரதான ஆசாரியராக அவர் நமக்காகப் பெற்றுக்கொடுத்த சுதந்திரம் அது. கிறிஸ்துவோடு மரித்து உயிர்த்த அந்த புதிய வாழ்வின் நிச்சயம் நமக்கிருக்குமானால், நாம் ஜெயம் பெற்றவர்கள் என்ற விசவாசம் நமக்கிருக்குமானால், இந்த விடுதலையும் நமக்கிருக்கவேண்டும். நாம் ஜெபத்திற்கு உள்ளத்தைத் திறக்கும் ஒவ்வொரு வினாடியும், இது கிறிஸ்து சிலுவையில் சம்பாதித்துக்கொடுத்த கிருபை என்பதை உணரவேண்டும். அது நமது ஜெபஜீவியத்தில் பெரிய மாற்றத்தைக் கொண்டு வருமே! நம்மை ராஜாக்களும் ஆசாரியர்களுமாக்கிய இந்த கிருபையை நாம் உதாசீனம் செய்யலாமா?

“பிதாவே, என்னை, என்னையா உம்மண்டை சேர்த்துக்கொண்டார். இந்த உரிமையை சம்பாதித்துக்கொடுத்த கிறிஸ்துவே, உமக்கே மகிழை. ஆமென்.”

எப்ரஸ்

19

நூற்று

திரை போடவேண்டாம்!

‘தூர்மனச்சாட்சி நீங்கத் தெளிக்கப்பட்ட ... உண்மையுள்ள இருதயத்தோடும் விசுவாசத்தின் பூரண நிச்சயத்தோடும் சேரக்கடவோம்.’ (எபிரெயர் 10:22)

மனித உறவுகள் மனந்திறந்து பேசமுடியாத அளவிற்கு இன்று பினவு பட்டிருப்பது எவ்வளவு துக்கத்திற்குரிய காரியம். பிதாவோடு நமக்கு உறவை ஏற்படுத்திக் கொடுத்த கிறிஸ்துவின் சாத்சிகளாக திகழுவேண்டிய கிறிஸ்தவ பின்னைகள் மத்தியிலும், இதே நிலைமை காணப்படுவது மிகவும் வேதனை. சிலுவையின் மாட்சிமையை உணராததால் இந்த பினவுகளா? அல்லது, தெரிந்திருந்தும் அதனை மதிக்காததால் இந்தப் பிரிவினைகளா?

தேவன் நம்மில் வைத்திருக்கும் உறவின் நிழலாகவே மனித உறவுகள் காணப்படுவதை மறுக்கமுடியாது. தேவனுள்ளின் மாதிரியை தாயிடமும், அவரின் பாதுகாப்பு கரிசனையை தகப்பனிடமும், மனம்விட்டுப் பேசக்கூடிய உறவை நன்பரிடமும்.... இப்படியே சொல்லிக்கொண்டுபோகலாம். கடவுளையும் அவரை நெருங்கமுடியாத பாவிகளாகிய நம்மையும் பிரித்துப்போட்டிருந்த திரைச்சீலை யைக் கிழித்தெறிந்து, தேவனுடன் நம்மை கிறிஸ்து ஒப்புவாக்கினாரே; அதனாடாக தேவனைக் கிட்டிச்சேர்த்தக்க கிருபை நமக்குக் கிடைத்திருக்க, மனித உறவுகளுக்குள்ளே நாமே திரைகளைப் போட்டுப் பிரிந்திருப்பது ஏன்? தேவனிட மிருந்து நம்மைப் பிரித்து வைத்திருந்தது நமது தூர்மனசாட்சியும் உண்மையற்ற தன்மையும்தான். ஆனால் கிறிஸ்துவின் பரிசுத்த இரத்தம் இந்த இரண்டிலும் இருந்து நம்மை மீட்டிருப்பதை விசுவாசிப்பதனாலேதானே இன்று தெரியமாக கிருபாசனத்தன்டையில் கிட்டிச்சேர்ந்து, திருப்பந்தியிலும் பங்கடைகிறோம்.

அப்படியிருக்க, பிறநுடனான உறவிலே நானே பிரிவினையை அனுமதிக்கலாமா? வேறு எந்த உந்துதலோ உதவியோ இல்லாமல் கிறிஸ்து வின் மூலமாக நாமே பிதாவிடம் சேர்த்தக்க சிலாக்கியத்தைப் பெற்றிருக்கிறோம். சந்தேகங்களைத் தவிர்த்து தேவனுடனான உறவில் வளருகின்ற கிருபையை யும் பெற்றிருக்கிறோம். பொறாமையும் கோபமும் கொள்ளாமல் அன்பிலும் நற் கிரியையிலும் பெருகி, ஒருவரையொருவர் தாங்குகின்ற பெலத்தையும் பெற்றிருக்கிறோம். தேவபின்னைகள் ஒன்றாய் சேர்ந்து தேவனை விடுதலையோடு ஆராதிக்கும் சுதந்திரத்தைப் பெற்றிருக்கிறோம். இந்தப் பெரிய ஈகூகளைப்பெற்ற நாம், மனித உறவிலே ஒருவரையொருவர் கிட்டி நெருங்கமுடியாதபடி திரைகளைப்போட்டு பிரிந்திருக்கலாமா? இது தேவகுமாரனைத் துக்கப்படுத்தும் என்ற உணர்வு இல்லாமலிருப்பது ஏன்? தேவன் உண்மையுள்ளவராயிருக்கும்போது அவரை ஆராதிக்கும் நாழும் தூர்மனசாட்சி நீங்கப்பெற்றவர்களாக, உண்மையுள்ள இருதயத்தோடு, உயிர்த்தெழுந்த ஆண்டவர் நமக்களித்திருக்கும் கிருபையில் மகிழ்ந்திருக்கும்படி நமது உறவுகளை இன்றே சரிசெய்வோமா.

“பிதாவே, உம்மோடு என்னை ஒப்புவாக்கிய கிறிஸ்துவின் அன்பை உதாசீனம் செய்யாமல், குடும்பத்திலும் சபையிலும் என் உறவுகளை சரிசெய்ய இன்றே அர்ப்பணிக்கிறேன். தூர்மனசாட்சி நீங்க என்னைச் சுத்திகரியும். ஆமென்.”

எப்ரஸ்

20

தின்கள்

அறிந்திருக்கிற தேவனுக்கு...

அறியாமையுள்ள காலங்களை தேவன் காணாதவர்போலிருந்தார்.

இப்பொழுதோ மனந்திரும்பவேண்டுமென்று எங்குமுள்ள

மனுஷரெல்லாருக்கும் கட்டளையிடுகிறார். (அப். 17:30)

அதிகம் அறிந்தால் அதிகம் கேட்கப்படும். நான் அறிந்தாவுடைய மூலம் வாழ்ந்துவிடுகிறேன்' என்று சொல்லும் என் தகப்பனாரின் வேடிக்கைப் பேச்சிலும் ஒரு உண்மையுண்டு. சத்தியத்தை அறியாதது ஒரு பிரச்சனை; அதை அறிந்துகொண்ட பின்னரும் அறியாதவர்கள்போல வாழுவோமானால் நம்மைப் போல பொய்யர் இருக்கவேமுடியாது. இயேசு உயிர்த்தெழுந்தார், நாம் ஜெயம் பெற்றோம் என்று சொல்லிவிட்டு, அந்த உண்மை வெளிப்படத்தக்கதாக நாம் வாழவில்லையெனில் நம்மை என்னவென்று சொல்லுவது?

கிரேக்க தத்துவ ஞானிகளாலும், அறிவாளிகளாலும், பக்தியுள்ளவர்களாலும் நிரம்பியிருந்த அத்தேனே பட்டனத்தின் ஜனங்கள் புதிதாக காரியங்களைக் கேட்பதில் ஆர்வம் காட்டினார்கள். பவுலின் உபதேசம், விசேஷமாக உயிர்த்தெழுதலைப்பற்றிய சத்தியம் அவர்களுக்கு கேளியாக இருந்தது. மார்ஸ் மேடைக்கு பவுலை அழைத்துச்சென்று பேச்சுசொன்னார்கள். இது அவர்களுக்குப் பொழுதுபோக்கு. பவுல் அந்த சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி அவர்களுக்கு சத்தியத்தை மறைக்காமல் வெளிப்படுத்தினார். பல விக்கிரகங்களை வணங்கிய அந்த மக்கள் அறியப்படாத தேவன் ஒருவரையும் ஆராதனை செய்ததை அவதானித்த பவுல், அந்த தேவனை அவர்களுக்கு அறியதந்தார். உலகத்தை யும் நம்மையும் சிருஷ்டித்த அந்த தேவன் நமக்குத் தூரமானவர்ல்ல என்பதை யும், உயிர்த்தெழுதல் நியாயத்தீர்ப்பு என்பவற்றின் நிச்சயத்தையும் தெளிவுபடுத்தினார். அன்று அவர் கொடுத்த சவாலான வார்த்தைகளையே நாம் இன்று தியானிக்கிறோம். அந்த மக்கள் தேவனை அறிந்திருக்கவில்லை. நாமோ அறிந்திருக்கிறோமே என்று நாம் என்னலாம். அப்படியானால் அந்த உயிர்த்தெழுந்த ஆண்டவர் நம் வாழ்வில் தெரியவேண்டுமே.

தேவபிள்ளையே, நாம் விசவாசிக்கின்ற அந்த தேவன் யார்? வானத்திற்கும் பூமிக்கும் ஆண்டவராயிருக்கிறவரும், எல்லாருக்கும் ஜீவனையும் கவாசத்தையும் கொடுக்கிறவரும், முழு மனுஷ ஜாதிக்கும் தமது இரத்தத்தாலே மீட்பு அளித்தவருமாகிய அந்த தேவன் இன்றும் ஜீவிக்கிற தேவன். அவருக்குள் நாம் வாழுகிறோம், அசைக்கிறோம், இருக்கிறோம். அந்த மீட்பைப் பெற்று அவரையே ஆராதிக்கிறோம் என்று கூறுகின்ற நாம், அவருடைய ஆளுகைக்கு வாழ்வில் இடமளித்திருக்கிறோமா? அவரை அறியாதிருந்த காலம் வேறு. இப்போ அவரை நாம் அறிந்திருக்கிறோம். அறிந்திருக்கிற தேவனுக்கு நாம் எப்படிப்பட்ட மகிழ்ச்சையும் செலுத்துகிறோம்? அவருடைய வார்த்தைக்கு அடங்கி, சாட்சியாக நாம் ஜீவிக்கிறோமா? மனந்திரும்பவேண்டிய காரியங்களில் மனந்திரும்புகிறோமா?

"நான் அறிந்திருக்கின்ற என் தேவனே, இன்னும் என் பழைய பாவங்களோடே நான் ஜீவிக்காதபடி, என் வாழ்வைப் புதுப்பிக்க உதவிசெய்யும். ஆழமென்."

எப்ரல்

21

செவ்வாய்

அறிந்துகொண்டபின்...

‘...கிருபையின் ஆவியை நிந்திக்கிறவன் ...ஆக்கினைக்குப் பாத்திரவானாயிருப்பான்...’ (எபிரெயர் 10:29)

கிருபை! நமது தகுதிக்கு அப்பாலே நின்று நம்மில் கிரியை செய்யும் இந்த கிருபை தேவன் ஒருவருக்கே சொந்தமானது. ‘கர்த்தர் இரக்கமும், கிருபையும், ...சத்தியமுமுள்ள தேவன்.’ (யாத். 34:6). எவ்விதின் அடிமைத்தனத்தி விருந்த எபிரெயரை மீட்டு, வாக்களிக்கப்பட்ட தேசத்திலே குடியிருத்தியது அந்த கிருபை. இன்று பாவத்தில் ஊறிப்போன நம்மை மீட்கும்படி, எதுவித தகுதியு மற்ற நமக்காக, கிறிஸ்து உலகிற்கு வந்ததும் அதே கிருபையே! கிறிஸ்து, நமக்குக் கிடைத்த கிருபையின் ஈவு (லூக்.2:40). அவர் கிருபையிலும் சத்தியத்தி லும் நிறைந்தவராய் நமக்குள்ளே வாசம்பண்ணுகிறார் (யோவா.1:14). எல்லா மனுஷருக்கும் இரட்சிப்பு அளிக்கப்படத்தக்கதாக அந்த கிருபை கொடுக்கப்பட்டி ருக்கிறது. கிறிஸ்துவின் மரணமும் உயிர்த்தெழுதலும் தேவகிருபையை நமக்கு வெளிப்படுத்தியிருக்கிறது. இந்த விடுதலையைப் பெற்றுக்கொள்ளும்படிக்கே கிருபையின் ஆவி அருளப்பட்டிருக்கிறது. ஆக, இந்த கிருபையின் ஆவியை நிந்திப்போமானால் என்னவாகும்? அக்கிருபையை நாம் இழந்துவிடுவோமே!

கிருபை இலவசமாய் கிடைப்பதினால், இது உதாசீனம் செய்யக்கூடிய தொன்று அல்ல. ஏனெனில் இது உடன்படிக்கைக்குப்பட்டது. கிருபையின் ஈவு தேவன் அருளுவது; ஆனால் மனந்திரும்புதலுடன்கூடிய தாழ்மையின் ஜெபமே அந்தக் கிருபைக்குள் நம்மை வழிநடத்தமுடியும். மனந்திரும்பாதவன் அதில் பங்கடைவது கடினம். அன்று அந்திய தெய்வங்களின் இருளிலே இருந்த இஸ்ர வேலுக்கு தேவனுடைய நீதியுள்ள சித்தம் வெளிப்படுத்தப்பட்டது அவர்களுக்கு கிடைத்த கிருபை. இன்று கிருபையினாலுண்டான் விடுதலையை இயேக உலகிற்குக்கொண்டு வந்தபோது அந்த தேவசித்தம் பூரணப்பட்டது. இந்தக் கிருபையைப் பெற்ற நாம் இன்னும் இஸ்ரவேலைப்போல் அடிக்கடி தேவனை விட்டு விலகி மனம்போனால் நடக்கலாமா? அது தேவனை, அவருடைய கிருபையின் ஆவியை நிந்திப்பதுபோலாகாதா? அது எப்படிப்பட்ட செயல் தெரியுமா? தேவனுடைய குமாரனை காலின்கீழ் மிதித்து, தன்னைப் பரிசுத்தம்பண்ணிய இரத்தத்தை அசுத்தம் என்று என்னுவதற்கு சமானம். இதை வாசிக்கும்போது கண்கள் கலங்கவில்லையானால் நாம் பொய்யர் என்றுதான் சொல்லவேண்டும். தேவபின்னையே, நீரே கதி என்று கிறிஸ்துவின் காலடியில் கிடக்கவேண்டிய நாம், நமது காலடிக்குள் அவரை மிதிக்கலாமா! தேவவார்த்தைக்குக் கீழ்ப்படி யாத ஒவ்வொருமுறையும் அவரை நாம் மிதிக்கிறோம். இது இன்று நமக்குப் புரியாது. நாம் செய்வது யாவும் சரிபோலவே தெரியும். ஆனால் நீதி விசாரணையில் நாம் நிறுத்தப்படும்போது, வெட்கித் தலைகுளிய நேரிடுமல்லவா!

“பிதாவே, உமது கிருபையின் ஆவியை நிந்திப்பதற்கு சமானமாய் என் வாழ்வில் இருக்கும் எல்லாவற்றையும் இப்போதே அகற்றிப்போடும். நான் எப்போதும் என் இயேகவின் காலடியிலேயே கிடக்கவேண்டும் ஜூயா. ஆமென்.”

எப்ரல்

22

துதன்

ஜெயம் கர்த்தரால் வரும்!

‘குதிரை யுத்தநாளுக்கு ஆயத்தமாக்கப்படும். ஜெயமோ கர்த்தரால் வரும்.’ (நீதிமொழிகள் 21:31)

“நான் ஜெயித்த எந்தக் காரியமும் கிடைக்கவில்லை. ஆகையால், எனக்கு இந்த கிறிஸ்தவ சமயம் வேண்டாம்.” இப்படியாக இருவர் சொன்னதாகக் கேள்வியற்றேன். வாழ்க்கையில் வெற்றி இல்லை, நினைத்தது நிறைவேற வில்லை என்றால் ஆண்டவரையா நொந்துகொள்வது? இந்த அண்டசராசரம் முழுவதையும் படைத்து ஆளுகைசெய்யும் தேவனை, நமது எல்லைக்குள் அடக்க முற்படுவது எவ்வளவு முட்டாள்தனம். தவறுசெய்யவோ, மனம்மாறவோ அவர் நம்மைப்போன்றவர் அல்ல. ஆகவே, நமக்கு வெற்றி இல்லையென்றால், நமது வெற்றிக்காக வெற்றிபெற்றவர் வகுத்த வழியிலே எங்கே நான் தவறு விட்டேன் என்று சிந்தித்து மனந்திரும்புவதுதான் நமக்கு நல்லது.

யுத்தத்திற்கு ஆயத்தமாகும்போது அந்நாட்களில் குதிரைகளைத்தான் முதலில் ஆயத்தம் செய்வார்கள். தாவீது தன் வாழ்விலே பலவித யுத்தங்களை நடத்தினவர். பலவற்றில் வெற்றி பெற்றார். தோற்றுப்போன யுத்தங்களும் இருந்தன. அந்த அனுபவங்களிலிருந்து, சாலோமோன் மேற்கண்ட நீதிமொழியை எழுதுவதற்கு முன்னரே, ‘சிலர் இரதங்களைக் குறித்தும் சிலர் குதிரைகளைக் குறித்தும் மேன்மை பாராட்டுகிறார்கள். நாங்களோ எங்கள் தேவனாகிய கர்த்த ருடைய நாமத்தைக் குறித்தே மேன்மைபாராட்டுவோம்’ (சங்க.20:7) என்று பாடி விட்டார். யுத்தம் மாத்திரமல்ல, எந்தக் காரியமானாலும், தேவனைத் தவிர்த்து, அவருடைய ஆலோசனையை ஒத்தாசையைத் தள்ளிவிட்டு, நாம் செய்ய எத்தனிக்கின்ற அல்லது வெற்றி பெற்றுவிட்டோம் என்று நினைக்குமானு காரியங்கள் கைக்கடி வந்தாலும்கூட அவை யாவும் விருதாவே!

தேவபிள்ளையே, நமது நடைமுறை வாழ்வின் எந்தக் காரியத்தையாவது, பெரிதோ சிறிதோ, கர்த்தரை முன் வைக்காமல் நீ செய்வதுண்டா? கர்த்தருடைய ஆலோசனையைத் தள்ளிவிட்டு நடப்பிக்கின்ற எந்தக் காரியமும், ஆரம்பத்தில் வாய்ப்பதுபோலத் தெரிந்தாலும்கூட ஒரு சமயத்தில் அதுவே உனக்கு நோவாக மாறமாட்டாது என்று என்ன நிச்சயம்? ஏனெனில் எல்லாவற்றையும் ஆகப்பண்ணுகிறவர் கர்த்தர் ஒருவரே. அவர் ஜாதிகளின் ஆலோசனைகளை விருதாவாக்கி, ஜனங்களுடைய நினைவுகளை அவமாக்குகிறவர். அவருடைய ஆலோசனைகள் நித்தியமானவை. இப்போ சிந்திப்போம். என தோல்விகளுக்குக் காரணம் என்ன? என் வாழ்வின் வெற்றிக்கு, நான் யாரை நம்பினேன்? ஜெயம் தேவனுக்குரியது. ஏனெனில் அவர் ஒருவரே இந்த உலகத்தை ஜெயித்தவர். ஆகவே, சிறியதோ பெரியதோ எந்தக் காரியத்திற்கும் ஜெயம் பெற்றவர் ஜெயம் தருவார் என்று அவரையே அண்டிக்கொள்ள கற்றுக்கொள்வோமா.

“பிதாவே, என்னுடைய சுய பெலத்தையும் பிறரின் உதவிகளையும் நம்பி மோசம்போன தருணங்களை எனக்கு மன்னித்தருஞும். உம்மிடமிருந்தே இனி எனக்கு வெற்றி கிடைக்கட்டும். ஆமென்.”

எப்ரல்

23

வியாழன்

எனது பங்கு

‘குதிரை யுத்தநானுக்கு ஆயத்தமாக்கப்படும். ஜெயமோ கர்த்தரால் வரும்.’ (நீதிமொழிகள் 21:31)

“இரட்சிக்கிறதற்குக் குதிரை விருதா; அது தன் மிகுந்த வீரியத்தால் தப்பியாது. கர்த்தரோ தமக்குப் பயந்தவர்களைத் தப்புவிக்கிறவர்” என்று சங்கீதக்காரன் பாடியது எத்தனை உண்மை! ‘நான் கர்த்தரையே நம்பியிருக்கி ரேன். அவர் காரியங்களை வாய்க்கப்பண்ணுவார்’ என்று நாமும் பலவேளைகளில் கூறியிருக்கிறோம். ஆம், நமது காரியங்கள் வாய்ப்பதற்கு தேவனுடைய ஒத்தாசையும் பெலனும் வேண்டும். ஆனால், இதிலே கர்த்தரை நம்புகிறேன் என்று சொல்லுகின்ற நமது பங்கு என்ன? நமக்கு விருப்பம் அல்லது வேண்டுமென்று நாம் நினைக்கின்ற திட்டமிடுகின்ற காரியங்களை தேவன் நிறைவேற்ற வேண்டும் என்று எதிர்பார்ப்பது சரியா? நமக்கு எது நல்லது கெட்டது என்று நம்மிலும் பார்க்க அதிகமாக தேவன் அறிந்திருக்கிறார். இது நமக்கும் தெரியும். அப்படியிருக்க, தேவன் நம்மீது வைத்திருக்கும் நோக்கத்தைத்தவிர் வாழ்வில் நமக்கு வேறென்ன வேண்டும்? ஆனால், அந்த நோக்கத்தை நாம் நிறைவேற்று வதற்குக்கூட தேவநடத்துதல் நமக்கு அவசியம். அது மாத்திரம் போதாது; தேவன் நம்மிடம் இன்னுமொரு காரியத்தையும் எதிர்பார்க்கிறார்.

சீரிய நாட்டு படைத்தலைவன் ஒரு குஷ்டரோகி. அவனைக்கொண்டு சீரியாவுக்கு இரட்சிப்பைக் கட்டளையிட்ட கர்த்தர், அவன் சுகமடையவேண்டும் என்றும் சித்தம்கொண்டிருந்தார். இல்லையானால் சீரிய நாட்டில் எத்தனையோ குஷ்டரோகிகள் இருந்தும், அந்த இஸ்ரேலிய சிறு பெண் சமாரியாவிலிருக்கிற தீர்க்கதறிசியிடத்தில் போகும்படி இவன் மனவியிடம் சொல்லியிருப்பானா? அவனும் அப்படியே புறப்பட்டுப்போனான். ஆனால் அவன் நினைத்தபடி காரியங்கள் இருக்கவில்லை. கட்டளைகொடுத்துப் பழகிவிட்ட படைத்தளபதி, இப்போ இன்னொருவர் சொல்கேட்டு, ஒரு நதியில் ஏழுதரம் முழுகி எழும்பவேண்டும். அவனுக்குக் கோபம் வராதா? வந்தது. ஆனால் அவன் திரும்பிப் போயிருந்தால் யாருக்கு நஷ்டம்? மனம்மாறி செய்யவேண்டியதைச் செய்தபோது அவன் சுகம் பெறவில்லையா? அவன் ஆற்றவேண்டிய பங்கு வெகு சிறிதுதான். ஆனாலும் பெரிய சுகம் கிடைக்க அந்த சிறிய பங்கை அவன் செய்துதான் ஆகவேண்டும்.

தேவபிள்ளையே, கர்த்தராலேதான் காரியங்கள் வாய்க்கும். ஆனால் நமது பங்கும் ஒன்று உண்டு. அது சிறிதாயினும், கர்த்தர் நமது வாழ்வில் பெரிய காரியங்களைச் செய்வதற்கு, அச்சிறிய பங்கை நாம் நிறைவேற்றியே ஆகவேண்டும். காரியங்களின் முடிவு கர்த்தருடையது. ஆனாலும், நமது பொறுப்பிலிருந்து நாம் விலகிவிடமுடியாது. அப்படி நீ எதிலாவது விலகியிருக்கிறாயா? அப்படியாயின் உடனே மனந்திரும்பு!

“கர்த்தாவே, ஜெயம் உம்மிடமிருந்தே வருகிறது. என்றாலும் நான் செய்யவேண்டும் என்று நீர் நியமித்த காரியத்தில் நான் உண்மையாயிருந்து என் பங்கைச் சரிவர செய்ய நீரே என்னைப் பெலப்படுத்தும். ஆமென்.”

எப்ரல்

24

வள்ளி

கிறிஸ்தவ வெற்றி!

‘கிறிஸ்து ...சிலுவையிலே வெற்றிசிறந்தார்.’
(கொலோசேயர் 2:11.15)

ஜெயமுள்ள வாழ்வை யார் வேண்டாமென்று தள்ளுவார்கள்? ஆனால், அந்த வெற்றியைப் பெற்றுக்கொள்ள ஒரே வழி கர்த்தருடைய வழி ஒன்றே. வாழ்வின் வெற்றி என்பது என்ன? அந்த வழி நடக்க ஆயத்தமா? ‘என் பெரிய பிரச்சனை நீங்கி மன ஆறுதலோடு இருக்க, வேறு இரண்டு பிரச்சனைகள் சேர்ந்து வந்து என்னைக் கலக்கிவிட்டன’ என்றார் ஒருவர். அந்தக் கலக்கத்தின் மத்தியில்தான் வெற்றி உண்டு என்பதை இவர் அறிந்திருக்கவில்லை.

வெற்றி என்பதென்ன? நாம் நினைத்தபடி காரியங்கள் ஆகும்போது அல்லது எதிரி தோற்கடிக்கப்படும்போது வெற்றி என்கிறோம். கடவுளுக்கு நன்றி சொல்கிறோம். அது சரியானதே. அதாவது யாவும் சாதகமாக அமையும்போது அது வெற்றி. ஆனால் கிறிஸ்தவ வெற்றி சற்று வித்தியாசமானது. அந்த முன்று நன்பார்களும் தமக்கு முன்னே எரிந்துகொண்டிருந்த அக்கினியைக் கண்டின், ‘உமக்கு உத்தரவு சொல்ல எங்களுக்கு அவசியமில்லை’ என்று முழங்கினார்களே, அப்போதே அவர்களது வெற்றி நிச்சயமாகிவிட்டது. அந்த விகவாசத்தை கண்ட தேவன், அக்கினியில் போடப்படாமல் அவர்களைத் தட்புவித்தாரா? இல்லை. அவர்கள் கட்டுண்டவர்களாய் எரிகின்ற அக்கினியின் நடுவிலே விழுந் தார்கள். இது வெற்றியா? ஆம், வெற்றிதான். தோல்விபோனது போன்ற இந்த சூழ்நிலையைச் சந்தித்திராவிட்டால், நெருப்பிலே உலாவிய நான்காவது நபரை ராஜா கண்டிருப்பானா? ஒரு தலைமயிர்கூட கருகாமல் அக்கினியின் மணம்கூட இல்லாமல், அதேசமயம் கட்டுண்டு போடப்பட்டவர்கள் கட்டவிழுக்கப்பட்டவர்களாய் வெளியே வந்ததையும் மக்கள் கண்டிருப்பார்களா?

தேவின்னையே, சோதனை என்ற அக்கினியிலே நாம் தகிக்கப்படும் வரைக்கும் வெற்றியின் வாசனை வீசாது. அக்கினியின் மணம்கூட இல்லாதவர்களாய் வெளியேறும்போது, கட்டுக்கள் யாவும் அறுக்கப்பட்டு நாம் கெம்பீரமாக வெளிவரும்போது, நம்மைக் கட்டியிருந்த யாவின்மீதும் வெற்றிபெறுகிறோம் அல்லவா! இதுவே உண்மையான வெற்றி. வியாதியா; வியாதியின்மேல் வெற்றி, மரணம் நெருங்குகிறதா; மரணத்தின்மீது வெற்றி, எதிர்மாறான சந்தர்ப்பங்களா; அவற்றின்மீது வெற்றி. கிறிஸ்துவின் வெற்றி அவர் தம்மை சிலுவைபரியந்தம் தாழ்த்தியதிலேயே இருந்தது. ஆம், பிறருக்கு நாம் இழிவாய் தோன்றும்போதே வெற்றி கிட்டிவருகிறது என்பதை நம்பலாம். உலகில் நமக்கு ஆதாரமுள்ள எதை இழந்தாலும், அனைத்தையுமே இழந்தாலும், வாழ்க்கையே கொந்தளித் தாலும் கர்த்தரால் நாம் பாதுகாக்கப்படும் உணர்வோடும் சமாதானத்தோடும் அவரைத் துதித்து நன்றிசொல்கிறோமா? அதுதான் வெற்றி.

“பிதாவே, என் கட்டுக்கள் யானும் அறுந்து நான் உமக்குள் வெற்றிபெற அக்கினி அவசியமானால், அந்த வழியிலும் நீரே என்னை நடத்தும். ஆமென்.”

எப்ரஸ்

25

சனி

வெற்றியின் கிரகசியம்

‘ஆனாலும் நான் போகும் வழியை அவர் அறிவார்.’
(யோடு 23:10)

சொத்து சுதந்திரங்களோடு, தன் சுந்ததியை ஒரே நொடியில் இழந்து, உடலிலும் சொறி கண்டு, சகல சுகத்தையும் இழந்து, சாம்பலிலே உட்கார்ந்து, ஆறுதலின்றி அழுது தவித்திருந்த யோடுவிடம் வந்தான் நண்பன் எலிப்பாஸ். வந்தவன் யோடுவுக்கு ஆறுதல் வார்த்தை சொல்லாவிட்டாலும் அமைதியாகவா வது இருந்திருக்கலாம். ஆனால் அவனோ, யோடுவிலே பல மறைவான பாவங்களைக் கண்டுபிடித்தவன்போல பேசிக்கொண்டிருந்தான். யோடுவோ, தன் மன உத்தமத்திலும் தேவனுடைய நீதியிலும் அசையாத உறுதியோடு இருந்தார். அவருடைய மனங்குதி, தான் நல்லவர் என்ற கர்வத்தினால் உண்டானதல்ல; மாறாக, தேவன் தன்னை அறிந்திருக்கிறார் என்ற நிச்சயத்திலே ஊன்றிக் கட்டப் பட்டதாயிருந்தது. அதனால்தான், ‘தேவனே எனக்கு ஓளிந்திருக்கிறதுபோல இருந்தாலும்கூட, நான் போகும் வழியை அவர் அறிவார்; அவர் என்னைச் சோதித்தபின் நான் பொன்னாக விளங்குவேன்’ என்று யோடுவால் பயமின்றி பதில் கொடுக்கக்கூடியதாய் இருந்தது. இதுதான் யோடு அடைந்த வெற்றி.

இந்த வெற்றியின் இரகசியம் என்ன? ‘என் கால்கள் அவர் அடிகளைப் பற்றிப்பிடித்தது. அவருடைய நெறியைவிட்டு நான் சாயாமல் அதைக் கைக் கொண்டேன். அவர் உதடுகளின் கற்பனைகளைவிட்டு நான் பின்வாங்குவதில்லை’ (யோடு 23:11). ‘என் சுவாசம் என்னிலும், தேவன் தந்த ஆவி என் நாசி யிலும் இருக்குமட்டும், என் உதடுகள் தீமையைச் சொல்வதுமில்லை, என் நாக்கு கடபம் பேசுவதுமில்லை..’ (யோடு 27:2,3) ‘என் ஆவி பிரியமுட்டும் என் உத்தமத்தை என்னைவிட்டு விலக்கேன்.’ இவைகள் யோடுவின் வார்த்தைகள். அதுமாத்திரமல்ல, தேவனுடைய வார்த்தையிலும் மனங்குத்தமத்திலும் நிலைத்திருந்ததே யோடுவின் வெற்றியின் இரகசியம். உத்தமம் என்பது உள்ளத்தின் ஆழத்தில் ஊற்றெடுப்பது. அதில் யோடு தளர்ந்துபோகவில்லை. நமக்கும் வாழ்வில் அடுத்தடுத்து பாடுகள் சோதனைகள் வரும்போது நம்மால் இப்படி ஒரு அறிக்கையை உறுதியாகச் சொல்லமுடியுமா?

தேவபிள்ளையே, எந்த நிலையிலும் தேவ வார்த்தையில் மன உத்தமத்தோடு நிலைத்திருப்பதுவே, நாம் அடையக்கூடிய மிகப்பெரிய வெற்றியாகும். இவ்விதம் உறுதியாயிருக்கும் தேவபிள்ளைகள் இன்றைக்கும் இருக்கிறார்கள். அப்படியானால் நாம் சுந்திக்கும் தோல்விகள் தொல்லைகளுக்கு பிறரைக் குற்றப்படுத்தலாமா? என் உத்தமத்திலே, தேவவார்த்தையில் நிலைத்திருக்கு தலிலே நான் எங்கே தவறினேன் என்று ஆராய்ந்து பார்ப்போமானால் நிச்சயம் பிழைத்திருப்போம். அந்த வழியில் வரும் வெற்றி ஒருபோதும் மாறாது.

“பிதாவே, என் தோல்விகளுக்கான காரணத்தை உணர்த்தினீர், நன்றி. என்றும் உம் வார்த்தையில் உத்தமத்தோடு நிலைத்திருக்க உதவிசெய்யும். ஆமென்.”

எப்ரல்

26

நூற்று

தகனபலியிடு!

‘...மோரியா தேசத்துக்குப் போய். அங்கே நான் உனக்குக் குறிக்கும் மலைகள் ஒன்றின்மேல் அவனைத் தகனபலியாகப் பலியிடு என்றா.’ (ஆதியாகமம் 22:2)

‘தோல்வி வெற்றிக்குப் படி’ என்பார்கள். இது, தொடர்ந்து முயற்சி செய்வதற்கு நம்மை உற்சாகப்படுத்தும். அதற்காக வெற்றிக்கு தோல்விதான் படி அல்ல. வெற்றிக்கு உண்மையான படி விகவாசத்துடன்கூடிய கீழ்ப்படிவே தான். இந்த வழியில் கிட்டும் வெற்றி ஒருபோதும் மங்கிப்போகாது.

ஆபிரகாம் தேவனை அறியாத ஒரு சாதாரண மனுஷன். கர்த்தர் அவரை அழைத்து புறப்பட்டு வா, நான் உன்னை ஆசீர்வதித்து, உன் சந்ததி யைப் பெருகப்பண்ணி, உனக்கூடாக பூமியின் சந்ததிகளையெல்லாம் ஆசீர்வதிப்பேன் என்று உடன்படிக்கை பண்ணினார். தேவனை அறிந்திராத இந்த ஆபிரகாம், அந்த வார்த்தையை நம்பி புறப்பட்டுப்போனார். அப்போது அவருக்கு ஒரு பிள்ளைகூட இருக்கவில்லை. அவருக்கு வயதும் 75. அப்படியிருக்க இந்த வாக்கை எப்படி நம்புவது? ஆபிரகாம் நம்பி புறப்பட்டார், பின்னர் 100வயதிலே பிள்ளையும் பிறந்தான். இப்போது கர்த்தர் அந்தப் பிள்ளையையே தகனபலியிடும்படி சொல்கிறார். அதிலும் முன்று நாட்கள் பிரயாணம்போய் அந்தப் பலியைச் செலுத்தவேண்டும். கர்த்தர் மெய்யாகவே அந்தப் பிள்ளையைக் கொன்று போட விரும்பவில்லை என்பதையும், ஆபிரகாமின் விகவாசத்திற்கு அது ஒரு சோதனை மாத்திரமே என்பதையும் அன்று ஆபிரகாம் அறிந்திருக்கவில்லை. ஆனால், எப்படிப்பட்ட கட்டளையானாலும் கர்த்தருக்குக் கீழ்ப்படியவும், கர்த்தருக்காக தனக்குரிய யாவையும், பிள்ளையையும்கூட விட்டுவிடவும் ஆபிரகாம் ஆயத்தமாயிருந்தார் என்பதுதான் உண்மை. இந்த ஆபிரகாமை தேவன் ஆசீர்வதிக்கவில்லையா? இதுதான் ஆபிரகாம் அடைந்த பெரிய வெற்றி.

தேவபிள்ளையே, தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிவது சற்றுக் கடினமான விடயம் தான். நமக்குப் பிடித்தமான ஒன்றைக் கர்த்தர் சொல்லும்போது, அல்லது இலகுவான காரியத்தைச் செய்யும்படி அழைக்கும்போது அதற்குக் கீழ்ப்படிவது அல்ல உண்மையான கீழ்ப்படிவு. நமக்கு விருப்பமானவைகளை தகனபலியாக, அதாவது திரும்பவும் பெற்றுக்கொள்ளமுடியாதபடி இழக்க நேரிடும்போதும், நமக்கு விருப்பமற்ற இடங்களுக்குப் போகும்படி அல்லது விரும்பாத கடினமான காரியங்களைச் செய்யும்படி நம்மைக் கர்த்தர் அழைக்கும்பொழுது, நாம் அதை மன உண்மையோடு ஏற்றுக்கொண்டு செய்வோமானால் அதுதான் உண்மையான கீழ்ப்படிவு. அதுவே மாறாததொரு வெற்றி வாழ்க்கைக்கு நம்மை இட்டுச் செல்லும். உங்கள் ஆசாபாசங்கள் மத்தியிலும் தேவனை நம்புவது கடினமாக இருக்கிறதா? ஆபிரகாமைப் பாருங்கள். அவர் பெற்ற வெற்றியை நீங்களும் பெற்று கொள்ள உங்களுக்குரியவற்றை விட்டுவிட நீங்கள் ஆயத்தமா?

“பிதாவே, நான் தகனபலியிடவேண்டியவற்றை எனக்குணர்த்தி, இன்றே அதைச் செய்துவிடும்படிக்கு நீரே என்னை மோரியா மலைக்கு நடத்துவீராக. ஆமென்.”

ஏற்றல்

27

தின்கள்

பலியிடச் சென்றது யாரை?

‘பின்பு ஆபிரகாம் தன் குமாரனை வெட்டும்படிக்குத் தன் கையை நீட்டிக் கத்தியை எடுத்தான்.’ (ஆதியாகமம் 22:10)

இப்போது தகப்பனும் மகனும் மாத்திரம் மலையுச்சியில் நிற்கிறார்கள். பலிமேடை, நெருப்பு ஆயத்தம். பலிக்கு ஆடு எங்கே என்று கேட்ட மகனே, பலி மேடைமீது கிடத்தப்பட்டிருக்கிறான். ஆபிரகாம் மகனை வெட்டுவதற்கு கத்தியை ஒங்கினார். இங்கே உண்மையாகவே ஆபிரகாம் பலியிடப்போனது யாரை? அல்லது எதை? நூறாவது வயதில் அருமையாகப் பெற்றெடுத்த பிள்ளையை தகனபலியிடும்படி கட்டளையிட்ட தேவன் நரபலியை விரும்புகிறவரா? இல்லை, அவர் அதை அருவருக்கிறவர். அப்படியிருக்க ஆபிரகாமிடம் மாத்திரம் இந்தக் காரியத்தை தேவன் கேட்டது ஏன்? ‘ஆபிரகாமே, உன் புத்திரன், உன் ஏகசுதன், உன் நேசகுமாரன்... இப்படிப்பட்ட உன் மகனை தகனபலியிடு’ என்றார் தேவன். பார்த்தீர்களா? ஆபிரகாம் தன் புத்திரன் என்று பெருமை பாராட்டி, தன் முழு அன்பையும் தேவன் தந்த மகன் மீது வைத்திருந்திருக்கிறார். இல்லையானால் தேவன் அப்படியாக சுட்டிக்காட்டியிருக்கவேண்டிய அவசியம் இருந்திராதே. ஆக, சாக்கு பலியாவதல்ல தேவனோக்கம். மாறாக, தன் இருதயத்திலே சுமந்திருந்த சாக்கை தன் இருதயத்திலே பலியிடவேண்டிய அவசியம் ஆபிரகாமுக்குத்தான் உண்டாயிருந்தது.

ஆபிரகாம் எதைப் பலியிட்டார்? மனவியைச் சகோதரி எனச் சொல்லு கின்ற பொய்த்தன்மையை; தேவன் சொல்லுவதை மறுத்துரைத்து வாதிடுகிற தீற்மையை, மனவி சொன்னாலும் தேவ ஆலோசனையின்றி செயற்படுகின்ற அவசர புத்தியை; மகனிலே வைத்திருந்த பாசத்தை, தனக்கென்று வைத்திருந்த விருப்பங்களை, உலகத்திலே வைத்திருந்த கண்ணோட்டத்தை இவற்றைத்தான் ஆபிரகாம் பலிமேடையிலே கிடத்தினார். மொத்தத்தில் சாக்கின் உருவத்திலே ஆபிரகாமின் ஆசாபாசங்களே பலிமேடையிலே கிடத்தப்பட்டது. கர்த்தர் அதனை இடைமறித்தார். ஆபிரகாமே, உன் புத்திரன் என்றும், உன் நேசகுமாரன் என்றும் பாராமல் ஒப்புக்கொடுத்தாயே, நீயே தேவனுக்குப் பயப்படுகிறவன் என்றார்.

ஆபிரகாமோ தனக்குரிய யாவையும் ஒரு முடிவுக்குக் கொண்டுவர ஆயத்தமானார். தேவனோ அவருக்கு ஒரு புதிய ஆரம்பத்தைக் கொடுக்க ஆயத்தமாயிருந்தார். அதைச் செய்யவே தேவன் இந்த விதமாகச் சோதித்தார். ஆபிரகாம் வெறும் மலையுச்சியில் அல்ல, விசுவாச கீழ்ப்படிலின் பாடத்தின் உச்சி யிலே நின்றார் என்பதுதான் உண்மை. நின்றவர் வெற்றியும் பெற்றார். தேவ பிள்ளையே, அந்த மோரியா மலையுச்சிக்கு நீ போக ஆயத்தமா? உன்னை உன் ஆசாபாசங்களை தகனபலியிட ஆயத்தமா? அங்கே உனக்கொரு புதிய ஆரம்பம் உண்டாகும். அதுதான் உன் வாழ்வில் மெய்யான வெற்றி.

“பிதாவே, மோரியா மலையின் பலியிடத்திலே என் சகலத்தையும் பலியிட இதோ வருகிறேன். கர்த்தாவே, என்னை ஏற்றுக்கொள்ளும் ஜயா. ஆமென்.”

எப்ரல்

28

விசுவாய

தகனபலியிட்டுவிடு!

‘நீ என் சொல்லுக்குக் கீழ்ப்படிந்தபடியினால்...’
(ஆதியாகமம் 22:18)

‘நீ என் சொல்லுக்குக் கீழ்ப்படிந்தபடியால்...’ இதுதான் ஆபிரகாமின் வெற்றி வாழ்வின் இரகசியம். ஆம், முதலாவது ஆபிரகாம் தேவனுடைய குரலுக்கு மறுவார்த்தையின்றி கீழ்ப்படிந்தார். அடுத்தது, திரும்பவும் கிடைக்கும் என்பது தெரியாமலேயே ஆபிரகாம் தனக்கென்று இருந்ததை, தன்னுடையதென நினைத்ததை, தன் உயிரிலும் மேலாக நேசித்ததை பலியிட்டுவிட்டார். தேவன், ஆபிரகாமுக்கிருந்த தேவயயத்தைக் கண்டு, அந்தப் பலியை அல்ல, பலிசெலுத் தியவரின் உள்ளத்தை ஏற்று, மகன் சாக்கிற்குப் பதிலாக பலியிடுவதற்கு ஒரு ஆட்டைக் கட்டளையிட்டார். “மகனே, தேவன் தகனபலிக்கான ஆட்டுக்குட்டி யைப் பார்த்துக்கொள்வார்” என்று சொன்ன ஆபிரகாமின் விசுவாசஅறிக்கையை தேவன் கண்படுத்தினார்.

இப்போது கர்த்தருடைய தூதனானவர் இரண்டாந்தரம் ஆபிரகாமை அழைத்து, நீ உன் புத்திரன் எனவும், உன் ஓரேபேறான குமாரன் எனவும் பாராமல் அவனை ஒப்புக்கொடுத்தாயே என்று திரும்பவும் அதே காரியத்தைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லுகிறதைக் காண்கிறோம். ஆபிரகாம் தனக்குரிய யாவையும் தகனபலியாக்கிவிட்டபடியால் தேவன், தாம் செய்த உடன்படிக்கையை ஆபிரகா முக்கு உறுதிப்படுத்தி சாக்கை அவரிடமே திரும்பவும் கொடுத்தார். ஆம், தேவன் அளித்த வாக்கு நிறைவேறியது. ஆபிரகாம் அடைந்த அந்த மேன்மையான வெற்றி இன்றும் அழியாததாக இருக்கிறது. ஆம், ஆபிரகாம் கீழ்ப்படி வோடு சாகக்கொடுத்து உயிரோடே பெற்றுக்கொண்டார். இதுதான் அவருடைய வெற்றியின் இரகசியம். அன்று சாக்குக்குப் பதிலாக ஒரு ஆடு வந்தது. இன்று நாம் சாகவேண்டிய இடத்தில் சாவதற்காக இயேசு கிறிஸ்து வந்தார். அன்று கீழ்ப்படிந்த ஆபிரகாமின் பலியை மீட்க தேவன் ஒரு ஆட்டைக் கொடுத்தார். ஆனால் இன்று நமக்காக தகனபலியிட அனுப்பப்பட்ட இயேசுவை தேவன் இன்னொன்றினால் மீட்கவில்லை. அவரே பலியானார். இயேசுகிறிஸ்து மாத்திரம் அன்று மீட்கப்பட்டிருந்தால் முழு மானிடமும் செத்திருக்கும்.

வெற்றி என்பது பெற்றுகொண்டு வாழும் வாழ்வு அல்ல. மாறாக, கொடுத்துக் கொண்டாடுவதே மெய்யான வெற்றி. நமது உயிரிலும் மேலானதை கர்த்தரிடம் கொடுத்துப் பாருங்கள். நாம் கனவிலும் காணாத வழியிலே அவர் அதை ஆசீர்வதிப்பார். அவர் அளிக்கும் ஆசீர்வதங்களின் பலளாகிய ஆவிக் குரிய நன்மைகள் என்பது நமது பலிகளிலும் பன்மடங்கு மேலானது. ஆகவே, நமக்காக தகனபலியான கிறிஸ்து எனும் பலியினை நினைந்து, இப்போதே நம்மையே கட்டி அந்தப் பலிமேடையில் கிடத்தி தகனபலியிடுவோமா!

“பிதாவே, உமக்குக் கீழ்ப்படிந்திருப்பதைத்தவிர என் வாழ்வில் நான் வேற்றை யும் விரும்பாதபடி, என்னை முற்றிலும் உமக்கே தகனபலியிடுகிறேன். ஆமென்.”

எப்ரல்

29

நூற்று

யோசேப்பின் வெற்றி

கர்த்தர் அவனோடே இருந்தபடியினாலும். அவன் எதைச் செய்தானோ அதைக் கர்த்தர் வாய்க்கப்பண்ணினபடியினாலும்...

(ஆதியாகமம் 39:23)

வாழ்க்கை ஒட்டத்திலென்ன, ஊழியப் பாதையிலென்ன எதாவது பாதகமாக சம்பவித்துவிட்டால் நாம் எவ்வளவாக சோந்துபோகிறோம்; தோற்றுவிட்டோம் என்ற எண்ணம் நம்மை எவ்வளவாக பாதித்துவிடுகிறது. அது தவறு. தேவனுக்கென்று, அவருடைய வார்த்தைக்குக் கீழ்ப்படிந்து வாழுவோமானால், அந்த வழியில் என்ன இன்னல், துன்பம் வந்தாலும் அந்த இடத்திலும் தேவன் நம்மோடுகூடவே இருப்பார் என்பது வேதசத்தியம்.

அன்று யோசேப்பு இதை உணர்ந்திருந்தார் என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது. அப்பாவுக்குப் பிரியமான யோசேப்பிற்கு வாழ்வில் எல்லாமே பாதகமாக இருந்தது. சகோதரின் பகை, சாவுக்கேதுவான பயமுறுத்தல்கள், ஒருபோதும் அறிந்திராத இடம், அப்பாவின் செல்லப்பிள்ளையாக வாழ்ந்தவர் வேலைக்காரனாக மாறவேண்டிய சூழ்நிலை, இவை போதாதென்று தன் எஜமானுக்கு உண்மையாயிருந்ததற்குக் கிடைத்த வீண்பழி, செய்யாத குற்றத்திற்காக சிறை செல்லவேண்டிய நிலைமை, இப்படிப்பட்ட காரியங்கள் நம் வாழ்விலேற்பட்டால் நாம் என்ன செய்வோம்? எல்லாமே யோசேப்பிற்கு பாதகமாக திரும்பியபோதும் யோசேப்பு சோர்வுற்று மனமடிவாகி தேவனை நொந்துகொள்ளவில்லை, கோபப் படவில்லை. யோசேப்பு தன்னிலைக்காக வருந்தியதுபோலவும் தெரியவில்லை. அப்படியிருந்திருந்தால் சிறைக் காவலாளி யோசேப்பை நம்பியிருக்க மாட்டான். இதுதான் யோசேப்பு அடைந்த வெற்றியின் இரகசியம்.

வாழ்க்கையே சிறையாக மாறிவிட்டதுபோல கைரியமிழந்து நிற்கும் தேவபிள்ளையே, உன்னைக்குறித்து நீயே பரிதபிக்கின்ற நிலைதான் உன்து தோல்விக்குக் காரணம் என்பதை உணர்ந்துகொள். யோசேப்பு தன் வருத்தங்களை தேவனிடம் ஒப்புவித்தார். ஆகையால் சிறைச்சாலைத் தலைவன் யாவையும் யோசேப்பிடம் ஒப்புவித்தான். வாழ்வில் துன்ப துயரம் ஏற்படக்கூடாது என்று நாம் நினைப்பதும் எதிர்பார்ப்பதும் தவறு. பாவம் நிறைந்த இவ்வுலக வாழ்வில் அவை கட்டாயம் நிகழும். ஆனால் அதை நாம் எப்படிக் கையாளுகிறோம் என்பதில் தான் நமது வெற்றி அடங்கியிருக்கிறது. சிலுவைப் பாடுகள் இயேசுவைச் சூழ்ந்தபோது அவர் தன்னைக் குறித்துப் பரிதாபப்பட்டாரா? அந்த நிலைமையையும் உம் சித்ததம் என்று பிதாவின் கருத்தில் கொடுத்தார். அவருடைய காவின் கீழே சாத்தான் மிதிக்கப்பட்டான். ‘நான் இருளை நேசிக்கக் கற்றுக் கொண்டேன். அங்கே தேவனுடைய முகப்பிரகாசத்தைக் காணலாம்’ என்று ஒரு தாயார் சொன்னார். நம்மால் அப்படிக் கூறுமுடியுமா? சுயபரிதாபம் நம்மைக் கொல்லும். சகலத்தையும் தேவகரத்தில் ஒப்புவிக்கக் கற்றுக்கொள்வோமாக.

“பிதாவே, சுயபரிதாபம் என்ற சிறையில் நானே என்னை அடைத்துவிடாதபடி என்றும் உம்மில் நிலைத்து உமக்கென்று வாழ அருள் தாரும். ஆமென்.”

எப்ரஸ்

30

வியாழன்

கரும்புள்ளிகளும் கவிபாடும்

‘நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் நாமத்தினாலே
எப்பொழுதும் எல்லாவற்றிற்காகவும் பிதாவாகிய தேவனை
ஸ்தோத்திரித்து...’ (எபேசியர் 5:20)

‘நான் ஜெபத்திலே குறைவிட்டேனா? எனக்கு ஏன் இப்படி நடந்தது?’ ஒரு விபத்திலே அகப்பட்ட வயோதிப் தாயார் ஒருவர் இவ்விதமாகச் சொல்லி அழுதார்கள். வாழ்க்கையில் பாடுகள் வரும்போதுதான் நாம் எங்கே நிற்கிறோம் என்பதை நம்மால் அளவிடமுடிகிறது. ஒரு மனிதன் ஒரு தாளில் சில கரும்புள்ளி களை வரைந்தான். பின் அவற்றினிடையே சில கோடுகளைக் கிழித்தான். சில இடங்களை வெறுமையாய் விட்டான். சில இடங்களைத் தொடுத்தான். எல்லாம் முடிந்ததும் அவை வெறும் கரும்புள்ளிகள் அல்ல, ஒரு சங்கீதத்தின் இராகம் என்பது தெரிந்தது. நம் வாழ்விலும் கரும்புள்ளிகளும் கோடுகளும் இடைவெளி களும் வரும். அவை ஏன் ஏற்படுகின்றன, ஆண்டவர் ஏன் அவற்றை அனுமதித் தார் என்பதையெல்லாம் நம்மால் தெரிந்துகொள்ள முடிவதில்லை. அதைக் குறித்து கேள்வி எழுப்பும்போதுதான் நாம் வாழ்வில் தோற்றவர்களாகி விடுகிறோம். மாறாக, அந்தப் புள்ளிகளை சரியாக அடுக்கி தமது இட்டப்படி கோடுகளை வரைந்து, ஒவ்வொரு புள்ளியையும் சரியான இடத்தில் வைப்பதற்கு வல்லவரான பிதாவாகிய தேவனுடைய கரத்தில் அவற்றை ஒப்புக்கொடுப்போ மானால் வாழ்வின் கரும்புள்ளிகளும் கவிபாடுமே!

தேவபிள்ளையே, நாம் எப்போதும் கர்த்தரில் நிலைத்திருந்து அவர் பிரசன்னத்தில் வாழுகிறோம் என்ற உறுதி நமக்கு இருக்குமானால், எக்காரணத் தையிட்டும் எந்த வழியிலேனும், தீமை நம்மை அனுகினாலும் அது நம்மை அசைக்கமுடியாது. ஏனெனில் எல்லாமே நம் ஆண்டவரைக் கடந்தே நம்மிடம் வருகின்றன. ஆகையால் வாழ்வில் எந்த சந்தர்ப்பத்திலும் நாம் தேவனுக்கு துதி செலுக்கலாமே. தீமையினால் உண்டாகும் கேட்டுக்காக அல்ல; அதனுடாகவும் கர்த்தர் செய்யப்போகும் ஆசீர்வாதத்தை நாம் விசுவாசத்தால் கண்டு அவரைத் துதிக்கலாமே. கர்த்தரைத் துதிப்பதே நமது பெலனாக இருக்கிறது.

சமீபத்திலே ஒரு மலையுச்சியிலே ஏழை மக்கள் வாழும் பிரதேசம் ஒன்றிலே அழகான ஆலயத்தைக் கண்டேன். யாரோ வெளிநாட்டவர் இதைக் கட்டிக்கொடுத்தார்களா என்று வினவினபோது, அந்த ஆலயத்தின் பின்னே மறைந்திருந்த கண்ணின் கதை வெளியானது. அந்த ஏழை மக்கள் மலைகள் ஏறி, தமது கைகளினாலேயே கல்லுடைத்து, தாமே அதைக் கட்டியிருந்தார்கள். நாம் காணும் அநேக காரியங்கள் துக்கத்தின் பயனேயாம். இயேசு அந்தக்கேடு அடைந்திராவிட்டால் இந்த அழகு நமக்குக் கிடைத்திருக்குமா? ஆகவே, இந்த மாத இறுதிநாளிலே, தேவபிள்ளைகளாகிய நாம், எந்த நிலையிலும் தோற்றுப் போவதில்லை என்பதை உணர்ந்து தேவனைத் துதிப்போமா!

“பிதாவே, என் வாழ்வின் கரும்புள்ளிகளை உமது கரத்தில் தருகிறேன். நீர் அவற்றை அழகாய் வரையும்போது என் வாய் உம்மைத் துதிக்கும். ஆமென்.”

66

1

வெள்ளி

ஓப்புக்கொடுத்தல்

‘நீங்கள் ...உங்கள் அவயவங்களை நீதிக்குரிய ஆயுதங்களாக தேவனுக்கு ஓப்புக்கொடுங்கள்.’ (ரோமர் 6:18)

இம்மாதத்தில் “தேவனுக்குக் கொடுத்தல்” என்ற முக்கியமான விடயத் தைக்குறித்து நாம் தியானிக்கப்போகிறோம். பொதுவாக கிறிஸ்தவர்கள், தேவனுக்காகவும் அவருடைய ஊழியங்களுக்காகவும் தாம் தாராளமாக தாங்களே தங்களைக் குறித்து பெருமை பாராட்டுவதுண்டு. இல்லாவிடில் உள்ளனதிலாகி வும் அப்படியான ஒரு எண்ணத்தோடு வாழுவதுமுண்டு. “தேவனுக்குக் கொடுத்தல்” என்பது பண்த்தைக் கொடுப்பதில் மாத்திரம் தங்கியுள்ளதா; இல்லாவிடில் எனக்குள்ளதை எல்லாம் அவருக்குக் கொடுப்பதிலும், என்னையே அவருக்காக முழுமையாகக் கொடுப்பதிலும் தங்கியுள்ளதா? உங்கள் சிந்தனைக்காக இந்தக் கேள்விகளை உங்கள் முன் வைக்க விரும்புகிறேன்.

‘கொடுத்தல்’ என்பதில் இருவகைகள் உண்டு. முதலாவது, ஒரு கோழி தனது முட்டைகளைக் கொடுப்பது போன்றது. மற்றது, கோழி தனது இறைச்சியைக் கொடுப்பது போன்றது. கோழி தான் தானாகவே இருந்துகொண்டு முட்டைகளை மாத்திரம் இட்டு பிறநூக்குக் கொடுக்கிறது. ஆனால், அந்தக் கோழியே தனது இறைச்சியைக் கொடுக்கவேண்டுமாயின், அது தன்னையே முழுமையாக அர்ப்பணிக்கவேண்டும். அதேபோல நாம் நாமாகவே இருந்து கொண்டு எமக்கு விருப்பமானதை, நாம் நினைக்கும்வேளையில் எமது விருப்பம் போல தேவனுக்குக் கொடுக்கலாம், விடலாம். அல்லது, என்னையே முழுமையாக தேவனுக்கு அர்ப்பணித்து, அதன் அடிப்படையில் என்னுடைய அனைத்தையுமே நான் கொடுக்கலாம். நாம் தேவனுக்குக் கொடுப்பது எந்த வகையில் அடங்குகிறது? எமக்குப் பிரியமானதை எடுத்துக் கொடுக்கிறோமா? அல்லது, நமக்குத் தாக்கங்கள் ஏற்பட்டாலும்கூட தேவனுக்குப் பிரியமானதையே கொடுக்கிறோமா? கொடுப்பது அல்ல, அதை எப்படிப்பட்ட மனன்னத்தோடு நாம் கொடுக்கிறோம் என்பதே முக்கியமானது.

இன்றைய தியானப்பகுதியிலே, ‘நீதிக்குரிய ஆயுதங்களாக, உங்கள் சரீரத்தின் அவயவங்களை தேவனுக்கு ஓப்புக்கொடுங்கள்’ என்று பலெல் அறி வறுத்துவதைக் காண்கிறோம். ‘உங்கள் சரீரங்களைப் பரிசுத்தமும் தேவனுக்கு பிரியமுமான ஜீவபலியாக ஓப்புக்கொடுக்கவேண்டும்’ என்றும், ‘அதுவே நாம் செய்யத்தக்க புத்தியுள்ள ஆராதனை’ என்றும் ரோமர் 12:1ல் வலியுறுத்துகிறார். நம்மைப் பாவத்தினின்று மீட்பதற்காக தம்மைப் பலியாக ஓப்புக்கொடுத்த ஆண்டவருக்கு, நமது உள்ளதில் மட்டும் அல்ல; எம்மையே முழுமையாகக் கொடுக்க, அவரோடேகூட சிலுவையில் அறையப்பட நாம் ஆயுதத்தாமா?

“என்னை மீட்கும்பொருட்டு சிலுவையிலே பலியான என் அன்பின் ஆண்டவரே, உம் இதய அன்பிற்கீடாக எதை நான் தருவேன், என்னையே அர்ப்பணிக்கிறேன், ஏற்றுக்கொள்ளும் ஆண்டவரே, ஆமென்.”

66

2

சனி

காணிக்கை கொடுத்த காயீன்

...தன் மந்தையின் தலையீற்றுகளிலும் அவைகளில் கொழுமையானவைகளிலும் சிலவற்றைக் கொண்டுவந்தான்.

...அவன் காணிக்கையைக் கார்த்தர் அங்கீகரித்தார்.' (ஆதி. 4:4)

முதற்தடவையாக எமது வாழைமரம் குலை போட்டபோது, அநில் ஒரு சீப்பையாவது ஒரு ஊழியருக்குக் கொடுக்கவேண்டும் என்று எனது மனதில் ஒரு ஆசை எழுந்தது. அந்தவேளையில் தேவையியத்தில் ஈடுபட்ட ஒரு சகோதரி என்னைச் சிந்திக்க வருவதாகக் கூறியதால், நான் அழகாக ஒரு சீப்பு வாழைப் பழத்தை வெட்டியெடுத்து அவருக்குக் கொடுப்பதற்காக அயத்தமாக வைத்தி ருந்தேன். ஆனால் அந்த சகோதரியோ எமக்குக் கொடுப்பதற்காக அதே ரகத் தைச் சேர்ந்த ஒரு சீப்பு வாழைப்பழத்தை விலைகொடுத்து வாங்கிக்கொண்டு வந்திருந்தார். அவ்வாழைப்பழம் எனக்குத் தேவையில்லை. காரணம் என்னிடம் ஒரு குலை வாழைப்பழங்கள் இருந்தன. ஆனாலும் எனக்காக அவர் அன்போடு விலைகொடுத்து வாங்கிவந்த அந்தப்பழங்கள் என்னிடம் இருந்த பழங்களைவிட எனக்கு முக்கியமானதாகப்பட்டது. "கொடுத்தல்" என்பது கட்டாயத்தின்பேரில் செய்வதல்ல, மனப்பூர்வமாக செய்யப்படவேண்டியதொன்று.

அடுபேல், காயீன் இருவரும் காணிக்கைகளை தேவனுக்குச் செலுத்துகின்றனர். அடுபேல் மந்தையின் தலையீற்றுக்களிலும் அவைகளில் கொழுமையானவைகளிலும் கவனமாகத் தெரிந்தெடுத்து காணிக்கையைச் செலுத்தினான். ஆனால் காயீனோ நிலத்தின் கனிகளில் சிலவற்றை காணிக்கையாகச் செலுத்தி னான். இருவரும் காணிக்கைதான் செலுத்தினார். ஆனால் அடுபேல் முதன்மையானதை, சிறந்ததைத் தேவனுக்காகத் தெரிந்தெடுத்ததிலிருந்து அவனுடைய மன விருப்பம் மனவாஞ்சை வெளிப்படுகிறது. அவர்கள் காணிக்கை கொடுப்பதால் தான் தேவன் வாழுகிறவரால்ல. ஆனாலும் மனப்பூர்வமாக அன்போடு தெரிவு செய்து அடுபேல்கொடுத்த காணிக்கையைக் கார்த்தர் அங்கீகரித்தார். காணிக்கை கொடுக்கவேண்டும் என்ற வெறுமையான மனதோடு கொடுத்த காயீனின் காணிக்கையேயோ அவர் அங்கீகரிக்கவில்லை.

தேவனுக்கான அவரது ஊழியங்களுக்கான எமது கொடுப்பனவுகள் எப்படிப்பட்டவை? என்ன மனதிலையில் கொடுக்கிறோம்? ஏதோ கொடுக்கவேண்டும் என்பதற்காகக் கொடுக்கிறோமா? இல்லாவிட்டால் தேவன் பிரியப்படும்படி யாக மனப்பூர்வமாகக் கொடுக்கிறோமா? தேவனுக்காகக் கொடுப்பதில் பணம் மாத்திரமல்ல, எமது நேரம், எமது முக்கியத்துவம் என அனைத்துமே அடங்கும். எமது கொடுப்பனவுகளில் நாம் எங்கே நிற்கிறோம் எனச் சிந்தித்துப் பார்ப்போம். மனப்பூர்வமாய் உற்சாகமாய்க் கொடுக்கிறவனிடத்தில் தேவன் நிச்சயமாகவே பிரியமாய் இருக்கிறார்.

"எனக்காக உம்மையே தியாகபலியாக கல்வாரி சிலுவையில் தந்த அன்பின் ஆண்டவரே, உமக்காக நானும் என்னையும் என் எல்லாவற்றையும் மனப்பூர்வமாகத் தந்து வாழ எனக்கு அருள்புரிவீராக. ஆமென்."

6
3
நூற்று

ஐபிரகாமின் உன்னத பலி

...உன் புத்திரனும் உன் ஏககதனும் உன் நேசகுமாரனுமாகிய ஈசாக்கை ...தகனபலியாகப் பலியிடு என்றார்.' (ஆதி. 22:2)

பொதுவாக, கொடுக்கவேண்டிய சுந்தரப்பாக்கள் வரும்போது, எது நம்மிடம் அதிகம் உள்ளதோ அதில் ஒன்றைக் கொடுக்கவே நாம் நினைப்போம். இல்லாவிடல், இரண்டு இருந்தால் அதில் ஒன்றைக்கொடுக்க என்னுவோம். நமக்கு விருப்பமானதாகவும், அதிலும் ஒன்றேயொன்று மாத்திரம் இருந்தால் யாராவது அதைக் கேட்டால், “ஒன்றேயொன்றுதான் வைத்திருக்கிறேன். எப்படி அதைத் தரமுடியும். வேறு ஏதாவது கேளுங்கள்” என்று கூறுவோம் அல்லவா!

எத்தனையோ வருடங்களாக குழந்தைப் பாக்கியாம் இல்லாமல் ஏங்கிய ஆயிரகாம் தம்பதியினருக்கு தேவன் கொடுத்த பெரிய ஒரு ஆசீர்வாதமுத்தான் ஈசாக்கு. ஆனால் அந்த ஆசீர்வாதத்தையே தேவன் தனக்குத் திருப்பித் தரும்படி யாகக் கேட்டார். ஆயிரகாம் எவ்வளவு பாசத்தை ஈசாக்கின் மீது கொட்டி வளர்த் திருப்பார் என்பது தேவனுக்குத் தெரியாதா! ‘உன் புத்திரன், உன் ஏகபுத்திரன், உன் நேசகுமாரன், அந்த மகனைத்தான் எனக்காகத் தகனபலியிடு’ என்று தேவன் ஆயிரகாமிடம் கேட்டபோது, ஆயிரகாம் கீழ்ப்படிந்து புறப்பட்டுச் சென்றார் என வாசிக்கிறோம். ஆயிரகாம் தனது உன்னத பலியை தேவனுக்குச் செலுத்த ஆயத்தமானார். அவர் உள்ளம் உடைந்துபோய் இருக்கலாம், எப்படி இதைச் செய்வேன் என்று அவர் அங்கலாய்த்திருக்கக் கூடும். தேவன் தாமாக விரும்பித் தந்ததை ஏன் திரும்பவும் பறிக்கிறார் என்று ஆதங்கப்பட்டிருக்கவும் கூடும். இந்த விஷயத்தில் தேவன் தன்னை ஏன் சோதிக்கிறார் என்று கவலைப்பட்டிருக்கவும் கூடும். ஆனாலும், தேவன் கேட்டதை நிறைவேற்ற, தனது குறையை நீக்கிய தேவனுக்குக் கொடுக்கவேண்டியதைக் கொடுக்க ஆயிரகாம் பின் நிற்கவில்லை.

“அப்பா, தகனபலிக்கு ஆட்டுக்கடா எங்கே” என்று மகன் கேட்ட ஒரு கேள்விக்கு, “நீதாண்டா அந்த ஆடு” என்று சொல்லமுடியாமல் தவித்தவேளை யிலும், “தேவன் அதைப் பார்த்துக்கொள்வார்” என்றாரே ஆயிரகாம்; அவருடைய உள்ளம் அந்த வார்த்தையில் வெளிப்படுகின்றதல்லவா! தன்னுடைய எல்லா வற்றையுமே பார்த்துக்கொண்ட தேவன், பின்னையில்லாமல் இருந்தவேளையிலும் தன்னைக்கண்டு பின்னைப் பாக்கியதைக் கொடுத்த தேவன், இவ்வேளை யிலும் தன்னைக் காண்பார் என்பதுதான் ஆயிரகாமின் நம்பிக்கையாயிருந்தது. தனது பணி தேவனாகிய கர்த்தருக்குக் கீழ்ப்படிந்து அவருக்குரியதை அவருக்கு முழு மனதுடன் அர்ப்பணிப்பதே என்பதை ஆயிரகாம் உணர்ந்து செயற்பட்டார். அந்த மனதிலை இன்று நமக்குண்டா? தேவன் நம்மிடம் எதிர்பார்ப்பதை அவருக் கென்று கொடுத்துவிட நாம் ஆயத்தமா?

“கர்த்தாவே, உமக்குப் பிரியமானதை அறிந்து உணர்ந்து அதை மனப்பூர்வமாகச் செய்ய எனக்கும் கற்றுத்தந்து என்னை வழிநடத்தும். ஆமென்.”

67

4

திங்கள்

அன்னாளின் அர்ப்பணப்பு

... உமது அடியாளுக்கு ஒரு ஆண்பிள்ளையைக் கொடுத்தால். அவன் உயிரோடிருக்கும் சகல நாளும் நான் அவனைக் கந்தருக்கு ஓப்புக்கொடுப்பேன். (1சாமு. 1:11)

இன்றைய நாகரீக உலகில் பிள்ளைகள் பிறப்பதற்கு முன்பதாவே, நம் பிள்ளைகளை இப்படி வளர்ப்போம். இதற்குப் படிக்க வைப்போம் என்றெல்லாம் கனவுகாணும் பெற்றோர்களைக் காண்கிறோம். பின்னர் அதே பெற்றோர்களே பிள்ளைகள் தமது சொல்கேட்பதில்லை, தம்மைவிட்டுப் போய்விட்டார்கள் என்று கையை விரித்துப் புலம்புவதையும் கண்டிருக்கலாம். இங்கே அன்னாளும் தனக் குப் பிள்ளை பிறப்பதற்கு முன்பதாகவே பிள்ளையைக் குறித்து தேவனோடு ஒரு பொருத்தனை செய்வதைக் காண்கிறோம். அபிரகாம், தேவன் கொடுத்ததைத் திரும்பக் கேட்டபோது அதைக்கொடுக்க முயத்தமானார். ஆனால் அன்னாளோ, பிள்ளையை தேவர் கொடுத்தால் அவனை உமக்கே திரும்புவும் கொடுப்பேன் என்று தானாகவே உறுதி கூறுவதைக் காண்கிறோம்.

தான் தேவனுக்குக் கொடுத்த வாக்குக்கு அன்னாள் உண்மையுள்ளவ ளாய் இருந்தாள். பிள்ளை பிறந்து பால் மறந்தவுடனேயே அவனை ஆலயத்தில் கொண்டுபோய் விட்டுவிட்டாள். அநேக நாட்களின் பின்னர் அவனுக்கு கிடைத்த முதற்பிள்ளை, மலடியென்ற அவச்சொல்லிலிருந்து அவளை விடுவிக்கப் பிறந்த பிள்ளை, இப் பிள்ளையை அன்னாள் தன் பாசத்தையும் நேசத்தையும் கொட்டி வளர்த்திருக்கலாம் அல்லவா? ஆனாலும், பிள்ளை வளர்ந்தபின் தன்னைவிட்டுப் பிரியமாட்டேன் என்று அடம்பிடித்தால், தான் தேவனுக்குக் கொடுத்த வாக்கைக் காப்பாற்ற முடியாமல் போய்விடும் என்று அன்னாள் ஒரு வேளை சிந்தித்திருக்கக் கலாம். அதனால்தானோ என்னவோ தாய்ப்பாலை மறந்த உடனேயே அவனை ஆலயத்திற்குக் கொண்டுபோய் ஆலயப்பணிக்காக ஆசாரியனாகிய ஏலியின் வசமாய் விட்டுவிட்டு வந்துவிட்டாள்.

தேவனுக்கு தான் கொடுத்த வாக்கைக் காப்பாற்றுவதில் அன்னாள் உறுதியாக இருந்தாள். உணர்ச்சிவசப்பட்டு சொல்லிவிட்டேன். பிள்ளைமீது எனக்குள்ள பாசத்தை தேவன் உணர்ந்துகொள்ளுவார் என்று அவள் சாட்டுப் போக்குச் சொல்லி தப்பிக்கொள்ள நினைக்கவில்லை. தேவசமுகத்தில் அவள் தன் இருதயத்தை ஊற்றி ஜெபித்த ஜெபத்திற்கு தேவன் எவ்வளவு அங்கீகாரம் கொடுத்தாரோ அவ்வளவு முக்கியப்படுவதைத் தெரிய கொடுத்தாள்.

நாமும்தான் தேவசமுகத்தில் எத்தனையோ காரியங்களை அறிக்கை யிடுகிறோம். வருஷங்தோறும் உடன்படிக்கை செய்கிறோம். அவற்றையெல்லாம் கேட்டு தேவன் நம்மை இவ்வளவாய் நடத்துகிறாரே. ஆனால் அவற்றிற்கு நாம் எவ்வளவு முக்கியத்துவத்தைக் கொடுக்கிறோம்? தேவசமுகத்தில் நாம் பேசும் வார்த்தைகளை அசட்டையாக எடுத்துக்கொள்ளுவது நல்லதல்ல. சிந்திப்போம்! “வாழ்க்கையால் மாத்திரமல்ல எனது வார்த்தையாலும் உமக்கு உண்மையாய் வாழ உதவிசெய்யும் என் அன்பின் ஆண்டவரே, ஆமென்.”

பீ
5

வசவவாய்

ஆண்டவருக்கு என்ன கொடுக்கிறாய்?

...உங்கள் கைகளிலுள்ள காணிக்கை எனக்கு உகந்ததல்ல.

(மல்கியா 1:10)

ஓரு குடும்பம் கடைவீதிக்குச் சென்றனர். ஓவிவொருவரும் தமக்கு வேண்டிய, விருப்பமான எல்லாவற்றையும் அள்ளி வாங்கினார்கள். வாசலுக்கு வந்ததும் தகப்பனார் தனது கிழேடிட் காட்டைக் கொடுத்தார். பின்னர். பிரபல்யமான ஒரு ஹோட்டலுக்குச் சென்று வயிறார் சாப்பிட்டனர். அங்கேயும் தகப்பனார் கிழேடிட் காட்டையே நீட்டினார். அனைவரும் சந்தோஷமாக வீடு திரும்பினர். மறுநாள் காலை அனைவரும் ஆஸ்யத்துக்குக் கிளம்ப் ஆஸ்யத்தமானார்கள். அப் போது “காணிக்கை தாருங்கள்” என்று பிள்ளைகள் கேட்க, “சில சில்லறைகள் மேசையிலே உண்டு, அதிலே பொறுக்கிச் செல்லுங்கள்” என சத்தமாக அழகிய காஞ்சிபுரம் சேலையைக் கட்டிக்கொண்டிருந்த தாயார் கறினாராம். இது ஒரு சிரிப்பிற்குரிய கற்பனையாக இருந்தாலுங்கூட, இன்று எம் குடும்பங்களில் நடக்கின்ற வேதனைக்குரிய உண்மை என்பது மறுக்க முடியாததோன்று.

ஊனமானதைப் பலியிடுகிற ஆசாரியரைப் பார்த்து, தேவன் - கேள்வி கேட்கிறார். “குமாரன் தன் பிதாவைக் கனப்படுத்துகிறான்; என்னைப் பிதாவென்று சொல்லுகிறீர்களே என் கனம் எங்கே? ஊழியக்காரன் தன் எஜமானைக் கனப் படுத்துகிறான். என்னை உங்கள் எஜமான் என்று சொல்லுகிறீர்களே; எனக்குரிய கனம் எங்கே? உங்கள் அதிபதிக்கு இப்படியாக நீங்கள் கொடுத்துப் பாருங்கள் அவன் உங்களில் பிரியமாய் இருப்பானோ” என்று தேவன் கேட்கிறார்.

அருணமொனவர்களே, தேவன் எமது காணிக்கைகளில் வாழுகிறவர் அல்ல என்பதை திரும்பும் நினைவுட்டிக்கொள்வோம். அவர் ஜூசவரியத்தின் தேவன். எனக்கு நியாயம் சிசாரிக்க ஞானம் மட்டும் போதும் என்று சொன்ன சாலொமோன் ராஜாவுக்கு ஜூசவரியத்தையும் தாராளமாகக் கொடுத்தவர் நமது தேவன். இவருக்கு எமது காணிக்கை முக்கியமல்ல. தமது ஜூசவரியத்தால் எம்மை நிரப்புகிற அவருக்குக் கொடுக்கவேண்டிய கனத்தை நாம் கொடுக்கி றோமா? நமது தேவைகளை முடித்து மிஞ்சுவதிலே தேவனுக்குக் கொடுக்க அவர் அவ்வளவு வறியவரா? இன்னும் சிலர் அவரைக் கனப்படுத்தினால் அவர் நம்மைக் கனப்படுத்துவார், ஆசீர்வதிப்பார், எமது கொடுப்பனவைகளும் ஆசீர்வதிக்கப்படும் என்று சொல்லி போலியான கனத்தைக் கொடுப்பதையும் நாம் காண்கிறோம். ‘அப்பா பிதாவே’ என்று வாயினால் அழற்தால் மட்டும்போதாது. உண்மையிலேயே அவர் நமக்கு அப்பா என்றால் அப்பாவுக்குரிய கனத்தைக் கொடுத்துத்தானே ஆகவேன்டும். ஆனால் அந்த மரியாதை எமது உள்ளத்தின் ஆழத்திலிருந்து புறப்படவேண்டும். நாம் தேவனுக்கு எதைக் கொடுக்கிறோம்? ஸிந்திப்போமா!

“அன்பின் தேவனே, உமக்குரிய கனத்தைக் கொடுத்து, உமக்குப் பிரியமானவனாய் வாழ, உமதாவியின் ஒத்தாசை வேண்ட நிற்கிறேன். ஆமென்.”

6

துறை

மார்த்தாளின் உபசரிப்பு

‘தேவையானது ஓன்றே. மியாள் தன்னை விட்டெடுபாதாத நல்ல பங்கைத் தெரிந்துகொண்டாள்.’ (லூக்கா 10:42)

இன்றைய நவீன உலகிலே மனிதன் இயந்திரமாய் இயங்கிக்கொண்ட ருக்கிறான். காலையிலே எழுந்தால் மாலைவரைக்கும் ஓய்வே இருக்காது. இப்படிப்பட்டவர்களின் வாயிலே அடிக்கடி வெளிவரும் வார்த்தை ‘நேரமில்லை’ என்பதாகும். இந்த இயந்திர வாழ்க்கையிலே நாம் தேவனை மறந்துபோகவும் அதிக வாய்ப்புண்டு. தேவனுக்குக் கொடுக்கவேண்டிய நேரத்தை எமது தேவை களுக்காக நாம் துணிகரமாகக் கொள்ளையாடுவதுமுண்டு. இதனால் நாம் தேவனை வாழ்சிக்கிறோமல்லவா?

நம்மில் இன்னும் சிலர், தேவனுக்காகவே பல காரியங்களை ஓடியோடு செய்கின்றோம். ஞாயிறு ஆராதனையில் தொடங்கினால் ஒவ்வொரு நாளும் ஏதோ ஒன்றைச் செய்து சனி உபவாசத்திலே வந்து முடிக்கிறோம். ஆனால் எத்தனை நாட்கள் தேவனுடைய பாதத்தில் அமர்ந்திருந்து ஜெபித்தோம், அவரது வார்த்தைகளைப் படித்தோம் என்று பார்த்தால், அதற்கு நம்மால் பதில் சொல்லமுடியாது. தேவனோடு உறவாட எமக்கு நேரமில்லை, ஆனால் தேவனுக்காய் ஊழியம் செய்கிறோம். இவ்விதமாக நாம் செய்யும் ஊழியம் அதிக நாட்களுக்கு ஓடாது. இது பெற்றோல் அடிக்காத கார் போன்றது. நடுவறியில் நின்றவிடும். உன்னதமான தேவனின் ஊழியத்தைச் செய்வதற்கு உன்னதமான தேவனின் பெலன் தேவை. அவரது கிருபை எம்மைத் தாங்கவேண்டும். அதற்கு அவரோடு செலவிடும் நேரமும், அவருக்காய் நாம் கொடுக்கும் முக்கியத்துவமும் அவசியமானதாகின்றது.

இயேசுவை வீட்டிற்குள்ளே சேர்த்துக்கொண்ட மார்த்தாளின் நிலமையும் இதுதான். இயேசுவை ஏற்றுக்கொண்டாள், அவரை உபசரிப்பதற்காக ஓடியோடு வேலைசெய்தாள், அவளுக்கு இயேசுவின் பாதத்தன்டை அமர்ந்திருந்து அவர் சொல்வதைக் கேட்க முடியவில்லை. அதனால் அவள் பொறுமையிழந்து போனாள். மியாளின் மீது சினமடைந்தாள். என் சகோதரி எனக்கு உதவிசெய்யாமல் இருக்கிறானே, உமக்குமா என்கிறு கவவையில்லை என்று ஆண்டவரிடமே கேள்வி கேட்பதுபோல பேசினாள். மார்த்தாள் செய்த உபசரிப்பு தவறு என்று ஆண்டவர் சொல்லவில்லை. ஆனால் அவள் தனது முக்கியத்துவத்தை தேவனுக்குச் சரியாகக் கொடுக்கத் தவறிவிட்டாள் என்பதையே இயேசு கட்டிக் காட்டினார். எமது முக்கியத்துவங்களை நாம் எதற்கு கொடுக்கிறோம். இதுவரை அதனால் என்ன பயனைப் பெற்றோம். இன்றிலிருந்து நமது வாழ்வில் முக்கியத்துவத்தை தேவனுக்குக் கொடுக்க நாம் ஆய்த்தமா?

“என்னை முக்கியமானவனாகக் கண்டு எனக்கு மீட்பைத் தந்த அன்னின் ஆண்டவரே, நானும் என் வாழ்வில் உம்மையே முக்கியமாகக் கருதி உமக்கே முதலிடம் கொடுக்க இன்றே என்னை அப்பணிக்கிறேன், ஆமேன்.”

61

7

வியாழன்

தேவனுக்குச் சொன்ன வார்த்தை

‘நான் கர்த்தரை நோக்கி என் வாயைத் திறந்து சொல்லிவிட்டேன். அதை நான் மாற்றக்கூடாது என்றான்.’ (நியா. 11:35)

காயத்துக்கு மருந்து கட்டுவதாகக் கூறிய மனைவி, அதைச் செய்யாமல் மறந்துபோனதால், “என்மீது கரிசனையில்லை” என்றான் கணவன். உடனே, மருந்துபோடுவேன் என்றவள் மறந்துவிட்டாள் அல்லது தவறிவிட்டாள் என்பதை அந்தக் கணவன் சுட்டிக்காட்டினானா என்று எண்ணைத் தோன்றுகிறது. தேவசமுகத்தில் நாம் சொல்லும் எத்தனையோ காரியாங்களுக்கு உண்மையுள்ள வர்களாய் இருப்பது கிடையாது. அவற்றில் எழுபத்தெந்து வீதமானவற்றை நாம் நிறைவேற்றுவதுமில்லை. இப்படிப்பட்ட எம்மைய் பார்த்து ஆண்டவர் என்ன சொல்லுவாரோ?

“நீர் இதைச் செய்தால், நான் இதைச் செய்வேன்” என்று நாம் ஆண்ட வருக்குக் கூறுவோம். பின்னர் ஆண்டவர் செய்ததும், “இதை என்னால் செய்ய முடியாது என்பது ஆண்டவருக்குத் தெரியும்தானே” என்று நாவுச்சாமல் சொல்லுவோம். இதுதானா நாம் வார்த்தைகளால் தேவனுக்குக் கொடுக்கும் கனம்? ஆனால் யெப்தாவோ அப்படி எண்ணவில்லை. “நான் வாயைத் திறந்து சொல்லிவிட்டேன்; அதை நான் மாற்றக்கூடாது” என்றான். ‘ஏனெனில் அவைகள் கர்த்தரி தத்தில் நான் சொன்ன வார்த்தைகள்’ என யெப்தா புலம்புலதைக் காண்கிறோம். அதுமாத்திரமல்ல, யெப்தா கூறிய வார்த்தைகளை நிறைவேற்றுவதில் அவனது மகனும் முழுக் கரிசனை கொள்வதைக் காண்கிறோம். அதிலும், தன் தகப்பனுடைய வார்த்தைக்குள் தன் மரணம் அடங்கிவிட்டது என்று தெரிந்துகொண்டு பின்பும், அதற்கும் மேலாக தேவசமுகத்தில் தனது தந்தை சொன்ன வார்த்தை நிறைவேற்றப்படுவதே முக்கியமானது என அவள் கருதினாள். தேவனுக்குச் சொன்ன வார்த்தைகளை நிறைவேற்றுவதற்கு யெப்தாவும், அவனது மகனும் கொடுத்த முக்கியத்துவத்தை சற்றே சிந்தித்துப் பாருங்கள்.

எவ்வளவு தூரம் நாம் எம் வார்த்தைகளால் தேவனைக் கனம்பண்ணுகிறோம். தேவ சமுகத்தில் நாம் துணிகரமாய் சொல்லும் வார்த்தைகளைக் குறித்ததான் பயம் நமக்குண்டா? நாம் கிருபையின் காலத்தில் இருக்கிறோம், எனவே எப்படி வேண்டுமானாலும் வாழந்துவிடலாம் என்று சொல்லி தேவனையும், எம்மையும், எம்மைச் சார்ந்தவர்களையும் ஏழாற்றி வாழுகிறோமா? “தேவ சமுகத்தில் நீ துணிகரமாய் உன் வாயினால் பேசாமலும், மனம்பதறி ஒரு வார்த்தையையும் சொல்லாமலும் இரு. தேவன் வானத்திலிருக்கிறார், நீ பூமியிலிருக்கிறாய் ஆதலால் உன் வார்த்தைகள் சுருக்கமாயிருப்பதாக.” (பிரசங்கி 5:2) எம்மை அழைத்த தேவன் உண்மையுள்ளவராய் இருப்பதுபோல் நாமும் எல்லா வற்றிலும் உண்மையுள்ளவர்களாய் இருப்போமா.

“கர்த்தாவே, உமது சமுகத்தில் உணர்வோடு பேசி, அந்தப் பேச்சுக்கு உண்மையாய் வாழ என்னை நீரே வழிநடத்தும். ஆமென்.”

இரண்டு காச மாத்திரமா?

...தன் ஜீவனத்துக்கு உண்டாயிருந்ததெல்லாம் போட்டுவிட்டான் என்றார்.' (லூக்கா 21:4)

மிகவும் கஸ்ததின் மத்தியிலும் தனது மகனை ஒரு தாய் வெளிநாடு அனுப்பிவைத்தாள். அங்கு வேலையில் சேர்ந்ததும், ஒரு தொகை பணத்தை மாதாமாதம் தனது குடும்பத்துக்காக அனுப்பி வைப்பதாக வாக்குக்கொடுத்திருந்தான் மகன். அப்படியே தவறாது அவன் செய்து வந்தான். திடீரென ஒருநாள் அவனது தாய் நோய்வாய்ப்பட்டு படுத்தபடுக்கையானாள். அவனது சிகிச்சைக் காக மேலதிக பணம் தேவைப்பட்டபோது, பணம் கேட்டு வெளிநாட்டு மகனுக்கு சகோதரர்கள் தகவல் அனுப்பினார்கள். "நான் சொன்னபடி மாதந்தோறும் பணம் தவறாமல் ஒழுங்காக அனுப்பிவிட்டேன். மிகுதி எனக்குரியது. ஆகவே மேலதிக மாக என்னால் எதுவும் தரமுடியாது" என்று பதில் வந்தது.

நாம் தேவனுக்குக் கொடுப்பதுவும் பலவேளைகளில் மேற்குறிப்பிட்ட சம்பவம்போலவே நடந்துவிடுகிறது. மாதந்தோறும் சம்பளம் வந்ததும் குறிப்பிட்ட பணத்தை காணிக்கையாகப் போட்டுவிட்டால் எமக்கு பூரண திருப்பதி. மிகுதிப் பணத்தை நாம் இஷ்டம்போல செலவு செய்வோம். அதற்கும் தேவனுக்கும் எவ்வித சம்பந்தமும் இல்லாததுபோல, அதற்கு நான் மாத்திரமே உரிமையா என்போல எண்ணிக்கொள்வோம். அப்படியானால், எமக்கு இந்த உழைப்பைத் தந்தது யார்? உழைக்க கூப்பெலனைக் கொடுத்தது யார்? இவற்றையெல்லாம் சிந்தித்துப் பார்க்க எமக்கு எங்கே நேரம்?

அன்று அந்த ஏழை விதவையே ஜூகவாயியவான்களைவிட அதிகமாய்ப் போட்டாள் என்று இயேசு சொன்னபோது, எல்லாருக்கும் ஆச்சரியமாய் இருந்தி ருக்கலாம். அவன் தனக்குண்டான அத்தனையையும் போட்டுவிட்டாள். அவன் தன் அடுத்த தேவைக்காக தேவனைத்தான் நம்பியிருந்தாள். ஆனால் ஜூகவாயிய வான்களோ தமக்குள்ளதில் கொஞ்சத்தைப் போட்டுவிட்டு, மிகுதியாயுள்ளதில் தாம் எப்படியும் வாழலாம் என்று தமது ஜூகவாயியத்தையே ஒருவேளை நம்பியிருந்திருக்கலாம். அதுபோலவே நாமும் தேவனுக்குக் கொடுக்கவேண்டியதான் பகுதியை எமக்கு இஷ்டம்போல செலவுசெய்ய நினைக்கிறோம். அந்தப் பணத்துக்கும் தேவனுக்கும் எந்தத் தொடர்பும் கிடையாது என்றும் எண்ணுகிறோம். தேவன், நாம் போடுகின்ற தொகை எவ்வளவு என்று எண்ணிப் பார்க்கிறவர் அல்ல. நாம் என்ன மனநிலையிலே போடுகிறோம் என்பதையே கணக்கெடுத் துப் பார்க்கிறவர். இரண்டுகாச சிறியதாக இருக்கலாம். ஆனால் அதைப்போட்ட விதவையின் மனம்தான் பெரியதல்லவா? நாம் தேவனுக்குக் கொடுக்கும்போது என்ன மனநிலையிலே கொடுக்கிறோம் என்பதில் நாம் அவதானமாக இருக்க வேண்டும். எமது எண்ணைக் கருத்துக்களைச் சீர்திருத்திக்கொள்வோமா!

"பிதாவே, எனக்குண்டான எல்லாமே உம்முடையவைகள் என்ற மனநிலையை எண்க்குள் எப்போதும் வளர்த்துக்கொள்ள உதவிசெய்யும். ஆமென்."

610

9

சுறி

உயிரையும்கூட...

...விடுவிக்காமற் போனாலும். நாங்கள் உம்முடைய தேவர்களுக்கு ஆராதனை செய்வதுமில்லை. நீர் நிறுத்தின பொற்சிலையைப் பணிந்துகொள்வதுமில்லை... (தானி. 3:18)

“நான் ஆண்டவருக்கு என்ன குறைவைத்தேன். ஜெபிக்கவில்லையா? உபவாசிக்கவில்லையா? ஆராதனைக்குச் செல்லவில்லையா? தசமபாகத்தை ஒழுங்காகக் கொடுக்கவில்லையா? ஏன் அவர் என்னை மட்டும் சொதிக்கிறார்.” துன்பத்தில் துவண்டுபோகும்போது சிலர் இப்படியாகப் புலம்புவதுண்டு. நானும் நீங்களும்கூட சிலசமயம் இவ்விதமாகக் கேட்டிருக்கலாம். இந்தக் கூற்றோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது, அந்த முன்று வாலிபர்களினதும் கூற்று சுற்றே வித்தி யாசமானதும், சவால் நிறைந்ததுமாய் தெரிகிறதல்லவா! அவர்கள் எரிகின்ற அக்கினிச் சூளைக்கு முன்பதாகவும் நின்றார்கள். தேவன் எம்மை விடுவிப்பார். அப்படி விடுவிக்காமற்போனாலும் எமது நம்பிக்கை அவரேயன்றி வேறில்லை என உறுதியாகக் கூறி, சாவுக்கும் அஞ்சாமல் நின்றார்கள். தேவனுக்காய் தமது உயிரையும் கொடுக்கத் துணிந்துவிட்டார்கள்.

இந்தவேளையிலே ஒரு பாடலின் வரிகள்தான் என் ஞாபகத்துக்கு வருகிறது, “இந்த உடலும் நீர் தந்தது, அதில் உயிரும் நீர் வைத்தது, இந்த உலகமும் நீர் தந்தது, என் தேவனே நான் உம் சொந்தம்.” இவ்விகிளே எமது தியானமாகவும், எமது ஜெபமாகவும் ஏன் இருக்கக்கூடாது? எப்பவுமே தேவனிட மிருந்து எதைப் பெற்றுக்கொள்ளலாம் என்ற மனிநிலையுடன் எதையாவது எதிர்பார்த்துக் காத்திராமல், என்னுடையவை எல்லாமே அவருடையது. எனக்கு உள்ளவற்றில் அவருக்காக எதை நான் கொடுக்கலாம் என சிந்தித்துப் பார்ப்பது நல்லதல்லவா? தாம் ஆராதிக்கிற தேவன்மீது கொண்ட நம்பிக்கையினாலே தமது ஜீவனையும் ஒரு பொருட்டாக எண்ணாமல், சாவுக்குத் துணிந்த அந்த வாலிபர்கள் எங்கே, நாம் எங்கே? சிந்திப்போம்.

எம்முடையதெல்லாம் தேவன் எமக்குத் தந்தவை. அவை அவருடைய கையிலிருந்து நாம் பெற்றுக்கொண்ட ஆசீர்வாதநங்களாகும். இதில் நமக்குச் சொந்தம் என்று பெருமை பாராட்டிக்கொண்டிருக்க எதுவுமில்லை. நாம் வெறு மையாய் இவ்வுலகிற்கு வந்தோம், வெறுமையாய் போகப்போகிறோம். தேவன் எமக்குத் தந்தவைகளை மீண்டும் அவரது நாம மகிழமைக்கென்றே உபயோகப் படுத்தப் பழகிக்கொள்ளவேண்டும். நம்மை மீட்பதற்காக தம்முடைய ஜீவனைக் கொடுத்த அவர், இன்று தமக்காக எமது உயிரைக் கேட்கவில்லை. தேவனில் கொண்டிருந்த வெராக்கியத்தினிமித்தம் தமது உயிரையே துச்சமாக எண்ணிய அந்த வாலிபர்களையும், தேவ பணிக்காக தமது உயிரைத் துச்சமாய் எண்ணி மரித்துப்போன அநேக இரத்தசாட்சிகளையும் நாம் மறந்துபோகலாமா?

“எதை நான் தருவேன் ஆண்டவரே, உமது இதயத்தின் அன்புக்கீடாக எதை நான் தருவேன். எனக்குள்ளதெல்லாம் உம்முடையவைகள் என்பதை நான் என்றும் மறவாமல் அர்ப்பணிப்போடு ஜீவிக்கப் பெலன் தாரும். ஆமென்.”

10
நூயிறு

அடிமையாக...

...இதோ, நான் ஆண்டவருக்கு அடிமை உம்முடைய வார்த்தையின்படி எனக்கு ஆகக்கடவுது..." (லூக்கா 1:38)

திருமணம் நிச்சயிக்கப்பட்டிருந்த ஒரு பெண்ணை அறிவேன். நூயிறு தினம் என்றால் போதும், எல்லா வேலைகளையும் ஒதுக்கிவிட்டு தொலைபேசி யின் அருகிலேயே காத்துக்கிடப்பாள். நியமிக்கப்பட்டவரின் அழைப்பு வந்ததும் அவருடன் ஆசைதீர பேசியின்ஸ்தான் அவள் மற்றைய காரியங்களுக்கு தன் கவனத்தைச் செலுத்துவாள். இவ்விதமாக திருமணம் நிச்சயமான நாட்களில் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு அனுபவங்கள் இருக்கலாம்.

அன்று மரியானும், யோசேப்பு என்ற வாலிபனுக்கு நிச்சயிக்கப்பட்டிருந்தாள். அன்று தொலைபேசி இல்லாவிட்டாலும், ஒரு மணப்பெண்ணாக எத்தனை யோ இன்பக் கணவுகளையும், தன் எதிர்காலத்தைக் குறித்தான் இனிமையான நினைவுகளையும் கொண்டவளாக இருந்திருக்கலாம். இந்நிலையில்தான், தேவதூதன் மரியாளைச் சந்திக்கிறார். "நீ கர்ப்பவதியாகி ஒரு குமாரனைப் பெறுவாய், அவருக்கு இயேசு என்று பேரிடுவாயாக" என்ற செய்தியையும் அவர் கூறுகிறார். மரியாள் ஒருகணம் திகைத்திருப்பாள். இது எப்படியாகும் என்று தினறியிருப்பாள். ஆனால் மறுவினாடியே, "இதோ நான் ஆண்டவருக்கு அடிமை, உம்முடைய வார்த்தையின்படியே எனக்கு ஆகக்கடவுது" என்று தன்னை அவள் ஆண்டவருக்கு அடிமையாக ஓப்புக்கொடுத்தாள்.

பாவத்தில் அழிந்தபோகவேண்டிய மனுக்குலத்தை மீட்பதற்காக தேவன் போட்ட அநாதி திட்டத்தை நிறைவேற்ற, ஒரு கண்ணியின் கர்ப்பப்பை தேவனுக்குத் தேவையாயிருந்தது. அதை அவர் மரியாளிடத்தில் எதிர்பார்த்தார். அவரும் அதை தேவனுக்காய் அர்ப்பணித்தாள். தேவதுமாரன் மரியாளின் கர்ப்பத்தில் வந்துகித்தது மரியானுக்குக் கிடைத்த பாக்கியமல்லவா! ஆம், தேவ னுடைய பார்வையில் மரியானுக்குக் கிருபை கிடைத்தத்தால்தானே தேவதூதன், 'கிருபை பெற்றவளே! வாழ்க்' என்று வாழ்த்தினான். ஆனால் உலகர்தியாக, அவள் எடுத்த அந்தக் தீர்மானம், அவள் சுமந்த சிலுவை என்று சொல்லலாம். தேவசித்தம் இவ்வுலகில் நிறைவேறும்படி, தன்னையே அடிமையாக ஓப்புக் கொடுத்த மரியாளை என்னவென்று சொல்லுவது. அதனால் ஏற்பட்ட சகல உபத்திரவங்களையும் சகித்து, சிலுவை சுமக்க அழித்தமான மரியாளின் கொடுத்தவின் மனப்பான்மை எம்மை மெய்சிலிர்க்க வைக்கின்றதல்லவா?

தேவனுக்காய் நேரத்தை, காணிக்கையை, வாழ்வை ஓப்படைக்க பின் நிற்கும் எமக்கு, மரியாளின் உன்னதமான ஓப்புக்கொடுப்பு ஒரு பெரும் சவாலே! அதற்கு ஒத்ததான் சவால் நமக்கு வருமானால் என்ன சொல்லுவோம்?

"தேவரீருடைய திட்டம் நிறைவேற தன்னை ஓப்புக்கொடுத்த மரியாளைப்போல, நானும் உம்சித்தம் செய்ய என்னை ஓப்புக்கொடுத்து வாழ உதவிசெய்யும் என் அன்பின் ஆண்டவரே, ஆமென்."

66

11

தின்கள்

முத்தம் கொடுத்து...

...ரபி. வாழ்க என்று சொல்லி. அவரை
முத்தஞ்செய்தான். (மத்தேயு 26:49)

எமது நாளாந்த வாழ்க்கையிலே, பல சந்தர்ப்பங்களிலும் முத்தங்கள் பரிமாறப்படுகின்றது. பெற்றெடுத்த குழந்தையை அன்போடு அரவணைத்து தாய் கொடுப்பது பாசத்தின் முத்தம். கணவன் மனைவிக்கிடையில் பரிமாறப்படும் அன்பின் முத்தம். தான் செய்த தப்புக்குரிய தண்டனையைக் குறைப்பதற்காக பெற்றோரின் கழுத்தைக் கட்டிக்கொண்டு குழந்தை கொடுக்கும் அப்பாவித்தன மான முத்தம். இப்படி எத்தனைபோ!

அன்று யூதாகம் இயேசுவுக்கு ஒரு முத்தம் கொடுத்தான். அதனை எந்தப் பிரிவுக்குள் சேர்க்கலாம்? பொதுவாக, அன்பை வெளிப்படுத்தவே நாம் முத்தம் கொடுப்பதுண்டு. யாரும் முத்தம் கொடுத்துவிட்டு உடனடியாக உதைப் பது கிடையாது. யூதாசின் நோக்கமும் திட்டமும் வேறாக இருந்தது. அவனது உள்நோக்கம் இயேசுவை விரோதிக்கனுக்குக் காட்டிக்கொடுப்பதுதான். அதனை நிறைவேற்றவே அவன் முத்தம் கொடுத்தான். ஆக, தன் முத்தத்தை காட்டிக் கொடுக்கும் ஒரு அடையாளமாக பிரயோகித்தானேயொழிய, அதை அன்பின் அடையாளமாக கொடுக்கவில்லை. தான் ஆண்டவருக்கு எதிராகச் செய்கின்ற சகலவற்றையும் ஒரு முத்தத்தைக் கொடுத்து மறைந்துவிடலாம் என அவன் எண்ணியிருக்கலாம். அதனால்தானோ என்னவோ அவன் அவரைக் காட்டிக் கொடுப்பதற்கு முத்தத்தைத் தெரிந்தெடுத்தான்.

அன்பிற்கு அடையாளமான முத்தத்தை யூதாஸ் கொடுத்திருந்தாலும் கட்ட, அந்த முத்தத்திலும் வஞ்சனை கலந்திருந்ததை ஆண்டவர் கண்டுகொண்டார். ‘முத்தத்தினாலேயா மனுஷிகுமாரணைக் காட்டிக்கொடுக்கிறாய்?’ என்று அவர் கேட்டார். இயேசுவைக் கைதுபாண்ண வந்தவர்களுக்குத் துணையாகவும், அவரைக் காட்டிக்கொடுக்குமுகமாகவுமே யூதாஸ் வந்திருந்தான். இயேசுவுக் கும், அவரோடிருந்த மற்றையோருக்கும், தான் வெறும் ஒரு முத்தம் மாத்திரமே கொடுத்தாகவும், மற்றப்படி தனக்கும் அங்கு நடந்த சம்பாங்களுக்கும் எவ்வித தொடர்பும் இல்லை என்பதுபோலவும் பாசாங்குசெய்தான். அதனால்தானோ அங்கிருந்தவர்களது எதிர்ப்பை அந்தவேளை சம்பாதித்துக்கொள்ளாமல் அவன் தந்திரமாய்த் தப்பித்துக்கொண்டான். ஆண்டவரின் முன்பாக அவனது செய்கை களும், வாழ்வும் மாய்மாலம் நிறைந்ததாய்க் காணப்பட்டது.

நாமும் இன்று பசாங்கு செய்து ஒரு மாய்மாலமான வாழ்க்கையை வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறோமா? எமது உள்ளமும், வாழ்வும் தேவனுக்கெழியாக இருக்கும்போது, செய்கைகளால் மாத்திரம் எம்மை உத்தமர்களாக வெளியில் கத்திற்கு காட்டி வாழ்ந்தால் எமது நிலையும் பரிதாபகரமாக மாறும்.

“ஆவியோடும், உண்மையோடும் உம்மைத் தொழுது சேவிக்க எனக்குள் உண்மையுள்ள இருதயத்தை உருவாக்கும் ஆண்டவரே. ஆமென்.”

610
12
செவ்வாய்

இழந்து கொடு!

‘இவையெல்லாவற்றிலும் யோடு பாவஞ்செய்யவுமில்லை.
தேவனைப் பற்றிக் குறைசொல்லவுமில்லை.’ (யோடு 1:22)

வெளியுரிலே இறையியில் படிப்பை முடித்துகொண்டு, உள்ளியத்துக்காக யாழ்ந்தர் சென்ற ஒரு குடும்பத்தினருடைய வீடு, அவர்கள் அங்கு சென்ற பத்தா வது நாளிலே, கொள்ளையரால் குறையாடப்பட்டது. மீண்டும் ஐந்து மாதங்களின் பின், உள்ளியவேலைகளுக்காக கொழும்பிற்கு வந்திருந்தபோது, அங்கேயும் அவர்களுடைய சகல உடமைகளும் களவுடாப்பட்டது. இதைக் கேள்விப்பட்டபோது, அவர்கள் தேவனைத் திட்டாவிட்டாலும், ஏன் ஆண்டவரே? என்ற கேள்வியை பல மாதங்களாகக் கேட்டார்கள் என்பது உண்மை.

2004ம் ஆண்டு சனாமிப் பேரவையில் அநேகரின் வாழ்வு, யோடுவின் வாழ்வைப் போலானது என்பது மறுக்கமுடியாத உண்மை. அதில் எத்தனைபேர் யோடுவைப்போல, தேவனை உண்மையாய் நேசிக்கிறவர்களாக இருந்திருப்பார்கள் என்பது தேவனுக்கே வெளிச்சாம். சாத்தானின் சோதனை அன்று யோடுவின் வாழ்விலும், சனாமியைப்போல வந்தது. அதனால் உடமைகள், செல்வங்கள், மிருகஜீவின்கள், பிள்ளைகள் யாவரையும் ஒரேநாளில் இழந்துபோகவேண்டிய ஒரு நிலை யோடுவுக்கு. தேவனின் அனுமதியோடுகூட அவரின் வாழ்வில் வந்த சாத்தானின் இந்த சோதனையில் யோடு பாவம் செய்யாதவராக, தேவனைக் குறைகளாதவராக வாழ்ந்து காட்டினார். தேவன் அனுமதித்தத்தின்படி அவர் சகலத்தையும் இழந்தாலும்கூட, தேவனுக்காய் வாழ்வதில் தன்னைக் கொடுப்பதற்கு அவர் பின்வாங்கவில்லை என்பது நமக்கு விளாங்குகிறது.

எல்லா சகங்களும் தாராளமாக இருக்கும்போது நமது உண்மை நிலை வெளித்தெரியாது. ஏதாவது ஒரு கஷ்டத்துண்டாம் வரும்போதுதான் நாம் தேவனுக்காய் எவ்வளவு வைராக்கியமாய் இருக்கிறோம் என்பது தெரியவரும். தேவ அனுமதியோடு தன்னும் எதையாவது இழக்க இன்று தயாரா? எல்லாவற்றையும் இறுகப்பற்றிப் பிடித்துக்கொண்டு, தேவனும் அவர் ஆசியும் வேண்டும் என்கிறோம். எதையாவது ஒன்றை இழந்துவிட்டால் அல்லது ஏதாவது குறைகள், கஷ்டங்கள் வந்துவிட்டால், ஜீயோ, கிறிஸ்தவனாய் வந்ததாலேயே இத்தனை பாடுகளும் கஷ்டங்களும் என்று அழுது, புலம்பி, மற்றவர்கள் மத்தியில் ஒரு காட்சிப் பொருளாய் மாறிவிடுகிறோம். நமது தேவன் எம்மை மீட்பதற்காய் தமது பரலோக மேன்மையைத் துறந்து, தனது ஜீவனையே கல்வாரிச் சிலுவையில் கொடுத்தார் என்பதை மறந்துவிடுகிறோமா? அந்தக் கல்வாரி அன்புக்கு ஈடாக எதை இழக்கத் தயாராக உள்ளோம்? எதைத் தேவனுக்குக் கொடுக்கத் தீர்மானிக்கிறோம்? எதை இழந்தாலும், தேவனுக்காக நம்மையே கொடுக்கத் தயாரா? “இழந்துபோன என்னைத் தேடி வந்த இயேசுவே, உமக்காக எனது சித்தத்தை யும், என் அனைத்தையும் இழக்க என்னையும் ஆயத்தமாக்கும். ஆமென்.”

6
13
புதன்

லாபத்தை நஷ்டமாக்குவதா?

அவருக்காக எல்லாவற்றையும் நஷ்டமென்று விட்டேன்.
குப்பையுமாக என்னுகிறேன்.' (பிலிப்பியர் 3:11)

எதற்கெடுத்தாலும் இலாபத்தையே கணக்குப் பார்க்கும் உலகில் நாம் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறோம். இதைச் செய்வதனால், அல்லது இங்கு போவத ணால் எனக்கென்ன இலாபம் என்று எங்களையறியாமலேயே, எமக்குள் ஒரு கணக்குப் போட்டுக்கொள்ளுவோம். இவ்விதமான ஒரு காலகட்டத்தில் வாழுகிற எமக்கு, பவுலின் கூற்று வேடிக்கையாக இருப்பதில் அடிச்சியாமில்லை. இன்று தேவ அழைப்பில்லாமல், இலாபத்தைமட்டும் கருதி, தேவ ஊழியம் செய்கிறவர்கள் அநேகர். இப்படியாக ஊழியத்திலும் அதாயம் தேடுபவர்களின் நிலைதான் மிகவும் துக்கத்துக்குரியது. வெளிநாட்டுப் பணத்தைச் சம்பாதிப்பதற்காக இன்று தேவனுழியங்கள் வீடியோ நாடாக்களாகவும், புகைப்படங்களாகவும் வெளிநாடு களுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்படுவது வேதனைக்குரியது. இவைகள் எல்லாம் எதற்காக? இலாபம், இலாபம், இலாபம் கருதியே.

அழனால் கிறிஸ்துவால் தொடப்பட்டு, அவரது ஊழியத்துக்காக அழைக் கப்பட்ட பவுலோ, தனக்கு இலாபமாக தெரிபவைகளையும், இலாபமானவைக ளையும், கிறிஸ்துவுக்காக நஷ்டமென்று விட்டேன், அவைகளை நான் குப்பை யுமாக என்னுகிறேன் என்று பிலிப்பியருக்கு எடுத்துக்கூறுகிறார். எவ்வளவு சவாலான ஒரு கற்றை, பவுல் மிகவும் சர்வ சாதாரணமாகச் சொல்லி முடித்து விட்டார். ஒரு காலத்தில் கிறிஸ்துவைப் பின்பற்றுகிறவர்கள் மேல் கோபவெராக் கியம் கொண்டிருந்தவர், அதே கிறிஸ்துவுக்காய் சகலவற்றையும் விட்டுவிடத் துணிந்துவிட்டார். இன்று இலாபத்தையே தேடி ஒடும் மனிதர் மனதில், இலாபத்தையே நஷ்டமென்று தேவனுக்காகக் கொடுத்த பலெல் எங்கேயோ நிற்கின்றார்.

இன்று நாமும் பலகாரியங்களை தேவனுக்காகச் செய்துகொண்டிருக்க ஸாம். தேவ ஊழியங்களிலே ஈடுபட்டிருக்கலாம். தேவனுக்குப் பிரியமாய் வாழ்ந்துகொண்டும் இருக்கலாம். இவற்றை நாம் இலாபங்கருதியே செய்து கொண்டிருக்கிறோமா? எவ்வளவு இலாபம் வரும் என்று கணக்குப் பார்த்தே காரியங்களைச் செய்ய முற்படுகிறோமா? வேண்டாம் பிரியமானவர்களே, “நீ உனக்குச் சொந்தமல்லவே, மீட்கப்பட்ட பாவி, நீ உனக்குச் சொந்தமல்லவே” என்ற பாடவின் வரிகளின் கருத்தென்ன? நாமே, எமக்குச் சொந்தமல்ல. அழிந்து போன எம்மை தமது இரத்தத்தைக் கிரியமாகச் செலுத்தி, அவர் தமக்குச் சொந்தமாக்கி இருக்கும்போது, எமக்கென்று சொந்தம் கொண்டாடவும், எமக்கென்று இலாபத்தைக் கணக்குப் பார்க்கவும் என்ன இருக்கிறது? எல்லாம் அவருடையவைகளே, அவரிடமிருந்து பெற்று, அவருக்கே கொடுக்கிறோம்.

“நீ என்னுடையவன், என்று என்னைச் சொந்தமாக்கிக்கொண்ட ஆண்டவரே, என்னை உமக்கே அர்ப்பணிக்கிறேன். எனக்குரிய யாவையும்கூட குப்பையாக என்னுகிறேன், என்னை ஏற்றுக்கொள்ளும். ஆமென்.”

காலத்தைக் கொடு!

என் காலங்கள் உமது கரத்திலிருக்கிறது. (சங்கீதம் 31:15)

எமது காலங்களும், நேரங்களும் தேவனுடைய கரத்தில் மட்டும்தான் இருக்கிறது என்று வெகு சாதாரணமாகச் சொல்லி விடுவோம். ஆனால் எந்தக் காரியத்தை எடுத்தாலும், உடனடியாக அது நடக்கவேண்டும், இந்த ஜெபத்திற்கு உடனடியான பதில் கிடைக்கவேண்டும் என்றுதான் நாம் எதிர்பார்ப்பதுண்டு. தேவனுடைய நேர, காலத்துக்காக நாம் காத்துக் கிடப்பதில்லை.

சவுலை ராஜமேன்மையில் இருந்து தள்ளி, அவ்விடத்துக்கு தாவீதை அபிஷேகம் பண்ணியவர் கர்த்தர். ஆகவே கர்த்தர் பெபோது தன்னை சிங்காசத் தின்மீது உட்காரச் செய்கிறாரோ அதுவரைக்கும் தாவீது பொறுமையோடே இருக்கத் தீர்மானித்துவிட்டார். தன்னிலும் பார்க்க மேன்மையான காரியங்களை தாவீது செய்வதைக்கண்ட சவுல், பொறுமையினால் தாவீதைக் கொல்ல வகை தேடினான். சவுலின் விரோதத்தைச் சம்பாதித்துக்கொண்ட தாவீது, சவுலுக்குப் பயந்து குகைகளிலும், கெபிகளிலும் ஓரின்து வாழ்ந்தும், பைத்தியக்காரரைப் போல வேஷம்போட்டு நடித்தும், எத்தனையோ காரியங்களைச் செய்து கஷ்டப் பட்டபோதும், சவுலைத் தள்ளிவிட்டு அவரது சிங்காசனத்தில் அமர தாவீது ஒருபோதும் ஆசைப்படவில்லை. தேவனுடைய வேளைக்காகக் காத்திருந்தார்.

இன்றைய வாசிப்பிலே, சவுலைக் கொல்லக்கூடியதான் சந்தர்ப்பம் வாய்த்தபோதும், தாவீதோடு இருந்த அபிசாய், தான் போய் சவுலைக் குத்திக் கொன்றுவிடவா என்று கேட்டபோதும், “கர்த்தர் அபிஷேகம்பண்ணியவர் மேல் கைபோட்டு, குற்றமில்லாமல் இருப்பவன் யார்? நான் என் கையை கர்த்தர் அபிஷேகம் பண்ணியவர்மேல் போடாதபடிக்கு கர்த்தரே என்னைக் காக்கக்கடவர்” என்றுதான் தாவீது சொன்னார். தாவீது தானாக எதையாவது செய்து ராஜ மேன்மையை அடைய விரும்பாமல், தேவனுடைய கால நேரத்துக்காக அவர் பொறுமையோடே காத்திருந்தார். அந்த உணர்வோடு தாவீது, 31ம் சங்கீதத் தில், “என் காலங்கள் உமது கரத்தில் இருக்கிறது” என்று பாடிவைத்தார்.

நாம் எமது காலநேரத்தைக் கர்த்தருக்குக் கொடுத்து அவரது சித்தத் திற்குக் காத்திருக்க ஆயுத்தமா? எமது ஜெபங்களுக்குப் பதில் கிடைக்கும் வரைக்கும் பொறுமையோடு காத்திருக்க ஆயுத்தமா? தேவன் தமது சித்தத்தை எம் வாழ்வில் செயற்படுத்த நாம் எம் சித்தத்தை விட்டுக்கொடுக்க ஆயுத்தமா? எல்லாம் என்னுடையவைகள், எனது விருப்பம், எனக்குச் சொந்தமானவைகள், எனது நேரம் என்று சுயநலமாய்ச் சிந்திப்போமானால் கர்த்தருடைய காலத்திற் காகக் காத்திருக்கமுடியாது. அது தீதான் விளைவைக் கொண்டுவரும். அவருடைய கரத்தில் இருக்கும் நம் காலத்தை நாம் அவரிடமே விட்டுவிடுவோமாக.

“பிதாவே, என் காலங்கள் உமது கரத்திலே இருப்பதால், பெபோதும் உமது நேரத்திற்காகக் காத்திருக்க என்னை நீரே வழிநடத்துவீராக. ஆமென்.”

வெள்ளி
15

அவமானத்தைக் கொடுக்கலாமா!

யூதருடைய ராஜாவே வாழ்க என்று சொல்லி, அவரைக் கையினால் அடித்தார்கள்.' (யோவான் 19:3)

“உதவி செய்யாவிட்டாலும், உபத்திரவமாவது செய்யாமல் இருங்கள்.” என்று வேடிக்கையாகச் சொல்லுவதுண்டு. தேவனுக்குக் கொடுக்கவேண்டிய முக்கியத்துவத்தையும், எமது நேரத்தையும், காணிக்கைகளையும், நம்மையுமே கொடுக்க பின்நிற்கும் நாம், அவரது நாமத்துக்கு இழுக்கையையும், அவமானத்தையும் தாராளமாக கொடுத்துக் கொண்டிருப்பதை உணராமல் இருப்பது வேடிக்கைதான். ஆகவே, எமது நடத்தை, பேச்சு, வாழ்க்கை முறை யாவையும் குறித்து சற்றே நாம் நின்று சிந்திப்பது நல்லது.

அன்று போர்ச்சேவகர்கள் இயேசுவைப் பார்த்து, “புதுரின் ராஜாவே வாழ்க” என்று வாய்னவில் வாழ்த்தினாலும், அவர்கள் அவருக்குக் கொடுத்தது முள்முடிக் கிர்டமும், அடியும், குட்டலும், துப்பலும், சிவப்பு அங்கியும்தான். இவைகள் அவரது சந்தோஷத்துக்காக கொடுக்கப்பட்டவைகள் அல்ல, மாறாக அவரை அவமானப்படுத்துவதற்காகக் கொடுக்கப்பட்டவை. போர்ச்சேவகர்கள் தங்கள் கடமையைத்தானே செய்தார்கள் என்று ஒருவேளை நாம் சிந்திக்கலாம். பிலாத்து, இயேசுவை வாரினால் அடிப்பிக்கவே போர்ச்சேவகர்களிடம் ஒப்படைத் தான். அதற்கும் மேலாக அவரை அவமானப்படுத்தியது, போர்ச்சேவகர் தாமாக விரும்பிச் செய்த செயல் என்றே சொல்லலாம்.

ஒவ்வொரு பெரிய வெள்ளி தினத்திலும், போர்ச்சேவகர், இயேசுவுக்குச் செய்த அட்டுழியங்களை நினைத்து நாம் மனவேநனை அடைகிறோம். எம்மை மீட்கும்பொருட்டு தேவன் இத்தனை பாடுகளையும் சகித்துக்கொண்டாரே என்று வேதனைப்படுகிறோம். ஆனால், அன்று போர்ச்சேவகர்கள் இயேசுவுக்குச் செய்ததையே இன்று நாமும் பலதடவைகளிலும் எமது செய்கையாலும், நடத்தையாலும், வாழ்க்கை முறையாலும் செய்துகொண்டிருக்கிறோம் என்பது பொய்யல்ல. இதனை நாம் பலதடவைகளிலும் உணருவது கிடையாது. ஒருவன் குற்றத்திலே பிடிப்பட்டால், அவனைக் குறித்து பேசுவதைப் பார்க்கிறும், இன்னாரின் மகன் பிடிப்பட்டுவிட்டான் என தந்தையைக்குறித்தோ அல்லது பெற்றோரைக்குறித்தோ பேசுவது சகஜம் அல்லவா. நாம் தேவனுக்குப் பிள்ளைகளானால் இது நமக்கும் பொருந்தும். நாம் செய்யும் செயல்களும், எமது நடத்தையும், நமது பிதாவாகிய தேவனுக்கும், கிறிஸ்தவர்கள் என்று நாம் அழைக்கப்படக் காரணான கிறிஸ்து வுக்கும் அவருடைய நாமத்திற்கும் பாதிப்பை ஏற்படுத்தும் என்பதை நாம் ஏன் சிந்திப்பதில்லை? நமது ஆண்டவருக்கு அவமானத்தைக் கொடுக்கப்போகி ரோமா? அல்லது எதைக் கொடுக்கப்போகிறோம்? சிந்தித்து நம்மைத் திருத்திக் கொள்வோமாக.

“பிதாவே, நான் உமது பிள்ளை. உமது நாமத்துக்கு அவமானத்தைக் கொடுக்காமல், உம் நாமம் மகிழமைப்பட வாழ என்னை நடத்தும் ஜயா. ஆமென்.”

60

16

சுறி

உள்ளதைக் கொடு!

...இங்கே எங்களிடத்தில் ஜந்து அப்பாமும் இரண்டு மீன்களுமே யல்லாமல். வேறான்றும் இல்லை என்றார்கள். அவைகளை என்னிடத்தில் கொண்டுவாருங்கள் என்றார். (மத். 14:17-18)

நான் சிறுவனாய் இருந்தபோது எனக்கு நன்றாகப் பாட வராது. ஒரு தடவை பாடலை அழகாகப் பாடவில்லை என்று என் அப்பாவிடம் திட்டுவாங்கிய தும் உண்டு. எப்போ என் வாழ்வை நான் ஆண்டவருக்கு ஓப்புக்கொடுத்தேனோ, அதன் பின்னர்தான் எனது பாடும் திறமையும் எனக்குள் வளர்ந்ததை நான் உணர்ந்துகொண்டேன் இப்படியாக ஒருவர் தனது அனுபவத்தைப் பகிர்ந்து கொண்டார். நம்மிடம் உள்ளதை தேவனிடம் கொடுக்கும்போது தேவன் அதை விருத்தியடையாக செய்வார். ‘என்னாலே முடியாது. நான் வாக்குவால்லவன் அல்ல; திக்குவாயும், மந்தநாவும் உள்ளவன்’ என்று சொன்ன மோசேயைத் தேவன் விட்டுவிட்டாரா? நான் உன் வாயோடே இருந்து நீ பேசவேண்டியதை உணக்குப் போதிப்பேன் என்று வாக்களிடத்து அனுப்பினார். தனது திக்குவாயை யும், மந்தநாவையும் மோசே தேவனிடம் ஓப்படைத்தபோது, அதைக்கொண்டே தேவன் பலத்த காரியங்களைச் செய்தார்.

இன்றைய தியானப்பகுதியில் நாம் வாசித்த காரியமும் இதற்கு ஒத்ததே. ஏறக்குறைய ஐயாயிரம்பேர் பசியோடு இருக்கிறார்கள். அவர்களைப் போதிக்க வேண்டிய தேவை இருந்தது. அவர்கள் மத்தியில் அப்போது இருந்ததோ ஜந்து அப்பங்களும், இரண்டு மீன்களும் மாத்திரமே. அச்சிறிய உணவுதான் தேவாசர் வாதத்தால் ஐயாயிரம் பேரின் வயிற்றையும் திருப்தியாக்கியது. அனைவரும் சாப்பிட்டுத் திருப்தியான மிகுதியை பண்ணியிட்டு கடைகளிலே சேர்த்தார்கள் என்று வாசிக்கிறோம்.

தேவன் ஆசீர்வாதத்தின் தேவன். அவர் நம்மை எல்லா விதத்திலும் ஆசீர்வதிக்க அவைவுள்ளவராய் இருக்கிறார். ஆனால் அந்த ஆசீர்வாதத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டும் என்றால் நாம் நமது பங்கைச் சரியாகச் செய்யவேண்டும். உங்கள் வாழ்வு தேவாசீர்வாதத்தால் நிரம்பிட ஆசீர்க்கிறீர்களா? உங்களிடம் உள்ளது கொஞ்சமாயினும், அதை அப்படியே ஆண்டவரிடம் மனப்பூர்வமாய்க் கொடுங்கள். அவரே அதனை ஆசீர்வதித்துப் பெருகிடச் செய்வார். அப்போதுதான் அது மற்றறயோருக்கும் ஆசீர்வாதமாக அமையும். “என்னால் எதுவும் முடியாது, என்னிடம் ஒன்றுமேயில்லை, நான் எவருக்குமே பிரயோஜனமற்றவன், நான் வாழ்ந்து என்ன யயன்” இவ்வாறான சிந்தனை களுக்கு நாம் இடமளிக்கக்கூடாது. அப்படிப்பட்ட சிந்தனைகள் ஒரு விரக்தியான வாழ்வுக்குள் நம்மை விழுத்திப்போடும். அது பலவித வேதனையான விளைவுகளைக் கொண்டுவரும். ஆகவே, நம்மிடம் உள்ளது எதுவாயினும் அதை அப்படியே தேவகரத்தில் கொடுத்துவிடுவோமாக. அவர் அதை ஆசீர்வதிப்பார்.

“கார்த்தாவே, என்னிடம் உள்ளதை உள்ளபடியே உம் பாதம் அர்ப்பணிக்கிறேன். ஏற்று என்றும் என்னை ஆசீர்வதியும். ஆமென்.”

வீ
17
ஞாயிரு

வாழ்நாட்களைக் கொடு!

கர்த்தரை முகமுகமாய் அறிந்த மோசேயைப்போல. ஒரு தீர்க்கதறிசியும் இஸ்ரவேலில் அப்புறம் எழும்பினதில்லை என்று விளங்கும். (உபாகமம் 34:12)

தங்கள் வாழ்வைக் கர்த்தருக்காய், அவர் ஊழியப்பணிக்காய் ஓப்புக் கொடுத்த எவருமே, தங்கள் வாழ்நாட்களை வீணாத்துவிட்டதாகவோ, பிழையான தீர்மானத்தை எடுத்துவிட்டதாகவோ சொன்னதாக இதுவரை கேள்விப்பட்டதில்லை. கர்த்தரிடம் தமது வாழ்நாட்களை ஒப்படைத்தவர்களுடைய வாழ்வில் போராட்டங்களும், சோதனைகளும் வந்திருக்கலாம். ஆனாலும் அவர்கள் கண்டநன்மைகளையும், தேவ ஆசீர்வாதங்களையும் கணக்கி முடியாதவை என்று சொன்னால் அது மிகையாகாது.

இரண்டு வயதுக்குட்பட்ட குழந்தைகளைக் கொன்று குவிக்கும்பார் பார்வோன் கட்டளையிட்ட நாட்களில் வந்து பிறந்தவர்தான் மோசே. ஒரு குடும்பத்தில் குழந்தை பிறந்துவிட்டால் சுற்றந்தாரும், இனக்தாரும் குழ வந்து முத்தமிட்டு மகிழுவது இயல்பு. ஆனால் மோசே பிறந்தபோது, தாய் அவரை மூன்று மாதமாவும் ஒளித்து வைத்திருக்கவேண்டியிருந்தது. பின்னர் நாணற்பெட்டியிலே வைத்து தண்ணீரிலே அநாதரவாய் விட்டுவிட்டாள். அதன்பின் பார்வோனின் குமாரத்தியால் கண்டெடுக்கப்பட்ட மோசே, அரண்மனையிலே வளர்க்கப்பட்டு, சகலவற்றிலும் தேர்ச்சிபெற்று விளங்கினார். எகிப்தியனைக் கொலைசெய்து விட்டு அரண்மனையைவிட்டு வனாந்தரத்துக்கும் ஓடிப்போனார். அங்கேதான் தேவன் எரிகிற முட்செடியின் மத்தியில் இருந்து மோசேயோடே பேசினார். இஸ்ரவேல் மக்களை வழிநடத்தும் பொறுப்பை தேவன் மோசேயிடம் கொடுத்தார். அதை ஏற்றுக்கொள்ள ஆரம்பத்தில் மோசே தயங்கினாலும், பல சாட்டுக் களைச் சொன்னாலும், பின்னர் தேவனுடைய அழைப்பை ஏற்றவராக புறப்பட்டுச் சென்று, அடிமைத்தனத்திலிருந்த இஸ்ரவேலரை மீட்டு வழிநுத்தினார்.

என்னிக்கைக்கு அடங்காத மக்களை வழிநடத்திச் செல்லுவதென்பது இலகுவான காரியமல்ல. பலவித எதிர்ப்புக்களையும், முறுமுறுப்புக்களையும், கல்லெறிகளையும், திட்டுகளையும் சமாளித்துச் செல்லுவது மோசேக்குப் பெரும் பாடாக இருந்தாலும், எல்லாச் சந்தர்ப்பங்களிலும் அசையாத உறுதிகொண்டவராகிய தேவனையே அவர் நோக்கிப் பார்த்தார். அந்நேரத்தில் தேவன் கொடுத்த ஆலோசனைகளும், வழிநடத்துதல்களுமே மோசேயை இவ் ஊழியத்தைச் செய்ய வெல்படுத்தியது.

தேவனின் அழைப்புக்கு தன்னுடைய வாழ்நாட்களை முழுமையாக அர்ப்பணித்த மோசே, தேவசமுகத்திலேயே தன் ஜீவனையும் விட்டு, கர்த்தரால் அடக்கமும் செய்யப்பட்டார். எவ்வளவு பெரிய அர்ப்பணிப்பு பார்த்தீர்களா? இந்த தேவனுக்காய் நமது வாழ்நாட்களைக் கொடுக்க நாம் ஆயத்தமா?

“எந்தப் பணிக்காக என்னை நீர் அழைத்தாலும், அதை ஏற்றுக்கொண்டு உமக்குச் சேவை செய்ய எனக்கு அருள்புரியும் ஆண்டவரே. ஆமென்.”

66
18
திநகள்

இன்னும் சிலுவையா?

‘அப்பொழுது அவரைச் சிலுவையில் அறையும்படிக்கு
‘அவர்களிடத்தில் ஓப்புக்கொடுத்தான்.’ (யோவான் 19:16)

அநேக தடவைகள் தேவன் உணர்த்தியும், எல்லாவற்றையும் நன்கு புரிந்துகொண்டும், இன்னும் கடின இருதயத்தோடு கீழ்ப்படிய மனதற்றவர்களாக நம்மில் எத்தனைபேர் தேவனையே குற்றப்படுத்திக்கொண்டு இருக்கிறோம். அன்று பிலாத்துவும் இயேசுவுக்குச் சிலுவையைக் கொடுத்து தீர்ப்பெழுதினான். எனினும் இயேசு குற்றமற்றவர் என்பது பிலாத்துவிற்கு நன்கு தெரியும். ஆனாலும் “நான் இவரிடத்தில் ஒரு குற்றத்தையும் காணவில்லை” என்று மீண்டும் மீண்டும் சொன்ன போதிலும், பிலாத்து இயேசுவுக்கு விடுதலையைக் கொடுக்காமல் சிலுவையைக் கொடுத்தது ஏன்?

காரணம், பிலாத்து ஜனங்களுக்குப் பயந்தான், ராயனைப் பிரியப்படுத்த எண்ணினான், தன் பதவி பறிபோய்விடுமோ எனவும் அவன் எண்ணியிருக்கக் கூடும். இவைகள் எல்லாமே அவனது கண்ணை மறைத்து அவனை பிழையான பாதையிலே வழிநடத்தியது. தனக்கு முன்னாலே இருந்த உண்மையை அவன் விழுங்கிப்போட்டவாக பொம்மையே தீர்ப்பாக எழுதியதால், இயேசுவுக்கு சிலுவை கொடுக்கப்பட்டது. “இயேசு சிலுவையில் மரிப்பதற்காகத்தானே வந்தார். ஆகவே அவருக்கு சிலுவையைக் கொடுக்க ஒரு பிலாத்து இருந்துகானே ஆக வேண்டும்” என்று நம்மில் சிலர் எண்ணலாம். அது உண்மைதான். ஆனாலும் பிலாத்து எடுத்த தீர்மானம் முற்றிலும் சுயநலம் கருதியதாய் அவனது சொந்த தீர்மானமாயிருந்ததே தவிர, தேவனால் கட்டுப்படுத்தப்பட்ட ஒன்றல்ல. பிலாத்து தன்னை தப்பித்துக்கொள்ளும்படி, தன்னிலே குற்றம்சுமராதபடி தன் கையைக் கழுவி இலகுவாகத் தப்பித்துக்கொண்டான், என்பதும் நமக்குத் தெரியும்.

நாமும் பலவேளைகளில் தவறு என்று தெரிந்தும், சுயநன்மை கருதி அதைச் செய்துகொண்டே இருப்பதுண்டு. இது தவிர்க்க முடியாத ஒன்று என்று சாட்டு சொல்வதுமுண்டு. பாதக்கை விட்டுவிட மனதில்லாமல், விரும்பிச் செய்வதும் உண்டு. எல்லாவற்றையும் அறிந்து ஏற்றுக்கொண்டும், பின்னர் பின்மாற்றம் அடைந்து தேவனுக்குக் கீழ்ப்படியாமல் தேவனையை உதாசீனம் செய்வது, முண்டு. இவைகளெல்லாவற்றையும் நாம் மீண்டும் மீண்டும் செய்யப்போது, வேதனை நிறைந்த அந்தச் சிலுவையையே நாம் ஆண்டவருக்குக் கொடுக்கி றோம் என்பதை நினைத்துப் பார்ப்பதில்லை. அவர் நிமித்தம் சிலுவை சுமக்க அழைக்கப்பட்ட நாம், எமது நடத்தையாலும், எமது செயல்களினாலும் தேவ நாமத்துக்கு இழுக்கைக் கொண்டுவரலாமா? இயேசுவுக்கு வேதனையான சிலுவையைக் கொடுக்கலாமா? இன்னும் சிலுவையா?

“பிதாவே, நான் பல காரியங்களை தவறு என்று அறிந்துகொண்டே செய்வதை இன்று உணர்த்தினீர், நன்றி. உம்மை வேதனைப்படுத்தியதை உணராதிருந்தேன். உம் நிமித்தம் சிலுவை சுமக்க நீரே என்னை நடத்தும். ஆமென்.”

19**செவ்வாய்****புதிய மாற்றத்தால்...**

...ஓருவன் கிறிஸ்துவக்குள்ளிருந்தால்
புதுச்சிருஷ்டியாயிருக்கிறான். பழையவைகள் வழிந்துபோயின்.
எல்லாம் புதிதாயின்.' (2கொரி. 5:17)

மனிதர்களைக் கண்டதும், அவர்களை அடித்து மாமிசத்தைப் புசிக்கும் சிவப்பு இந்தியர்களைச் சேர்ந்த ஒரு மனிதன், ஒரு இடத்தில் அமர்ந்திருந்து வேதப் புத்தகத்தை ஆர்வத்துடன் வாசித்த வண்ணம் இருந்தான். அவ்வழியாக வந்த ஒரு சுற்றுலா பயணி, “இப்புத்தகத்தில் என்ன இருக்கிறது என்று இவ்வளவு ஆர்வமாகப் பாடித்துக்கொண்டிருக்கிறாய்?” என்று அந்த சிவப்பு இந்தியனைப் பார்த்து ஏனைமாகக் கேட்டான், அப்பொழுது அந்த மனிதன், “நான் இந்தப் புத்தகத்தைப் பாடித்திராவிட்டால், இன்று இவ்விடத்தை விட்டு நீ உயிரோடே சென்றிருக்க மாட்டாய்” என்று பதில் சொன்னானாம். ஆம், ஒருவன் கிறிஸ்துவக்குள் வரும்போது அவனது வாழ்வு முற்றாக மாற்றப்படுகிறது.

நாம் கிறிஸ்துவக்குள்ளாக புது சிருஷ்டகளாகும்போது, எம்மிலும் முற்றிலுமான மாற்றம் காணப்படவேண்டியது அவசியமல்லவா? மாற்றம் எமது உள்ளான மனதிலிருந்து ஆரம்பிக்கவேண்டும். ஏனைனில், எல்லா பொல்லாத பாவ சிந்தனைகளும் எங்கள் உள்ளத்துக்குள்ளிருந்தே வெளிவருகிறது என்று இயேசு சொன்னார். எமது உள்ளாம் புதிதாக்கப்படவேண்டும். சிலர், ‘நான் கிறிஸ்துவை அறியமுதல் பெரிய பாவங்கள் செய்தேன், பெரிய பொய்களைச் சொன்னேன், ஆனால் இப்போதோ சின்னப் பாவங்கள்தான், அதிலும் எப்பொழுதாவது ஒருதரம் செய்கிறேன். சின்னப் பொய்களை மாத்திரமே சொல்லுகிறேன்’ என்று சொல்லுவதுண்டு. பாவத்திலே பெரிய பாவம், சிறிய பாவம் என்று ஒன்று உண்டா? இல்லை, தேவனுடைய பார்வையில் பாவம், பாவமே. பாவத்தை தேவன் வெறுக்கிறார், அதை அவர் அருவருக்கிறார்.

அன்று சகேயு, ‘ஆண்டவரே, நான் இவ்வளவு நாளேம் அநியாயமாக உழைத்துவிட்டேன், மன்னித்துக்கொள்ளும். இனிமேல் அப்படிச்செய்யமாட்டேன்’ என்று சொல்லவில்லை. அல்லது இயேசு சகேயுவைப் பார்த்து, “அநியாயமாய் உழைத்த பண்டத்தை உடனடியாக திரும்பக் கொடுத்துவிடு” என்றும் சொல்ல வில்லை. தனது வாழ்வில் ஏற்பட்ட புதிய மாற்றத்தினால், அவன் தேவனை மகிழமெப்படுத்த தானாகவே தீர்மானம் பண்ணிக்கொண்டான். “ஆண்டவரே, நான் அநியாயமாய் வாங்கின்னுண்டானால் நாலுத்தனையாய் கொடுக்கிறேன்” என்று சொன்னான். அவனை வெறுத்த ஜனங்கள் இப்போது அவனைப் பார்த்து ஆச்சிரியப்பட்டார்கள். இதுதான் சகேயுவின் வாழ்வில் ஏற்பட்ட புதிய மாற்றம். இதுதான் அவன் தேவனுக்குக் கொடுத்த மகிழமை. நமது வாழ்வு மாற்றமடைந்தி ருப்பது உண்மையானால் அந்த புதிய மாற்றத்தால் தேவநாமம் மகிழமெப்படுகிறதா? அந்தப் புதிய மாற்றம் பிறரில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகிறதா?

“எந்தன் உள்ளத்திலும் விந்தையான மாற்றம் ஏற்படும் வண்ணம், நீர் என் உள்ளத்தில் வாரும், என் அன்பின் ஆண்டவரே, ஆழென்.”

20
புதன்

தசமபாகம் உடைகமல்ல!

...என் சம்பாத்தியத்திலெல்லாம் தசமபாகம் செலுத்திவருகிறேன் என்று தனக்குள்ளே ஜோப்பண்ணினான்.' (லூக்கா 18:12)

கொடுத்தலைக் குறித்துப் பேசும் அனைவருக்குமே, மிகவும் பிடித்தப் பகுதி, இந்த மல்கியா வேதப்பகுதிதான். காரணம், “உன் தேவனாகிய கர்த்தரை பரிட்சை பாராதிருப்பாயாக” (உபா.6:16) என்கிற வேதாகமம், இந்த ஒரு இடத்தில் மட்டும்தான் “உங்கள் தசமபாகங்களைக் கொடுத்து, நான் உங்களை ஆசீர் வதிக்க மாட்டேனோ என்று என்னைச் சோதித்துப் பாருங்கள்” என்று எழுதப்பட்டுள்ளது. எப்படியாகிலும் தசமபாகத்தைக் கொடுத்து, ஆண்டவர் தமிழ்மையை பலகணிகளைத் திறக்கிறாரா என்று பார்ப்பதிலே எமக்குள் ஒரு சந்தோஷம்.

தசமபாகம் கொடுக்கும் காரியத்தைக் குறித்துச் சிந்திக்கும்போது ஒரு நிகழ்வு ஞாபகத்திற்கு வருகிறது. ஐஸ்கிரீமை நன்கு ரூசித்துக் குடித்துக்கொண் டிருந்த மகனிடம், தந்தை, தனக்கும் கொஞ்சம் தரும்படி கேட்டார். தந்தால், மறுநாள் அநேகம் ஐஸ்கிரீம் வாங்கித்தருவதாகவும் சொன்னார். மகனும் தன் தகப்பனுக்கு ஒரு வாய் ஐஸ்கிரீமை அன்போடு கொடுத்தான். அதினால் மகிழ்ச் சியடைந்த தந்தை மறுநாளே ஒரு பிரபல்யமான ஐஸ்கிரீம் கடைக்கு மகனை கூட்டிச்சென்று, உனக்கு விருப்பமான எந்த ஐஸ்கிரீமையும் தேவைக்கேற்ப நீ எடுத்துக்கொள் என்றார். பின்னர் வேறு இடங்களுக்கும் கூட்டிச்சென்று அவனுக்கு அழகிய உடைகள், சப்பாத்துக்கள், விளையாட்டுப் பொருட்கள் என எல்லாமே வாங்கிக்கொடுத்து, மகனை மகிழ்வித்து, அன்போடு வீட்டுக்கு அழைத்துவந்தார். இங்கு தகப்பனுக்கு ஐஸ்கிரீம் வாங்கிச் சாப்பிட வழியில்லா மலா மகனிடம் ஒரு வாய் ஐஸ்கிரீம் கேட்டார்? இல்லை, அன்பின் அடிப்படையிலேயே கேட்டார். அதேபோல் ஒரு வாய் ஐஸ்கிரீமை தகப்பனுக்கு அன்போடு கொடுத்த மகன், எத்தனையோ நன்மைகளை அவரிடம் பெற்றுக்கொண்டான். இது கட்டாயத்தினால் அல்ல; ஒரு அன்பின் உறவின் அடிப்படையிலே செய்யப் பட்ட காரியமல்லவா? இதுபோலவே தேவனுக்குத் தசமபாகம் கொடுத்தவிலும், எமக்கும் தேவனுக்கும் இடையிலான உறவே முக்கிய பங்கை வகிக்கின்றது என்பதனை நாம் புரிந்துகொள்ளவேண்டும். தேவனோடு சிரியான உறவைக் கொண்ட பின்னொக்கஞ்சுக்குத்தான் மல்கியாவில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள ஆசீர்வாதம் மிகச் சாலப்பொருந்துவதாக அமையும்.

ஆழோஸ் 4:4-8 பகுதியிலே அநியாயங்களையும், பாவங்களையும் செய்து, தசமபாகங்களையும் செலுத்திய இஸ்ரவேலருக்கு, தேவன் பஞ்சத்தை யும், தண்ணீர் குறைவையும், வியாதியையும் கொடுத்து அவர்களை ஏச்சிப்பத ணையும் வாசிக்கிறோம். எனவே தசமபாகம் என்பது ஆசீர்வாதத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளும் ஒரு ஊடகமல்ல. அது அன்போடும், நல்உறவோடும் தேவனுக்குக் கொடுக்கும் ஒரு கொடை.. அதிலே நமது மனதிலை என்ன?

“எனக்குரியதெல்லாம் நீர் தந்தவைகள். அவற்றை அன்போடே உமக்குத் தந்து, உம்மோடு உறவாட, எனக்கு உதவிசெய்யும் ஆண்டவரே, ஆமென்.”

61

21

வியாழன்

நன்றி செலுத்து!

அவர்களில் ஒருவன் தான் ஆரோக்கியமானதைக் கண்டு.

திரும்பிவந்து, உரத்த சத்தத்தோடே தேவனை

மகிமைப்படுத்தினான். (லூக்கா 17:15)

சிறுவயதிலிருந்தே எமது பிள்ளைகளுக்கு நாம் கற்றுக்கொடுக்கும் நல்ல பழக்கவழக்கங்களில் முக்கியமான ஒன்று நன்றிக்கறுவதாகும். ஒருமுறை ஒரு அம்மா தனது பிள்ளைக்கு ஒரு சொக்கலேற்றை வாங்கிக்கொடுத்தாள். பிள்ளையும் நன்றி கூறி சந்தேஷமாக அதை ஏற்றுக்கொண்டது. இன்னுமொரு முறை அதே அம்மா, தனக்கு ஒரு பெரிய வடையை வாங்கிக்கொண்டு, அது பிள்ளைக்கு காரமாக இருக்கும் என்பதால் பிள்ளைக்கு ஒரு சீனி மிட்டாய் வாங்கிக் கொடுத்தாள். அனால் இம்முறை பிள்ளையின் வாயிலிருந்து நன்றி வரவில்லை. பதிலுக்கு “எனக்கும் வடை வேண்டும்” என்ற வார்த்தையே வெளி வந்தது. இந்திகம்பிலிருந்து நாம் ஒரு விடயத்தைப் புரிந்துகொள்ளலாம். மனதில் திருப்தி ஏற்படும்போதே நன்றி கூறும் உணர்வும் ஏற்படுகிறது. இன்று நாம் தேவனுக்கு எமது நன்றியைச் செலுத்தாமல் இருக்கிறோமென்றால், அதற்குக் காரணம் எமது வாழ்வைக் குறித்தும், எமக்கான தேவனுடைய ஆசீர்வாதங்களைக் குறித்தும் இன்னும் எமக்குத் திருப்தியில்லை என்பதே.

அன்று பத்து குஷ்டரோகிகள், இயேசுவினால் சுகம் பெற்றார்கள். அதில் ஒருவன் மாத்திரமே தான் ஆரோக்கியமானதைக் கண்டு, நன்றி சொல்வதற்காக திரும்பவும் இயேசுவை நோக்கி வந்தான் என்று வாசிக்கிறோம். இயேசு அவனிடம், ‘மிகுதி ஒன்பது பேரும் எங்கே?’ என்று கேட்டார். அந்த ஒன்பது பேரும் தங்களை ஆசாரியருக்குக் காண்பிக்கவேண்டும், மீண்டும் தங்கள் வாழ்வைப் புதிதாக அழறப்பிக்கவேண்டும் என்று தங்கள் எதிர்காலத்தைக் குறித்து சிந்தித்தவர்களாக எதையோ தேடி ஓடியிருக்கலாம். என்றாலும் திரும்பிவந்த இவரோ, தான் இவ்வளவுகாலமும் குஷ்டரோகியாக கஷ்டப்பட்டபோதிலும், இப்போது தனக்கு ஆரோக்கியம் கிடைத்துவிட்டதினால் தன் வாழ்விலே அவன் ஒரு திருப்தியைக் கண்டுகொண்டான். அந்தத் திருப்தி, தனக்கு ஆரோக்கியத்தைக் கொடுத்தவருக்கு நன்றி சொல்லும்படி அவனை உந்தித் தள்ளியது.

இன்று குணமாக்குதலின் ஆராதனையில் காணப்படும் கூட்டம், நன்றி செலுத்தும் ஆராதனையில் காணப்படுவது இல்லை. என்ன காரணம்? தேவன் நமக்குப் போதுமான தேவையான ஆசீர்வாதங்களைக் கொடுத்தாலும், நாம் தேவனுக்கு நன்றி செலுத்துமளவுக்கு எமது வாழ்வில் திருப்தி கொள்வதில்லை. இன்னும் இன்னும் பெற்றுக்கொள்வதிலேயே அதிக கவனம் செலுத்துகிறோம். இதுவரை நாம் பெற்றுக்கொண்ட நன்மைகளை ஆராய்ந்து பாருங்கள். நமக்குப் போதுமானபடிதான் தேவன் தந்திருக்கிறார். தினம் அவற்றிலே திருப்தியடைந்து தேவனுக்கு நன்றிசெலுத்த ஏன் நம்மால் முடிகிறதில்லை?

“அன்பின் ஆண்டவரே, வாழ்வில் திருப்தியடைந்து, என்றைக்கும் உமக்கு நன்றி சொல்லி, நன்றியுள்ள உள்ளத்தோடு வாழ உதவி செய்தருளும். ஆமென்.”

22

வள்ளி

உனக்கிருப்பதைக் கொடுப்பாயா?

‘உங்களுக்குக் கொடுக்கப்படுகிற ...காணிக்கையிலுமுள்ள உச்சிதமான பரிசுத்த பங்கையெல்லாம் கர்த்தருக்கு ஏற்றுத்துப் படைக்கும் படைப்பாகச் செலுத்தவேண்டும்.’ (எண். 18:29)

ஓரு ஊழியர் மரணத்தைக் குறித்துப் பேசும்போது, இவ்விதமாகக் கூறுவார். ‘நாம் உயிரோடிருக்கும்போது பேரோடும் புகழோடும், அழகோடும், அந்தஸ்தோடும் இருந்திருக்கலாம். ஆனால் நாம் இறந்துபோன மறுநிமிடமே பேசுவழக்கிலே எமது பெயர் “சவம்” ஆகிவிடுகிறது.’ இன்னாரை எப்போது எடுக்கிறார்கள் என்றா கேட்கிறார்கள்? மரித்துவிட்டால் எமது பெயரையோ, பட்டங்களையோ குறிப்பிட்டுப் பேசுவது கிடையாது. அதிலும் இன்றைய காலகட்டத்திலே, மிருகத்திலும் கேவலமாக மனித சுலங்கள் வீதியெங்கும் சிதறாக்கப்படுவதை நாம் கண்ணாடாகக் கண்டுகொண்டிருக்கிறோம்.

ஆனால், இங்கே இயேசு மரித்தபோது, அவருக்கு அந்தரங்க சீடனாக இருந்த யோசேப்பு, தன்னைப் பகிரங்கப்படுத்தி, இயேசுவின் சரித்தை அடக்கம் பண்ண தனது புதிய கல்லறையையும் கொடுக்க முன்வந்ததைக் காண்கிறோம். அவன் யூதருக்குப் பயந்ததினால் இதுவரை அந்தரங்க சீஷனாக இருந்தான். (யோவா. 19:38). ஆனால் இப்போ இயேசு மரித்த பிற்பாடு, யோசேப்பு துணிந்து, பிலாத்துவினிடத்தில் போய், இயேசுவின் சரித்தைக் கேட்டு வாங்கி, தன்னுடைய புதிய கல்லறையிலே வைப்பதையும் காண்கிறோம். தன் பயத்தினால் அந்தரங்க சீஷனாக இருந்து இயேசுவைப் பின்பற்றியவன், நினைத்திருந்தால், தன்னை வெளிக்காட்டாமலேயே இருந்திருக்கலாம். யாருக்கும் எதுவும் தெரிந்திருக்காது. ஆனால் அவன் இயேவின் சரித்துக்கு இறுதி மரியாதையைச் செலுத்த விரும்பி யவனாக தன்னை வெளிப்படுத்திக்கொண்டான். இயேசு உயிரோடிருக்கும்போது அவரை சந்திக்கப் பயந்த இவன், இப்போது அதே இயேசுவுக்காய் துணிந்திருப்பதைக் காண்கிறோம். அதுமாத்திரமல்ல, தளக்கென்று வெட்டி வைத்திருந்த புதிய கல்லறையையும் அவருக்கென்று மனப்பூர்வமாய்க் கொடுத்தான்.

இன்று அநேகர் இயேசுவிடம் நன்மை பெறுவதற்காக மாத்திரம் ஓடி வருகிறார்கள். அதன் பின்னர் எதுவுமே தெரியாததுபோல் இருந்துவிடுவார்கள். இயேசுவுக்காக எதையும் மனமுவந்து கொடுக்க அவர்கள் ஒருபோதும் முன் வருவதில்லை. விலாங்கு மீண்போல தேவைக்கேற்ப தலையையும், வாலையும் காண்பித்து வாழுவோர் எத்தனை பேர். தேவைடிடமிருந்து நன்மைகளையும் ஆசீர்வாதநங்களையும் பெற்றுக்கொள்ளும் நாம், அவருக்காகத் துணிந்து ஒரு அடி எடுத்து வைக்க ஆயத்தமாயிருக்கிறோமா? அவருக்காக எமக்குரியதை மனமுவந்து கொடுக்க ஆயத்தமாயிருக்கிறோமா? சிந்தித்துப் பார்ப்போம். தேவன் எமது கையை மட்டுமே எநிப்பார்த்திருப்பவர் அல்ல. எல்லாமே அவருக்காக நாம் கொடுக்கும் அன்பின் கொடைகளே.

“பிதாவே, எனக்குள்ளதை மனப்பூர்வமாக உமக்குக் கொடுத்து சந்தோஷப்பட, கொடுக்கும் மனப்பான்மை எனக்குள் வளர உதவிசெய்யும். ஆமென்.”

61
23
சனி

விலையேறப் பெற்றதையுமா?

‘என்னிடத்தில் நற்கிரியையைச் செய்திருக்கிறாள்.’ (மத. 26:10)

முத்தவர் கட்டிடக்கலைஞர், இரண்டாமவர் கணக்காளன், மகள் டாக்டர் என்று தனது பிள்ளைகளைக் குறித்து பெருமையாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தார் ஒருவர். இதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த இன்னுமொருவர், “உங்கள் இளைய மகன் என்ன செய்கிறார்” என வினாவினார். “ஓ... அவரா... அவர் அவ்வளவாகப் படிக்கமாட்டார். அதனால் அவரைப் போதகருக்குப் படிக்க அனுப்பலாம் என்று யோசிக்கிறேன்” என்றார். அதாவது படிக்கக்கூடிய திறமையான பிள்ளைகள் எல்லாம் தனக்கு, படிக்கமுடியாத பிள்ளை ஆண்டவரின் ஊழியத்துக்கு. இதுதானோ மனுதை நீதி?

அன்று மரியாள் பரிமள் தைலத்தை ஆண்டவர் பாதத்தில் உடைத்து ஊற்றியபோதும் இதுபோலவேதான் எதிர்ப்பேச்சுக்கள் எழுங்பின. “இந்தப் பெண் இந்த விலையேறப்பெற்ற தைலத்தை வீணாத்துவிட்டாள். இதை ஏராளமான பணத்திற்கு விற்று தரித்திருக்குக் கொடுத்திருக்கலாம். ஆனால் இவளோ அதை அநியாயமாக ஊற்றிவிட்டாளோ.” இது அக்ஷிருந்த மக்களின் கண்ணொட்டமாக இருந்தது. ஆனால் மரியாளோ அந்த விலையேறப்பெற்ற தைலத்தை ஆண்டவருக்கே கொடுக்கவேண்டும் என்ற ஆவலோடு அதை முழுமனதாகச் செலுத்தினாள். தன்னிடம் உள்ள திறமையானதை, பெருமதியிக்கதை, ஆண்டவரிடம் அவள் கொடுத்தாள். அவளைக் குறித்து, ‘இந்த சுவிசேஷம் எங்கெல் ஸாம் பிரசங்கிக்கப்படுகிறதோ, அங்கெல்லாம் இந்தப் பெண் செய்ததும் நினைவு கூறப்படும்’ என்றார் இயேசு. அப்படியே அன்று மரியாள் செய்த இந்த நற்கிரியை தனை நாம் இன்றும் நினைவு கூருகிறோமல்லவா?

எம்மிடம் உள்ள திறமைகளை, எம்மிடமுள்ள முதன்மையானவைகளை தேவனுக்குக் கொடுக்க முன்வருவோமாக. அது பணமாக, தாலந்துகளாக, எதுவாக இருந்தாலும் சரி, அவற்றில் முதன்மையானதை தேவனுக்குக் கொடுக்கப் பழகிக்கொள்ளுவோம். அதைவிடுத்து, கிழிந்துவிட்ட ரூபாய் தாள்கள் தற்செயலாகக் கிடைத்துவிட்டால், அதைக் கொண்டுவந்து ஞாயிற்றுக்கிழமை ஆலயத்தில் போடுவதற்காகப் பத்திரிப்புத்துவதும், காணிக்கைப் பை வருவதைக் கண்டதும், சில்லறைகளை எடுப்பதற்காக எழுந்து நின்று பண்பையில் கையை விட்டுத் தேடுவதும் தகுமா. வேண்டாம் பிரியமானவர்களே, தேவனுக்கு முதன்மையானவைகளைக் கொடுக்க நாடுவோம். எமது பிள்ளைகளுக்கும் சிறுவயதிலிருந்தே பயிற்றுவிப்போம். சிறுவயதில் அவர்களுக்குப் பயிற்றுவித்தால், பெரியவர்களானாலும் அந்த நற்பழக்கத்தை அவர்கள் விடமாட்டார்கள். பின்னர் அவர்களும் தங்கள் பிள்ளைகளுக்குச் சொல்லிக் கொடுப்பார்களே!

“விலையேறப் பெற்ற இரத்தத்தை எனக்காகச் சிந்தி, என்னை மீட்ட ஆண்டவரே, உமக்காக என் முழுமையையும் கொடுக்கிறேன். ஏற்றுக்கொள்ளும். ஆமென்.”

24
நுயிறு

தொழிலைக் கொடுப்பாயா?

அவருடைய வசனத்தைக் கைக்கொள்ளுகிறவனிடத்தில் தேவ அன்பு மெய்யாகப் பூரணப்பட்டிருக்கும். (1யோவான் 2:5)

தேவனின் பிள்ளைகள் முதலாவது தேவசனத்தைக் கைக்கொள்ள வேண்டும்; அப்படிப்பட்டவர்களிடத்திலேயே தேவனுப் பூரணப்பட்டிருக்கும் என யோவான் எழுதுகிறார். அந்த அன்பு நம்மிடம் இருக்குமானால் தேவனுறியம் செய்ய தடையேது? இயேசு பேதுருவிடம், ‘நீ என்னை உண்மையாகவே நேசித்தால் என் ஆடுகளை மேய்ப்பாயாக’ என்றல்லவா சொன்னார்.

ஆண்டவர் ஊழிய ஆரங்காலத்தில், கெனேசரேத்துக் கடல் அருகே வலைகளை அலசிக்கொண்டிருந்த பேதுருவை தமது ஊழியத்துக்காக அழைத் தார். “பயப்படாதே, இன்றுமுதல் நீ மனுஷரைப் பிடிக்கிறவனாய் இருப்பாய்” என்றார். இந்த பேதுரு இயேசுவோடு கூட முன்றரை வருடகாலமாக கூடவே இருந்தார். ஆனால் இயேசு மரித்தவைன், தனது பழைய மீண்டிட தொழிலுக்கு மற்றவர்களையும் கூட்டிக்கொண்டு போய்விட்டார். எனினும் அதே கெனேசரேத் துக்கடலருகே மீண்டும் இயேசுவானவர் உயிர்த்தெழுந்த ஆண்டவராக சீடனான பேதுருவை ஊழியத்துக்கு அழைக்கிறார். இம்முறை ஆண்டவர், பேதுருவைப் பார்த்து முன்று கேள்விகளைக் கேட்கிறார். ‘இவர்களிலும் அதிகமாய் நீ என்னிடத்தில் அன்பாயிருக்கிறாயா?’ ‘நீ என்னிடத் தில் அன்பாயிருக்கிறாயா?’ ‘நீ என்னை நேசிக்கிறாயா?’ இந்தக் கேள்விகளினால் மனங்கசந்து அழுத பேதுரு, தன்னை மறுபடியும் ஆண்டவர் பணிக்காக ஒப்புக்கொடுத்தார். தனது மீண்டிடத் தொழிலை முற்றிலுமாகக் கைவிட்டார். ஆம், தேவ பணிக்காக தன் தொழிலை அவர் விட்டுக்கொடுத்துவிட்டார்.

நாம் தேவனுக்கு எதைக் கொடுத்தாலும் அது அன்னினால் கொடுக்கப் படவேண்டுமேதவிர, கட்டாயத்துக்காகவோ, ஆசீர்வாதங்களைப் பெற்றுக்கொள்வதற்காகவோ, வேறு ஏந்த நோக்கத்துக்காகவோ கொடுக்கப்படக்கூடாது. தேவ ஊழியத்தைச் செய்வதற்கென்று ஒப்புக்கொடுத்திருக்கும் அன்பான சகோதரனே, சகோதரியே, தேவ ஊழியத்தைச் செய்யமுன்பு தேவனையும் அவரது வார்த்தைகளையும் முதலாவது நேசிக்கப் படுகுங்கள். அதற்குக் கீழ்ப்படிய முதலாவது உங்களை ஒப்புக்கொடுங்கள். பவல் இவ்விதமாய் கொரிந்தியருக்கு எழுதுகிறார். “மற்றவர்களுக்குப் பிரசங்கம்பண்ணுகிற நான்தானே, ஆகாதவனாய் போகாத படிக்கு என் சரித்தை ஒடுக்கிக் கீழ்ப்படுத்துகிறேன். (1கொரி.9:27) என்று ஆம், நாம் தேவனுக்காகச் செய்யும் ஊழியமானது, நாம் அவருக்குக் கொடுக்கும் ஒரு அன்பின் காணிக்கையாய் இருக்கவேண்டும். அந்தவகையில் நாம் செய்யும் தொழிலைவிட்டு ஊழியத்திற்குப் போனாலும் அதுவும் அன்பின் நிமித்தமே செய்யப்படவேண்டும். மாறாக பெருமை பாராட்டுவதற்கு அல்ல.

“உம்மைப் பின்சென்று, ஊழியம் செய்ய, நான் வாஞ்சிக்கிறேன். தாரும் தேவா, ஏழைக்கு உம் கிருபை, கண்பாரும் என்றும் நான் உம் அடிமை. ஆமென்.”

மே

25

திங்கள்

சித்தக்தை கொடுப்பாயா?

‘கிறிஸ்து இயேசுவிலிருந்த சிந்ததையே உங்களிலும் இருக்கக்கூடவது.’ (பிலிப்பியர் 2:5)

தேவனின் சாயலிலே படைக்கப்பட்ட மனிதன், பாவாம் செய்து அந்தச் சாயலை இழந்துபோனான். அப்போது, மனிதனை மீட்கும் பொருட்டு தேவன், ஸ்திரியின் வித்துக்கூடாக ஒரு இரட்சிப்பை வாக்குப்பண்ணினார். அந்த இரட்சிப்பு நிறைவேற பூவுலகில் மரியான் என்னும் கண்ணிப்பெண், தான் ஆண்டவருக்கு அடிமை என்று சொல்லி தனது கர்ப்பத்தையே தேவதிட்டத்துக்காக ஒப்படைத் தான். அதேபோல், தேவனின் சொல்லுக்குக் கீழ்ப்படிந்து, கர்ப்பவதியாகிய மரியாளைத் தனது மனைவியாக ஏற்றுக்கொண்டு, பின்னளப்பேறுவரைக்கும் தனது ஆசை இச்சைகளைக் கட்டுப்படுத்தி ஒரு அர்ப்பணிப்பான வாழ்வைத் தேவனுக்காகக் கொடுத்தார் யோசேப்பு.

இவையெல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, தேவன் நமக்காகக் கொடுத்தது மகா மேன்மையானது. நம்மை மீட்கும்படி தமது சொந்தக் குமாரனையே தேவன் தந்தருளினார். (யோவா.3:16). அதேபோல குமாரனும் தனது பரலோக மேன்மையைத் தழுந்து, தன் சித்தத்தைவிட்டு, பிதாவின் சித்தம் நிறைவேற, தன்னையே கொடுத்தார் அல்லவா? கேராபீன்களும் சேராபீன்களும் ஓயாமல், பரிசுத்தர், பரிசுத்தர், பரிசுத்தர் என்று பாடித் துறிக்கும் துறிகளின் மத்தியில் இருந்தவர், அந்த மகிழமையைத் தழுந்து, எம்மை மீட்கும்பொருட்டு பாவியைப் போல கோரச் சிலுவையிலே தொங்க தன்னை ஓட்டுக்கொடுத்தார் அல்லவா!

தன் சித்தத்தை பிதாவின் சித்தத்துக்காக விட்டுக்கொடுத்து கெத்தமனே தோட்டத்தில் இயேசு ஜெபித்த உருக்கமான ஜெபத்துக்கு ஈடேது. என்னுடைய சித்தம் அல்ல, பிதாவே உம்முடைய சித்தமே ஆக்குவது என்று அவர் தனது சித்தத்தை, பிதாவின் சித்தத்துக்குள் மறைத்துக்கொண்டார். அதனாலேயே பாவ மனுக்குலம் மீட்பைக் கண்டுகொண்டது. தேவனின் அநாதித்திட்டம் பூரணமாக நிறைவேற, எத்தனைபேர் எத்தனை காரியங்களை விட்டுக் கொடுத்து, தங்கள் சித்தத்தையும், விருப்பங்களையும் விட்டுக்கொடுத்து, தேவசித்தம் செய்யவும், தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடக்கவும் தங்களையே அர்ப்பணித்தார்கள்!

ஆனால் இன்று நாமோ அற்பமான ஒரு காரியத்தைத் தன்னும் தேவ னுக்காய் விட்டுக்கொடுக்க முடியாமல் ஏன் போராடிக்கொண்டிருக்கிறோம்? சுய சித்தத்திற்கு இடமளித்து தேவசித்தத்திற்கு இணங்கமுடியாமல் ஏன் திண்டாடிக் கொண்டிருக்கிறோம். நமக்காக ஆண்டவராகிய கிறிஸ்து கொடுத்தவைகளை ஒருகணம் சிந்தித்துப் பாருங்கள். அவருக்காய் நமது உயிரைக் கொடுக்கா விட்டாலும் நமது விருப்பங்களை, சித்தத்தை விட்டுக் கொடுக்கலாமே!

“என்னை மீட்கும்பொருட்டு, பிதாவின் சித்தம் செய்ய உம் சித்தம் ஓப்புவித்த என் அன்னின் இயேசுவே, நானும் என் சுயசித்தத்தை விடுத்து, உம் சித்தம் செய்ய என்னையே ஓட்டுக்கொடுக்கிறேன். ஆமென்.”

வீ
26
சுவாஸ்

தர்மம் செய்!

‘ஏழைக்கு இரங்குகிறவன் கர்த்தருக்குக் கடன்கொடுக்கிறான். அவன் கொடுத்ததை அவர் திரும்பக் கொடுப்பார்.’ (நீதி. 19:17)

இன்றைய காலகட்டத்தில் ஏழைகள் யார், சோம்பேறிகள் யார் என்று இனங்காண முடியாமல் அனைவருமே கையேந்தி நிற்கிறார்கள். ஏழைகளை இனங்கண்டு தர்மம் செய்வதற்கு நாம் ஸிறிப்பாய் இருக்கவேண்டும். சிறியதொரு தர்மத்தைச் செய்துவிட்டு, அதைப் பகிரங்கப்படுத்தும்படி பெருமை பேசுபவர்கள் மத்தியில், தாம் செய்த பெரிய உதவியை மறைத்து வாழுகிறவர்களும் இன்றும் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள். இவர்களில் யார் தேவனுக்குப் பிரியமானவர்கள்?

இன்றைய வேதப்பகுதியிலே, எமது உதவிகள் அந்தரங்கமாய் செய்யப் படவேண்டுமெனவும், அது அந்தரங்கத்தில் பார்க்கிற பிதாவுக்கு மாத்திரமே தெரிந்திருக்க வேண்டுமெனவும், வலதுகையினால் செய்யும் தர்மமானது, இடது கைக்கே தெரிந்திருக்கக்கூடாது எனவும் வாசிக்கிறோம். அதாவது தர்மம் செய்தல் பிறருக்குத் தெரியக்கூடாது. ஆனால் அதன் பலனோ வெளியரங்க மாய்த் தெரியவநும் என வேதம் போதிக்கிறது. ஏழைக்குக் கர்மம் செய்யும் போது நாம் கர்த்தருக்குக் கடன் கொடுக்கிறோம் எனவும் அதை அவர் திரும்பக் கொடுப்பார் எனவும் வேதம் கூறுகிறது. ஆகவே, தர்மம் செய்வது மட்டும்தான் எமது பொறுப்பேயாறிய அதன் பிரதிபலனை நாம் எதிர்பார்ப்பதும், நாம் செய்த தைக் குறித்துப் பறைசாற்றுவதும் எமக்கடுத்த காரியமல்ல என்பதை நாம் நன்கு புரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

தனக்கு மிஞ்சித்தான் தானதருமை என்று சொல்லிக்கொண்டு, எனக்கே இல்லை; இதில் அடுத்தவனுக்கு எப்படிக் கொடுப்பது என்று சலித்துக் கொள்ப வர்களுமின்டு. அப்படியானால் பிறருக்குக் கொடுத்து உதவக்கூடியவன் யார்? யாருக்குத் தேவைகள் இல்லை? அம், எவனொருவன் தனது வாழ்விலே தேவ ஆசிர்வாதம் உண்டு என்று சொல்லித்திருப்தியடைகிறானோ, அவன் மாத்திரமே பிறருக்கும் தாராளமாகக் கொடுப்பான். “போதுமென்கிற மனதுடனே கூடிய தேவ பக்தியே மிகுந்த ஆதாயம்” எனகிறார் பவுல். ஆகவே, எப்போதுமே போது மென்கிறதான் மனதைத் தேவனிடம் கேட்டுப் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டும். இன்று பிசாசானவன் திருப்திகாணாத வாழ்வினால் பலரையும் வஞ்சித்து சோதனைக் குட்படுத்துகிறான். எல்லாத் தீமைக்கும் வேரான பண்ணுசையை எம் மனதில் விதைத்து, இதனால் குடும்ப உறவுகளையும் பிரித்துப்போடுகிறான். பணத்தைச் சம்பாதிப்பதை மாத்திரமே மையமாகக்கொண்டு பிரிந்திருக்கிற குடும்பங்கள் தான் எத்தனை எத்தனை! நாமோ, உள்ளதிலே திருப்தியாயிருந்து பிறருக்கும் கொடுத்து மகிழ்ந்திருப்போமாக!

“பண ஆசையிலே அகப்பட்டு சோதனைக்குட்டாதுபடிக்கு எனக்குள்ளதை தேவையிலுள்ளோருடன் பகிர்ந்து கொடுத்து வாழ எனக்கு உதவி செய்தருஞும் என் அன்பின் ஆண்டவரே, ஆழமென்.”

வீ
27
புதன்

உன்னிடத்திலும் குறையுண்டு

...உன் தேசத்திலே சிறுமைப்பட்டவனும் எளியவனுமாகிய
உன் கோதரனுக்கு உன் கையைத் தாராளமாய்த்
திறக்கவேண்டும் என்று...’ (உபாகமம் 15:11)

மோசேவினிடத்திலிருந்து யோசவாவுக்கு பொறுப்பு கைமாற்றப்பட்ட போது, தேவன் யோசவாவுக்குச் சொன்ன ஒரு காரியம் என்னவெனில், “இந்த நியாயப்பிரமாண புஸ்தகம் உன் வாயைவிட்டுப் பிரியாதிருப்பதாக. இதில் எழுதி யிருக்கிறவைகளின்படியெல்லாம் நீ செய்யக் கவனமாயிருக்கும்படி, இரவும் பகலும் அதைத் தியானித்துக் கொண்டிருப்பாயாக.” என்பதாகும். நாம் தேவனுடைய வார்த்தைகள் அனைத்திற்குமே கீழ்ப்படிந்து நடக்கவேண்டும் என்று தேவன் நம்பிடம் எதிர்பார்க்கிறார்.

இன்றைய வாசிப்பிலே நாம் கண்ட வாலிபன்கூட தனது சிறுவயதிலிருந்தே சகல கற்பனைகளையும் கைக்கொண்டு வந்ததாக இயேசுவிடம் முறையிடுகிறான். அனால் இயேசு, “உன்னிடத்தில் ஒரு குறையுண்டு” என்றார். அந்தக் குறை என்ன? அவன் சிறுமைப்பட்டவனுக்கும் எளியவனுக்கும் தன் கையைத் திறக்கவில்லை. தனது ஜகவரியத்தில் அவன் மிகவும் ஆசை வைத்தி ருந்தான். ஆண்டவர் கொடுக்கின்ற நித்தியஜீவனைச் சுதந்தரிக்க முடியாதபடி ஜகவரியம் என்னும் ஆசை அவனைப் பிடித்திருந்தது, ஆண்டவர் அதனைச் சுட்டிக்காட்டியும், அதைத் திருத்திக்கொள்ள முடியாமல் துக்கத்தோடே போய் விட்டான் என வாசிக்கிறோம். தேவையில் பிறருக்கு உதவுதலும், ஏழைக்கு இரங்குதலும் எம்மீது விழுந்த கடமை. ஏழ்மையில் இருக்கும் ஒருவனுக்கு, தேவ வார்த்தைகளை கூறிவிட்டால் போதும்; அவனது ஆத்துமா இரட்சிக்கப் பட்டால் போதும் என்று நாம் இருந்திட முடியாது. அவனது சரிப் பிரகாரமான தேவைகளும் அவனுக்குச் சந்திக்கப்படுவதோக நாம் உதவவேண்டும். அன்று தேவ வார்த்தைகளை மட்டும் கூறிவிட்டு மக்களைப் பசியோடு அனுப்பாமல், ஜயாயிரம் பேரையும் இயேசு போவதித்து அனுப்பியது ஏன்?

“நான் பசியாயிருந்தேன், எனக்குப் போஜனாங்கொடுத்தீர்கள். தாகமாயிருந்தேன், என் தாகத்தைத் தீர்த்தீர்கள். அந்நியனாயிருந்தேன், என்னைச் சேர்த்துக்கொண்டார்கள். வஸ்திரமில்லாதிருந்தேன், எனக்கு வஸ்திரங்கொடுத்தீர்கள்.” (மத். 25:34-46) என்று எம்மைப் பார்த்து ஆண்டவர் சொல்லும் வண்ணம் எமது நற்கிரியைகள் தேவனுக்குப் பிரியமானவைகளாக இருத்தல்வேண்டும். ‘நானோ, ஆண்டவரை நேசிக்கிறேன். அவருக்குத் தசமபாகம் தவறாமல் கொடுக்கிறேன். மற்றும்படி நானும் என்பாடும்; மற்றவர்களைப்பற்றி எனக்கு எவ்வித கவலையும் இல்லை’ என்று சுயநலமான சிந்தனைகளோடு நாம் வாழ்ந்திடமுடியாது. பிரியமானவர்களே, நாம் ஏழைக்கு இரங்கும்போது, அதை நாம் தேவனுக்கே கொடுக்கிறோம் என்பதை மனதில் நிறுத்திவைப்போமாக.

“எளிமையானவர்களுக்கு என் கைகளைத் திறந்து, திக்கற்றவர்களுக்கு வழி காட்டும்படியான நல்ல இருதயத்தை என்னிலே உருவாக்கியிருந்தும், ஆமென்.”

வீடு

28

வியாழன்

நேரத்தைக் கொடுப்பாயா?

...நானும் என் வீட்டாருமோவென்றால் கர்த்தரையே
சேவிப்போம் என்றான்.' (போகவா 24:15)

இந்த அவசரமான காலகட்டத்தில், குடும்பமாக சேர்ந்து ஒரு காரியம் செய்வதென்றால் அது பெரிய ஒரு சாதனை செய்துமாதிரி இருக்கும். காரணம், குடும்பமாக ஒன்றுசேருவது என்பது இன்று ஒரு கடினமான காரியமாகிலிட்டது. குடும்ப அங்கத்தவர் ஒவ்வொருவருமே ஈடுபாடுகள் நிறைந்தவர்களாக இருக்கி றார்கள். ஆதித் திருச்சபையிலே, குடும்பம் குடும்பமாக வீடுகள்தோறும் கூடி ஆராதனை செய்தார்கள். ஆனால் இன்று எமது ஆராதனையில் குடும்பமாக அழாதிப்பவர்கள் குறைவாகவே காணப்படுகிறார்கள். குடும்ப ஜெபங்களுக்கு நேரம் கண்டுகொள்வதும், நேரம் ஒதுக்கிக்கொள்வதும் இன்று கிறிஸ்தவர்கள் மத்தியில் பெரும்பாடாகிலிட்டது. அன்று இருந்த போகவா போன்றோர், இன்று எமது குடும்பங்களில் இல்லாமற்போனது ஏன்? "நானும் என் வீட்டாருமோவென் றால் கர்த்தரையே சேவிப்போம்" என்ற வாசகத்தை எமது வீட்டில் தொங்கவிடுவதோடு, எமது குடும்ப ஈடுபாடுகள் நிறைவு பெற்றுவிட்டனவா?

ஆக்கில்லா, பிரிஸ்கில்லாள் என்ற கணவனும் மனைவியும் ஒன்றாக, பவலோடுகூட ஊழியாங்களில் பாங்கேற்றார்கள் என்பதை நாம் வேதத்தில் வாசிக் கிறோம். அதுமாத்திரமல்ல, அவர்கள் அப்பொல்லோ என்பவனை தம்மோடு சேர்த்துக்கொண்டு, தேவனுடைய மார்க்கங்களை அவனுக்கு திட்டமாய் விவரித் துக் காணப்பதையும் காண்கிறோம். கணவன் மனைவியாக நேரம் ஒதுக்கி ஒருவனை கிறிஸ்தவுக்குள் வளர்ப்பது எவ்வளவு மகிழ்ச்சிக்குரிய காரியம். இவர்கள் இருவரும் தங்களது நேரத்தை தேவ ஊழியத்துக்காக அர்ப்பணித்து செய்றப்பட்டார்கள் என்பது நமக்கு விளாங்குகிறதல்லவா!

பல காரியங்களில் ஈடுபாட்டு நேரமின்றி தலிக்கின்ற எமக்கு, நேரத்தை காலத்தை தேவனுடைய காரியங்களுக்காக ஒதுக்கிக்கொள்வதென்பது, மிகவும் கடினமானதொரு காரியமாகத் தோற்றலாம். ஆனாலும் அதன் முக்கியத்துவங்களை உணர்ந்துகொள்ளவேண்டும். முக்கியத்துவத்தை உணர்ந்துகொண்டால், நேரத்தைக் கண்டுபிடிப்பதும், நேரத்தை ஒதுக்கிக்கொள்வதும் இலகுவானதாக அமைந்துவிடும். குடும்ப ஜெபம் செய்வதற்கு நேரமில்லை என்று சொல்வோர் இன்று குடும்பமாக உட்கார்ந்து தொடர் நாடகங்களைப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பதும், குடும்பமாக ஆலயம் செல்லமுடிவதில்லை என்று சொல்வோர், குடும்பமாக சினிமா கொட்டகைக்குள்ளே அமர்ந்திருப்பதும் வேதனைக்குரியதல்லவா? காலத்தையும் நேரத்தையும் நாம்தான் சரிவர அமைத்துக்கொள்ள வேண்டுமே தவிர, அவைகள் தாமாக அமைந்துவிடாது. வாழ்க்கையில் முக்கியத்துவங்களை நாம் சரியாக வரிசைப்படுத்தப் பழகிக்கொள்ளவேண்டும்.

"எம்மை ஒரு குடும்பமாக உருவமைத்த ஆண்டவரே, உம்மை அழாதிக்கவை, கனப்படுத்தவும் குடும்பமாக எம்மை ஒப்படைக்கிறோம், ஆமென்."

29
வெள்ளி

பதவியைக் கொடுப்பாயா?

...சட்டத்தை மீறி, ராஜாவினிடத்தில் பிரவேசிப்பேன். நான் செத்தாலும் சாகிறேன் என்று சொல்லச் சொன்னான்.' (எஸ்தர் 4:16)

ராஜாவின் சொல்லுக்கு மதிப்புக் கொடுக்காமல், அவர் கூப்பிட்டுபோது வராமற்போனபடியினால், வஸ்தி என்ற ராஜஸ்தீர் தன் ஸ்தானத்திலிருந்து தள்ளப்பட்டாள். அந்த இடத்திற்கு எஸ்தர் தெரிந்துகொள்ளப்பட்டாள். இப்போது தேவ ஜனமாகிய யூதர்களுக்கு அறிவு கட்டளையிடப்பட்டபோது, எஸ்தரின் வளர்ப்பு தங்தையாகிய மொர்தெகாய் எஸ்தரிடம், அவனது சொந்த ஜனமாகிய யூதருக்காக ராஜாவினிடத்தில் மன்றாடும்படிக்கு கேட்ட னுப்புகிறான். ஆனால் எஸ்தரோ ராஜா தானாக அழைக்காமல் அவருடைய சமுகத்திற்குப் போக முடியாது, அது சட்டம் என்று பசில் அனுப்புகின்றாள். அதற்கு மொர்தெகாய், இவ்விதமான ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் உதவி செய்வதற்காக, ஒருவேளை உனக்கு இப் பதவி கிணாத்திருக்கலாம் என எஸ்தருக்கு மறுபாதில் அனுப்பியபோது, எஸ்தர் சிந்தித்தாள்; ராஜாவிடம்போக உடன்பட்டாள். தனக்காக முன்று நாட்கள் அனைவரையும் உபவாசித்து ஜெயிக்கும்படிக்குக் கேட்டுக்கொண்டாள். மாத்திர மல்ல, தானும் தனது தாதியருங்கூட உபவாசிப்பதாகவும், அதன் பின்னர் ராஜா வின் சட்டத்தை மீறி தான் உட்பிரவேசிப்பதாகவும் சொன்னாள். அந்தவேளை யிலே அவள் சொன்ன வார்த்தையை நாம் மறப்பதில்லையல்லவா! 'நான் செத்தாலும் சாகிறேன்.' இது வெறுப்பில் சொல்லப்பட்ட வார்த்தை அல்ல; அது உண்மையான அர்ப்பணிப்பில் வெளிப்பட்ட வார்த்தை.

தனது மக்களின் மீட்புக்காக, ராஜாவின் சட்டத்தை மீறி உட்பிரவேசிக்க அவள் தேவபெலனை நாடி நின்றதை நாம் கவனிக்கவேண்டும். தன்னுடைய பெலனால் இது கூடாத்தாயிருந்தாலும், தேவபெலனோடு இக்காரியத்தைச் செய்யமுடியும் என்பதை அவள் உணர்ந்தாள். இதற்காக அவள் ராஜஸ்தீர் என்ற அந்த மேலான பதவியையும் இழக்கத் தயாராகியிருந்தாள். அந்தனை யையும் மிஞ்சி தனது உயிரையே அவள் துச்சமாய் எண்ணிவிட்டாள்.

தேவபணி செய்வதற்கும், தேவனுக்காக தீர்மானங்களை எடுப்பதற்கும், பதவியைப் புகுறும், அந்தஸ்துக்களும், எமக்குத் தடையாக இருக்கின்றதா? அவற்றை உடைத்து தேவனுக்காய் அடியெடுத்து வைக்க நீங்கள் தேவ பெலனை நாடினதுண்டா? இன்று தேவனுடைய காரியங்களைச் செய்யவிடாமல் நம்மைத் தடுத்து நிற்பது எது? அதை தேவனுக்காய் துச்சமாய் எண்ணிவிட்டுக் கொடுக்க நாம் ஆயுதமா? எஸ்தர் தேவபெலனோடு எடுத்து வைத்த முதலடி அவளுக்கு பெரும் வெற்றியையே கொடுத்தது என்பது நாம் அறிந்ததே. நாமும் தேவபெலனோடு செயற்படுவோம், வெற்றி காண்போம்.

"அன்பின் ஆண்டவரே, உமக்குப் பணிசெய்ய எனக்குத் தடையாக இருக்கும் அனைத்தையும் நான் விட்டு, உம்மைப் பின்பற்றி வெற்றியுள்ள வாழ்வு வாழ உதவி செய்தருளும். ஆமென்."

30
சனி

துதி செலுத்துவாயா?

காத்தரை நான் எக்காலத்திலும் ஸ்தோத்திரிப்பேன்.
அவர் துதி எப்போதும் என் வாயிலிருக்கும்.' (சங்கீதம் 34:1)

இம்மாதம் முழுவதிலும் தேவனுக்குக் கொடுத்தலைக்குறித்து நாம் தியானித்து வருகிறோம். இவை யாவற்றுக்கும் மேலாக தேவனுக்கு எமது நன்றி களையும், துதி ஸ்தோத்திரங்களையும் எப்போதுமே கொடுக்கவேண்டியவர் களாய் இருக்கிறோம். எல்லா சந்தர்ப்பங்களிலும் நாம் தேவனைத் துதிக்கப் பழகிக்கொள்ளவேண்டும். நாம் சந்தோஷமாய் இருக்கும்போதும், ஆசீர்வாதங்களைப் பெற்றுக்கொள்ளும்போதும் ஒருவேளை தேவனைத் துதிக்கலாம். ஆனால் எமக்கு ஒரு துண்பம் வந்துவிட்டால், அல்லது வேதனையான காலங்களுக்கூடாக நாம் கடந்துசெல்ல நேரிட்டால், "இந்த நிலையில் என்னால் எப்படித் துதிக்கமுடியும்" என்று நாம் சொல்லக்கூடும். அந்த துண்பங்களுக்கூடாகவும் கடந்து செல்லப் பெலன் தருகிறவர் யார்? அவரை ஏன் நாம் துதிக்கக்கூடாது? சோதனை நேரங்களில், சோர்ந்துபோகாமல் நிடகாத்திரமாய் இருக்க நமக்குப் பெலன் தருகிறவரை ஏன் நாம் போற்றக்கூடாது. விழுந்தாலும் மறுபடியும் பெலன் தருகிறவருக்கு ஏன் நாம் நன்றி செலுத்தக்கூடாது.

இன்றைய சங்கீதம், தாவீதின் துதியுடனேயே ஆரம்பிக்கிறது. ஆனால் இந்தச் சங்கீதத்தை, தாவீது பிரச்சனைகளின் மத்தியில் இருக்கும்போதே பாடி துதிக்கின்றார். அபிமலேக்குக்கு முன்பாக தாவீது பைத்தியக்காரனைப்போல வேஷம் மாறியபோது அபிமலேக்கினால் துரத்திவிடப்பட்டார். அவ்வேளையில் தான் தாவீது இச்சங்கீதத்தைப் பாடனார். பவுலும், சீலாவும் சிறைச்சாலையிலே, கை கால்கள் கட்டப்பட்ட நிலையிலும் தேவனுக்கு துதி ஸ்தோத்திரம் பாடினார்கள். தேவனுடைய அதிசயமான வழிநடத்துதலுக்காகவும், அவர் தந்த ஈவுகளுக்காகவும், அவர் எமக்குத் தந்த விலைமதிக்க முடியாத இரட்சிப்புக்காக வும் நாம் அவருக்கு எதைச் செலுத்தமுடியும்? எமது வாழ்நாள் முழுவதும் தேவனைத் துதித்தாலும் அது போதுமானதா?

நாம் தேவனைத் துதிப்பதற்கு கால நேர வரையறை கிடையாது. ஞாயிறு ஆராதனையிலும், ஜக்கியங்களிலும், துதிவேளைகளிலும் அல்லது யாராவது துதிக்கச் சொல்லும்போதுதான் துதிக்கவேண்டும் என்பதுல்ல. அவர் துதி எப்போதுமே எம் வாயில் இருக்கவேண்டும். துதித்தலோடு வாழுவோமானால், வாழ்விலிருந்து குறைசொல்லுதலும், முறுமுறுப்புக்களும், கவலைகளும் பறந்தேபோய்விடும். எம்மை அமிழ்த்திப்போடும் எல்லாவிதமான சோதனைகளிலுமிருந்து நாம் விடுதலையோடு, வெற்றியோடு வாழலாம். இதை ஏன் நாம் எமது வாழ்வில் பரிசுத்துப் பார்க்கக்கூடாது? தாவீது சொன்னதுபோல நாமும் எக்காலத்திலும் தேவனை ஸ்தோத்திரிப்போம், ஜெயத்துடன் வாழுவோம்.

"துதிகளில் மகிழ்ந்திருக்கும் அன்பின் ஆண்டவரே, எப்போதும் உம்மைத்துதித்து மகிழ்வோடு வாழ எனக்கும் அருள் புரியும். ஆமென்."

61

31

குருவி

உன்னையே கொடுப்பாயா?

‘...இனி நான் அல்ல, கிறிஸ்துவே எனக்குள் பிழைத்திருக்கிறார்.’ (கலாத்தியர் 2:20)

இம்மாதம் முழுவதும், தேவனுக்காக பலரும் பல காரியங்களைக் கொடுத்ததைத் தியானித்தோம். நல்ல காரியங்களைக் கொடுத்த பலரையும், தீய காரியங்களைக் கொடுத்த சிலரையும் குறித்து அறிந்துகொண்டோம். இம்மாதத் தின் கடைசி நாளில் வந்திருக்கும் நாம், எதனைத் தேவனுக்காய் கொடுக்கத் தீர்மானித்துள்ளோம். எம்மையே அவருக்காகக் கொடுத்தல் மேன்மையானது அல்லவா. ‘கிறிஸ்துவடனேசுடச் சிலுவையில் அறையப்பட்டேன். ஆயினும் பிழைத்திருக்கிறேன். இனி நான் அல்ல; கிறிஸ்துவே எனக்குள் பிழைத்திருக்கிறார்’ என்று பலும் தன்னைக்குறித்து எவ்வளவு திட்டவாட்டமாக ஏழுதியுள்ளார்.

‘இனி நான் அல்ல’ என்னும்போது, இனி எனது விருப்பம் என்றால்ல, கிறிஸ்துவின் விருப்பம், அவரது சித்தம் என்று வாழுதலாகும். அன்று மரியாள் தன்னை அடிமையாக ஆண்டவருக்கு ஒப்புக்கொடுத்ததும், பேதுரு தனது மீண்டிடத் தொழிலை விட்டு இயேசுவின் பின்னே போகப் புறப்பட்டதும், கர்த்தர் கொடுத்தார் கர்த்தர் எடுத்தார், கர்த்தருடைய நாமத்திற்கே ஸ்தோத்திரம் என்று யோடு ஒப்புக்கொடுத்து வாழ்ந்ததும், கர்த்தர் தன்னை சிங்காசனத்தில் உயர்த்தும் வரைக்கும் அவரது பலத்த கைக்குள் தாவீது அடங்கி நடந்ததும், மோசே தனது ஜீவிய காலம் முழுவதையும் தேவையிக்காய் அர்ப்பணித்ததும் இந்த ‘இனி நான் அல்ல’ என்ற ஒப்புக்கொடுத்தவின் விளைவாகும்.

எமது வாழ்விலும் இவ்விதமான ஒரு அர்ப்பணம் உண்டா? இனி நான் அல்ல, கிறிஸ்துவே எனக்குள் ஜீவிக்கிறார் என்று நாம் தெரியமாகச் சொல்ல முடியா? எனது ஆசைகளையும் விருப்பங்களையும் ஒருபுறம் ஒதுக்கிவிட்டு, அவரது விருப்பங்களையும், அவரது சித்தத்தையும் நிறைவேற்ற நாம் தயாராய் கிருக்கிறோமா? எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக எம்மையே முழுமையாக கிறிஸ்துவுக்காய் அர்ப்பணிக்க நாம் ஆயுத்தமா?

எம்மை மீட்கும்பொருட்டு, தனது விருப்பங்களையும், பரலோக மகிழமையையும் துறந்து, அடிமையின் ரூபமாய் வந்த தேவகுமாரனாகிய இயேசு, பிதா வானவரின் சித்தத்திற்குத் தன்னை பூரணமாய் அர்ப்பணித்ததுபோல, தேவனை அறியாமல் நானுக்கு நாள் பாவத்திலே மாண்டுபோகும் மக்களை தேவன் அண்டைக்குக் கொண்டுவர, அவருக்காய் ஊழியம் செய்ய எம்மையும் தேவனுடைய கரத்தில் இன்றே அர்ப்பணம் செய்வோமா! எம் சித்தத்தை விடுத்து, அவர் சித்தம் செய்யப் புறப்படுவோம். அது சற்றுக் கடினமானதாகத் தெரியலாம். என்றாலும் எம்மை அவருக்காக முற்றிலுமாய் ஒப்புக்கொடுத்துப் பாருங்கள். அதிலுள்ள சந்தோஷத்தை வேறைதிலும் நாம் காணவே முடியாது.

“என்னையே அர்ப்பணித்தேன், இயேசுவே, உம் சேவைக்கே. ஆவி, ஆத்மா, சர்த்தை அனுதினமும் ஆட்கொள்வீராக. ஆமென்.”

ஜூன்

1

திங்கள்

காலங்கள் கர்த்தரின் கரத்தில்

‘என் காலங்கள் உமது கரத்திலிருக்கிறது.’ (சங்கீதம் 31:15)

கோடைக்காலம், இலையுதிர் காலம், பனிக்காலம், வசந்தகாலம் என்று இயற்கையின் நான்குவித காலங்களுக்கூடாக நாம் கடந்து செல்கின்றோம். இந்த நான்கு பருவங்களிலும் எமக்கு விருப்பமான காலம் எது என்று கேட்டால் ஒவ்வொருவரினதும் பதில்கள் வேறுபட்டதாகவே இருக்கும். அதற்காக விருப்ப மற்ற காலங்களைத் தவிர்க்கமுடியாதே. இது தேவன் இயற்கையில் வைத்த நியதி. தேவன் பூமியைப் படைத்து, அது செயற்படவேண்டிய வழிமுறைகளை யும் ஏற்படுத்தினார். அந்தோடு, அவரே அதை விசாரித்து, அதற்கு மறுமொழி கொடுக்கிறார் என்று ஒசியாவின் புஸ்தகத்தில் வாசிக்கின்றோம் (ஒசியா 2:21-22).

இயற்கையின் இந்தக் காலங்களைப் போன்றே, நமது வாழ்விலும் நாம் கடந்து செல்லும் சூழ்நிலைகளும் அமைந்திருக்கின்றது. கோடைகாலம் வறட்சி யின் காலம். நமது வாழ்விலும் எல்லாமே வறண்டுபோயிற்றே என்ற உணர்வை ஏற்படுத்தக்கூடிய சூழ்நிலைகள் வரும். இலையுதிர் காலத்தில் வறட்சியில் இருந்தவைகள் இல்லாமல் போய்விடும். அதேமாதிரி நமக்கும் சந்தர்ப்பங்கள் ஏற்படலாம். பனிக்காலம் எதுவும் செய்யமுடியாத காலம். நாமும் எதையுமே செய்யக்கூடாதுபடிக்கு பல சூழ்நிலைகள் நமக்குச் சென்றுவரும், மனத் தளர்வையும் கொடுக்கும். ஆனால் வசந்தகாலமோ துளிர்விட்டு எழும்பும்காலம். ஆம், நாம் கடந்துவந்த வறட்சி, பயம், மனச்சோர்வு போன்றவற்றை மறக்கக் கூடியதாக ஒரு புதிய ஆரம்பத்தின் நம்பிக்கையைக் கொடுக்கக்கூடிய காலமும் நமக்கு வரும். தாலீது ராஜாவின் வாழ்க்கையில், வறட்சி, பயம், நம்பிக்கையற்ற சூழ்நிலைகள், மனச்சோர்வு போன்ற பல காலங்களுக்கூடாக அவர் குந்து சென்றார். ஆனால், இப்படியான காலங்களை அவர் கடந்துசென்றாலும், “என் காலங்கள் உமது கரத்திலிருக்கிறது” என்று கூறி, தன் வாழ்வை, இவ்வெலகை யும் தன்னையும் படைத்து விசாரித்துப் பதில் கொடுக்கும் தேவனின் கரத்திலே நம்பிக்கையோடு ஒப்புக்கொடுத்தார். தாலீது கடந்து வந்த எல்லா வழிகளிலும் தேவன் அவரைப் பாதுகாத்து போவித்து வழிநடத்தினார்.

காலங்களுக்குள் உட்படாத தேவன், காலங்களுக்குள் கட்டுப்பட்ட நம்மை பலவித சூழ்நிலைகளுக்கூடாக நடத்த வல்லவர். தாலீதை நடத்தியவர் நம்மைக் கைவிட்டுவிடுவாரா? ஆகவே, எந்திலையானாலும், நமது காலங்கள் கர்த்தரின் கரத்தில் இருக்கின்றது என்ற விசுவாசத்தோடும் நம்பிக்கையோடும் முன்செல்லுவோமாக. “அவர் (தேவன்) சகலத்தையும், அறினதின் காலத்தில் நேர்த்தியாக செய்துமுடிப்பார்” (பிரசங்கி 3:11). நாம் எல்லாவும் அவசரப்பட்டாலும் காலத்தை நம்மால் மாற்றமுடியுமா?

“என்னையும், என் சூழ்நிலைகளையும் அறிந்திருக்கிற தேவனே! நான் என்றும் உமது பராமரிப்பில் மறைந்திருக்க விருப்பை தாரும் ஆமென்.”

ஜான்

2

ஸவ்வாய்

உன்னை ஆராய்ந்துகொள்!

‘தேவனே, என்னை ஆராய்ந்து, என் இருதயத்தை
அறிந்துகொள்ளும்.’ (சங்கீதம் 139:23)

வேறுபட்ட காலங்களுக்கூடாக, குழந்தைகளுக்கூடாக நாம் கடந்து செல்லும்போது சாதாரணமாக நமது இருதயத்திலும் சிற்றனையிலும் பயம், கேள்விகள், சந்தேகங்கள், கோபம், தோல்வி போன்ற உணர்வுகள் வரத்தான் செய்யும். இப்படிப்பட்ட உணர்வுகளினால் ஒரு மனிதன் தொடர்ச்சியாகத் தாக்கப் படும்போது, மனிலை பாதிக்கப்பட்டு அவன் ஒரு மனநோயாளியாக மாறிவிடக் கூடிய ஆபத்தும் உண்டு. குறிப்பாக இந்நாட்களில் அநேக கிறிஸ்தவர்கள்கூட இப்படியாக பாதிக்கப்பட்டிருப்பது துக்கத்துக்குரிய விடயம். அதிலும் அந்த மன நிலைமையிலிருந்து அவர்கள் தம்மை விடுவித்துக்கொள்ள முடியாதவர்களாக இருப்பது அதைவிடத் துக்ககரமான விடயம்.

தாவீது ராஜாவைப்போல இன்னும் அநேகர் பலவேறுபட்ட காலங்கள், குழந்தைகளுக்கூடாகக் கடந்துசென்றதை நாம் வேதத்திலே காண்கிறோம். அனால், இவர்கள் யாருமே அந்தந்த குழந்தைகளால் தாக்கப்பட்டு, மனம் சோர்ந்தபோய் பின் மனநோயாளியாக இவ் உலகில் தம் ஓட்டத்தை முடித்த தாக இல்லை. எந்த குழந்தையிலும், எந்தவேளையிலும் அவர்கள் தேவனைத் துகித்து வெற்றியோடேயே தம் ஓட்டத்தை முடித்தார்கள். அன்று அவர்களோடு கூட இருந்த தேவனே இன்று நம்மோடும் கூட இருக்கின்றார். அப்படியிருக்க நாம் மாத்திரம் ஏன் மனம்சோர்ந்து, வாழ்வில் தோற்றுப்போகவேண்டும்? தாவீது ராஜா கையாண்டு மிகவும் முக்கியமான வழியைச் சுற்று சிந்தித்துப் பார்ப்போம். அவர் தன்னைத் தாக்கும் குழந்தைகளையே நோக்கிப் பார்த்து துக்கித்துக் கொண்டே இருக்கவில்லை. மாறாக, பாதகமான குழந்தைகள் மத்தியிலும் தனக்கு ஒத்தாசை தரக்கூடிய தேவனையே நோக்கிப்பார்த்து, அவருக்குப் பிரிய மற்ற காரியங்களைத் தன் சிந்தனையிலிருந்தும், இருதயத்திலிருந்தும் அகற்ற அவர் தயங்கவில்லை. என்னை ஆராய்ந்து பாரும் என்று தன்னை தேவ பாதத்தில் ஒப்புவிக்கவும் பின்திற்கவில்லை. வேதனை உண்டாக்கும் வழிகளை அகற்றும் என்று ஜெயிக்கவும் அவர் மறக்கவில்லை. அவர் எப்போதும் தன்னை ஆராய்ந்து பார்த்தார். இதுதான் தாவீதின் வெற்றி வாழ்வின் இரகசியம்.

இதை வாசிக்கும் அன்பானவரே, அந்த தேவன் இன்று உங்களையும் நேசிக்கின்றார். உங்களை அவர் முற்றும் முழுவதுமாய் அறிந்திருக்கின்றார். ஆகவே தயக்கமின்றி அவர் சமுகத்தில் உங்களை ஒப்புக்கொடுத்துவிடுக்கள். உங்கள் இருதயத்தை ஆராய்ந்துபார்த்து, தேவனுக்கு வேதனை உண்டாக்கும் வழிகளை அகற்ற ஆரம்பியுங்கள். அப்பொழுது உங்கள் மனிலையில் மாற்ற மும், விடுதலையும், சமாதானமும் கிடைப்பது உறுதி.

“தேவனே, என் மனச்சோர்வு, மனங்களைச்சலிலிருந்து நான் விடுதலைபெற உமது கிருபையை எனக்குத் தினமும் தந்து என்னை வழிநடத்தும். ஆமென்.”

ஜூன்

3

துறவு

தமது செயலில் ஆச்சரியமானவர்

கர்ப்பவதியின் விற்றில் எலும்புகள் உருவாகும் விதம் இன்னதென்றும் நீ அறியாதிருக்கிறதுபோலவே. எல்லாவற்றையும் செய்கிற தேவனுடைய செயல்களையும் நீ அறியாய். (பிர. 115)

ஒரு பெண் கர்ப்பமுற்றிருப்பது மகிழ்ச்சிக்குரிய விடயம் என்றாலும், அக்குழந்தை கருப்பையில் உருவாகும் விதத்தை அவளால் அறியமுடியாதல்லவா! அக்குடன், குறிப்பிட்ட கால எல்லைவரைக்கும் அவளுடைய சர்மானது பலவித மாற்றங்களுக்கூடாகக் கடந்துசென்றாலும், அதைக்குறித்து எந்தத் தாயும் கவலைகொள்ளவும் மாட்டான். எல்லாவித பாடுகளையும் பொறுமையோடு சகித்துக்கொள்ளவாள். தன் குழந்தையின் முதல் சதுக்ததையும், முகத்தையும் பார்த்ததும் அவளது வேதனையெல்லாம் மறைந்தேபோய்விடும். ஆக, சில காரியங்கள் நமக்கு விளங்காதிருப்பினும், ஒரு மனிதனின் வாழ்க்கையில் பொறுமை, காத்திருப்பு, வேதனை போன்ற படிகள் அவசியம் என்பது விளங்குகிறது. அவற்றுக்கூடாகக் கடந்துசெல்லும்போது கடினமாகத்தான் இருக்கும். இது ஏன் நடக்கிறது என்பது கேள்வியாக இருக்கும். ஆனால் பொறுமையோடு காத்திருப்போமானால் ஏற்றவேளையில் தேவனிடத்தில் இருந்து பெரிய காரியங்களை நாம் பெற்றுக்கொள்வது உறுதி.

யோசேப்பு சொப்பனங்களைக் கண்டார். ஆனால் அவற்றைக் குறித்த காரியங்கள் வெளியாகத் தெரிந்திருக்கவில்லை. நடைமுறையில் நடக்கக்கூடிய வையாகவும் தெரியவில்லை. ஆனால் அவர் அறியாமலேயே அது நிறைவேற ஆரும்பித்திருந்தது. ஆனால் அதை அடைவது யோசேப்புக்கு மிக இலகுவாக இருக்கவில்லை. அந்தக் காரியங்கள் நிறைவேறும் முன்னதாக பலவிதமான வேதனைகளை யோசேப்பு கடக்கவேண்டியிருந்தது. சகோதரர்களின் எரிச்சல், பொறாமை ஒருபுறம்; அவர்களாலேயே விற்கப்பட்டு, அந்திய நாட்டில் அநியாய மாக சிறைவைக்கப்பட்டது இன்னொருபுறம். இவை வெற்றிலும் அவர் மனம் தள்ளந்தபோகவில்லை. தேவனை நோக்கி முறுமுறுக்கவோ, கேள்விகேட்கவோ இல்லை. தன் வேதனையின் பாதையில் பொறுமையோடு சென்று, தேவதிட்டம் தன் வாழ்க்கையில் நிறைவேறும்வரை காத்திருந்தார் யோசேப்பு. முடிவு என்ன? அந்த அந்திய நாட்டிலேயே ஒரு அதிகாரியாக உயர்நிலைக்கு தேவனாலேயே அவர் உயர்த்தப்பட்டார். தன்னை விற்றுப்போட்ட தன் குடும்பத்திற்கும், இனத்தாருக்கும் ஆசீர்வாதமாக்கப்பட்டார். இது ஆச்சரியமல்லவா!

சகோதரனே! சகோதரியே! உனக்கும் விளங்காத பல காரியங்கள் உன் வாழ்க்கையில் நிகழலாம். என்றாலும், கிறிஸ்துவை நேசித்து வாழுகின்ற நீ, அவர் சித்தம் உன் வாழ்வில் வெளிப்படும்வரை ஒரு சில துண்பங்கள், பாடுகள், வேதனைகளுக்கூடாகக் கடந்துசெல்வதையிட்டு சோந்துபோகாதே. பொறுமையோடு காத்திரு. ஏற்ற காலத்தில் தேவனின் ஆச்சரியமான செயலை நீ கண்டுகொள்வது உறுதி.

“தேவனே! உம் சித்தம் என் வாழ்க்கையில் நிறைவேறும்வரை நான் தொடர்ந்தும் பொறுமையோடு காத்திருந்து முன்செல்ல கிருபை தாரும். ஆமென்.”

ஜூன்

4

வியாழன்

முதலில் நான் சுத்தமாகட்டும்!

மாயக்காரனே! முன்பு உன் கண்ணிலிருக்கிற உத்திரத்தை எடுத்துப்போடு. பின்பு உன் சகோதரன் கண்ணிலிருக்கிற துரும்பை எடுத்துப்போட வகைபார்ப்பாய். (மத்தேயு 7:5)

வாக்குவாதப்பட்ட பிள்ளைகளின் சுத்தத்தைக் கேட்ட தாய், சங்கதி என்ன என்று விசாரித்தாள். முத்த மகள் தன் இளைய சகோதரியின் கைகளைத் தாயாருக்குக் காண்டித்து, “அம்மா! இவள் கைகளைப் பாருங்கள் அழுக்கா யிருக்கிறது. ஆனால் தன்னுடைய கைகளில் அழுக்கு இல்லை எனகிறாள். போய் கழுவாச் சொல்லுங்கள்” என்று முறையிட்டாள். தாயாருக்கோ எந்த அழுக்கும் காண்டிப்பவில்லை. எனினும் அவள் தன் சகோதரியை எப்போதும் ஏதாவதுசொல்லி தொந்தரவபடுத்துவதால், ஒரு உருப்பெருக்குக் கண்ணாடியை அவளிடம் கொடுத்து, “மகளே! இப்போது உன் உள்ளங்கைகளைப் பார்” என்றாள். தன் கைகளில் இருந்த அழுக்கைக் கண் அவள் வெட்கத்தோடு அதை எப்படிக் கழுவலாம் என்ற யோசனையோடு போய்விட்டாள்.

இன்று நம்மிடையே எத்தனைபேர் நமது வாழ்க்கையில் இருக்கும் அழுக்குகளாகிய தீய சுபாவ குணங்கள், மாஸ இச்சைகள், சிந்தனையின் பாவங்கள் எதையும் உணராது, பிறருடைய வாழ்க்கையையும், அவர்களின் வாழ்க்கை முறைகளையும் குறித்தே எப்போதும் குற்றப்படுத்திப் பேசிக்கொண்டிருக்கின்றோம்? அந்த தாய் மகள் தன்னை உணர்ந்துகொள்ள ஒரு உருப்பெருக்குக் கண்ணாடியைப் பயன்படுத்தினாள். ஆனால் நமது கைகளிலோ அதனிலும் அநிக சக்திவாய்ந்த “பரிசுத்த வேதாகமம்” கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இதற்கூடாக நமது வாழ்க்கையை நாம் பார்ப்போமானால் நம்மில் உள்ள அழுக்கு எவ்வளவு பெரிதாகத் தெரியும் தெரியுமா! அந்த அழுக்கை நீக்கிப்போட நாம் முயற்சிப்பதை முற்றிலும் தலிர்த்துவிட்டு, பிறருடைய குற்றங்களை வரிசைப் படுத்துவதற்கும் அதனையே பிரயோகிப்பது எப்படி? இப்படியாக மற்றவர்களைக் குற்றப்படுத்துகிறவர்களைத்தான் இயேசு “மாயக்காரரே” என்று அழைத்தார்.

குற்றங்களை எடுத்துச் சொல்லி சிரிப்படுத்துவது வேறு; குற்றப்படுத்தி தீர்ப்புச் சொல்வது வேறு. “நீங்கள் குற்றவாளிகளென்று தீர்க்கப்படாதபடிக்கு மற்றவர்களைக் குற்றவாளிகளென்று தீராதிருங்கள். ஏனெனில், நீங்கள் மற்றவர்களுக்குத் தீர்க்கிற தீர்ப்பினாடியே நீங்களும் தீர்க்கப்படுவீர்கள்” இவை இயேசுகிறிஸ்து தாமே கூறிய வார்த்தைகள். ஆகையால், சுற்று நம்மை நாமே அரூய்ந்து பார்ப்போமாக. இதுவரை தெரிந்தும், தெரியாமலும் பலரை நாம் குற்றப்படுத்தியிருக்கிறோம். அதேசமயம் நமது குற்றங்களைக் குறித்து எதுவித கரிசனையற்றிருக்கிறோம். அவற்றை நாமே உண்மையாய் அறிக்கைசெய்து மனந்திரும்புவோமாக. இரக்குமிள்ள ஆண்டவர்தாமே எங்களை மன்னித்து, குற்றங்களை நம்மைச் சுத்திகரிப்பாராக.

“இயேசுவே! பிறரைக் குற்றப்படுத்தி டியாபுந்தீர்க்கும் என் அழுக்கான தீயக் குணத்தை இன்றைக்கே என்னைவிட்டு அகற்றிவிடும் ஜூயா. ஆமென்.”

ஜூன்

5

வெள்ளி

சமாதானமாகுதலின் கிரகசியம்

ஓருவனுடைய வழிகள் காந்தருக்குப் பிரியமாயிருந்தால்.
அவனுடைய சத்துருக்களும் அவனோடே சமாதானமாகும்படி
செய்வார்.' (நீதிமாழிகள் 16:7)

'நான் இயேசு கறில்துவின் ஊழியன். அது தெரிந்தும் சக ஊழியர்கள் யாருமே என்னுடன் சமாதானமாக நடப்பதில்லை. என்னை ஒரு எதிராளியாகவே பார்க்கிறார்களே, இது ஏன்?' இது ஒரு ஊழியனின் மனதுதங்கம்.

யோசேப்பிற்குச் சத்துருக்கள் வெளி ஆட்களா? இல்லை! அவருடைய சொந்த சகோதரரே அவருக்குச் சத்துருக்களானார்கள். ஆனால், பல வருடங்களின் பின்னர் அதே சகோதரர்கள் தாங்களாகவே யோசேப்பிடம் வந்து சேர்ந்தார்கள் அல்லவா! இது யார் செயல்? தேவனுடைய செயல். ஆனால் இதிலே யோசேப்பிற்கும் ஒரு பங்கு இருந்தது. அதியாயமாக சிறையலடைக்கப்பட்ட போதும் யோசேப்பு தளர்ந்துபோகவில்லை. அழு, எல்லா நிலைமையிலும் கடினமான சூழ்நிலைகளிலும்கூட யோசேப்பின் வழி காந்தருக்குப் பிரியமாகவேதான் இருந்தது. யோசேப்பு அதிபதியாக உயர்த்தப்பட்டின் தன் உணவுக்காக வந்த சகோதரர்கள் தன்னை அடையாளம் கண்டுகொள்ளவில்லை என்பதை அறிந்து கொண்டதும் தன்னை மறைத்துக்கொண்டு அவர்களுக்கு நல்ல பாடம் புகட்டி யிருக்கலாம். ஆனால் யோசேப்போ மனமுடைந்து கதறி அழுது, அவர்களைக் கட்டியணைத்து, தன்னை வெறுத்துத் தள்ளியவர்களையே மன்னித்துச் சேர்த்து கொண்டார். தேவன் மக்கள்மீது தாம் வைத்திருந்த அன்பை இந்த யோசேப்பின் செயலிலே தேவனே கண்டு மகிழ்ந்திருப்பார் அல்லவா!

மன்னிப்பு அன்பின் வெளிப்பாடு என்பதை நாம் ஏன் மறந்துபோகிறோம்? "எங்கள் கடனாளிகளுக்கு நாங்கள் மன்னிக்கிறதுபோல, எங்கள் கடன்களை எங்களுக்கு மன்னியும்" என்று கற்பித்தார் ஆண்டவர். மேலும், "மனுஷனுடைய தப்பிதங்களை நீங்கள் அவர்களுக்கு மன்னித்தால், உங்கள் பரமபிதா உங்களுக்கும் மன்னிப்பார். மனுஷனுடைய தப்பிதங்களை நீங்கள் அவர்களுக்கு மன்னியாதிருந்தால், உங்கள் பிதா உங்கள் தப்பிதங்களையும் மன்னியாதிருப்பார்."(மத.6:12,14-15) என்றால் கூறினார். அப்படியிருக்க நமக்கு விரோதிகள் இருப்பது எப்படி? மன்னிக்கும் சிந்தை, ஏற்றுக்கொள்ளும் மனப்பக்குவம் நமக்குள் குறைவாயிருப்பது ஏன்? அப்படியிருக்கும்போது நம்மை வெறுக்கிறவர்களை தேவன் எப்படி நம்மோடு சேர்த்துவைப்பார்? சகோதரனே! சகோதரியே! சமாதானமாகுதலின் இரகசியம் தேவனுக்குப் பிரியமாய் நடப்பதுதான். தேவனுடைய வார்த்தை வழி நடப்போமானால் அதுதான் தேவனுக்குப் பிரியமான வழி. நமது வழிகள் காந்தருக்குப் பிரியமாயிருந்தால் அவர் தமது வாக்கை நம் வாழ்வில் நிறைவேற்றுவார். இன்றே மன்னிக்கவேண்டியவர்களை மன்னித்துச் சேர்த்துக்கொள்ள முன்வருவோமா.

"பிதாவே, உமக்குச் செவிகொடுத்து, உமக்குப் பிரியமாய் வாழ உதவிசெய்யும். அப்போது நீர் என்னைச் சமாதானத்தோடு காத்துக்கொள்வீர். ஆமென்."

ஜான்

6

சனி

முதலிடம் யாருக்கு?

முதலாவது தேவனுடைய ராஜ்யத்தையும் அவருடைய
நீதியையும் தேடுங்கள். (மத்தேயு 6:33)

“தேவனுக்காக நான் வாழ்வேன். அவருக்காக எதையும் செய்வேன். என் வாழ்க்கையையே அவருக்கு நான் முற்றுமாய் ஒப்புக்கொடுத்துவிட்டேன். இனி அவர் என் தேவைகளை, என் குடும்பத்தின் தேவைகளையெல்லாம் சந்திப்பார்,” என்று வைராக்கியத்தோடு புறப்பட்ட பல தேவபிள்ளைகள் இன்று, தமது அர்பணிப்பையும், பொருத்தனைகளையும் மறந்து அவிச்வாசத்தோடு கலங்கிய நிலையில் இருப்பதை நாம் காண்கின்றோம். ஏன் இந்த நிலைமை?

“முதலாவது தேவனுடைய ராஜ்யத்தையும் அவருடைய நீதியையும் தேடி, எந்த நிலையிலும், எவ்விதத்திலும் அவரையே சேவிப்போம்” என்ற தீர்மானத்தோடும், விசவாச உறுதியோடும் ஒரு குடும்பம் குடும்பமாகவே தேவ ஊழியத்திற்கென்று தம்மை அர்பணித்திருந்தார்கள். சில வருடங்கள் சென்றன. ஊழிய வளர்ச்சியடைந்தது. அவர்களின் தேவைகளையெல்லாம் சந்திக்கப்பட்டது. மெதுவாக நாட்கள் கடந்து செல்லச்செல்ல பணத்தில் அதிக நாட்டம் அவர்களுக்கு ஏற்பட்டது. வருமானத்திற்கு மேற்பட்ட செலவுகள் அதிகரிக்கத் தொடங்கியது. ஆகவே, அவர்களது பணத்தேவை பூர்த்தி செய்யக்கூடாத அளவுக்கு உயர்ந்தது. படிப்படியாக, “கடன்” என்ற வலைக்குள் விழுந்துவிட்டார்கள். இது அவர்களது விசவாச வாழ்வை உடைத்தது. தேவனுக்குக் கொடுக்கவேண்டிய முதலிடத்தை இப்போ கடனும் பணத்தேவையுமே பற்றிக்கொண்டது. தொடர்ந்து அவர்களின் வாழ்வு என்னவாகியிருக்கும் என்பதை உணர்ந்து பாருங்கள்.

“விசவாசத்தில் உத்தம குமாரன்” என்று பவுலினால் அழைக்கப்பட்ட தீமோத்தேயுவிற்கே, “பணாகுசை எல்லாத்தீமைக்கும் வேராயிருக்கிறது. சிலர் அதை இச்சித்து, விசவாசத்தைவிட்டு வழுவி, அநேக வேதனைகளாலே தங்களை உருவக் குத்திக்கொண்டிருக்கிறார்கள். நீயோ, தேவனுடைய மனுஷரே, இவைகளை விட்டோடி, தேவ ...அன்பையும், பொறுமையையும், சாந்தகுணத்தையும் அடையும்படி நாடு.” என்று எழுதுவாரானால் நமது காரியம் என்ன? “விசவாசத்தின் நல்ல போராட்டத்தைப் போராடு, நித்திய ஜீவனைப் பற்றிக்கொள். அதைக்காகவே நீ அழைக்கப்பட்டாய்” என்ற பவுலின் வார்த்தை கள் இன்று நம்மையும் எச்சரிக்கின்றன. விசவாசத்தோடு நாம் தொடங்கிய வாழ்வு இன்று எப்பக்கம் திசைகெட்டுப் போயிருக்கிறதென்பதை சற்று ஆராய்ந்து பார்ப்போமாக. ஆரம்பத்திலே ஜேபத்திற்கும் தியானத்திற்கும் கவிசேஷத்தை அறிவிப்பதற்கும் முதலிடம் கொடுத்த நமது வாழ்வில், இன்று முதலிடத்தை களவாடி வைத்திருப்பது எது என்பதைச் சிந்தித்து மனந்திரும்புவோமாக. இல்லையானால் அதன் விளைவு மிகவும் பயங்கரமாயிருக்கும்.

“பிதாவே, என் விழுந்த நிலையை உணர்ந்து, என் வாழ்வின் முதலிடத்தை உமக்கே தந்து, விசவாசத்தில் உறுதியாயிருக்க உதவிசெய்யும். ஆமென்.”

ஜன்

7

ஞாயிறு

திரும்பி வா!

...ஆகிலும் என்னிடத்திற்குத் திரும்பிவா என்று கர்த்தர் சொல்லுகிறார். (எரேமியா 3:1)

தன் கணவனால் தள்ளிவிடப்பட்ட ஒரு பெண், இன்னுமோருவனை விவாகம்செய்து, பின்னர் அவனாலும் தள்ளிவிடப்பட்டால், அவனைத் தள்ளிவிட்ட முந்தின புருஷன் அவனைத் திரும்பவும் மனைவியாக சேர்த்துக்கொள்ளக் கூடாது. இது மோசேயினால் இஸ்ரவேலுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட கட்டளை(உபா. 24:1-4). ஆனால் தேவஜனமோ, தங்கள் நாயகுரான் தேவனைவிட்டு அந்திய தெய்வங்களையும் அந்திய மக்களின் உறவையும் நாடிப் போன்றால், சிரகெட்ட இஸ்ரவேல்' என்று அவர்களை தேவன் அழைப்பதைக் காண்கிறோம். இதனை கர்த்தர், 'வேசித்தனம்' என்கிறார். தேவனுடைய வேதனை இங்கே தெரிகிறது அல்லவா! இதனால் தேவன் அவர்களைத் தள்ளிவிட்டு தள்ளுதற்கீட்டையும் கொடுத்தார். அந்தச் சிறையிருப்பைப் பார்த்தாம் யூதா மன்றதிருந்தவில்லை. தேவ கட்டளையை மீறிய இந்த ஜனங்களை முற்றாக்கத் தள்ளிவிட கர்த்தருக்கு அதிகாரம் உண்டு. ஆனால் இன்னொரு உறவை நாடியவர்களைத் திரும்பவும் அழைப்பது தீட்டாக இருந்தபோதும், இரக்கமுள்ள தேவன் 'திரும்பிவா' என்று பாசத்துடன் அழைத்தார் அல்லவா.

தள்ளுதற்கீட்டு என்பது இன்றைய விவாகரத்து போன்றது. அதாவது அந்த இருவருக்கும் இருந்த உறவில், தொட்டுப் பொருபிற்று என்றே அது அர்த்தப்படும். இங்கு தேவன் தன் ஜனத்தைத் தள்ளிவிடும்போது, தேவனுக்கும், அந்த ஜனத்துக்கும் அல்லது ஒரு தனிப்பட்ட மனிதனுக்கும் இடையிலான "ஜக்கியத்தின்" உறவு அறுந்தபோவதையே எடுத்துக்காட்டுகிறது. பரிசுத்தமாகக் காக்கப்படவேண்டிய இந்த ஜக்கிய உறவு அறுந்தபோகலாமா? நாங்கள் இன்று வேறு தெய்வங்களை வணங்குவதில்லை என்று நாம் சொல்லலாம். ஆனால் நாமோ சற்று புத்திக்கூர்மையூடன் தேவனைவிட்டு நகர்ந்துசெல்கி றோம் அல்லவா. அன்று கொரிந்து சபையிலே அந்திய நுகத்திலே அதாவது அந்தியரோடு உறவு கொண்டவர்கள் இருந்தார்கள். அதனால்தான் பலவு, 'அவிசுவாசியுடனே விசுவாசிக்குப் பங்கேது' என்று கேட்டார். அதேமாதிரியான உறவுகளை இன்றும் நம்மில் எத்தனைபேர் ஏற்படுத்திக்கொண்டு தம்மையே கறைப்படுத்திக்கொள்வது மட்டுமல்ல, அது பிழை அல்ல என்றும் வாழ்த்தும் தயங்குவதில்லை (2கொரி.6:14-16).

'நீங்கள் தேவனுடைய ஆலயமாயிருக்கிறீர்கள்'. தேவன் தங்கும் இந்த ஆலயத்துக்குள் வேறு உறவுகள் புகுந்துகொள்ளலாமா? இதோ, தேவன் நம்மைத் திரும்பி வாருங்கள் என்று அழைக்கிறார். இது அவர் நம்மீது வைத்தி ருக்கும் இரக்கக்கூடின் அழைப்பு. நாம் எந்த நிலைமையில் இருந்தாலும் நாம் திரும்புவோமானால் தேவன் நம்மைச் சேர்த்துக்கொள்ள ஆயத்தமாயிருக்கிறார். அவர் அழைக்கும் சத்தத்திற்கு இப்போதே செவிசாய்ப்போமா?

"இயேசுவே! உமது அழைப்பை உதறித்தள்ளாது, உம்மோடு ஜக்கியமாகத் திரும்பவும் தீர்மானத்தோடு வருகின்றேன். என்னை ஏற்று நடத்தும் ஆமென்."

ஜூன்
8
திங்கள்

2 ண்மையுள்ள அறிக்கையின் பலன்

‘இயேசு அவனை நோக்கி: இன்றைக்கு இந்த வீட்டுக்கு இரட்சிப்பு வந்தது...’ (லூக்கா 19:9)

வரிப்பணம் கட்டுவதை யார்தான் விரும்புவார்கள்? வரிப்பணத்தை அறவிடுகிற அரசாங்க ஊழியரைக்கூட யார்தான் மதிப்பார்கள்? அப்படியிருக்கும் போது, அநியாயமாக வரிப்பணம் அறவிட முயலுகிறவர்கள் விட்டுவைப்பார்களா? அவர்களைக் கண்டாலே முகத்தைச் சுழித்துக்கொள்கிறோமல்லவா! இன்று மட்டுமல்ல, இயேசு வாழ்ந்த நாட்களிலும் இப்படியே நடைபெற்றது.

உரோம் அரசாங்கத்தின் கீழ் வரி அறவிடுகிறவர்களில் ஒருவன்தான் சகேயு. இதனால் இவனை யூத மக்கள் ஒரு துரோகியாக எண்ணி தள்ளி வைத்திருந்தார்கள். இந்த சகேயு இயேசுவைக் காண வாஞ்சித்தான். அவன் தோற்றத்தில் குள்ளனாக இருந்ததால் இயேசு வருகின்ற வழியருகே காட்டத்தி மரம் ஒன்றின்மேல் ஏறி அமர்ந்துகொண்டான். சகலத்தையும், சகலரையும் அறிந்த இயேசு அவனை அழைத்து அவனுடைய வீட்டில் தங்கப்போவதாகக் கூறினார். இந்த அழைப்பு சகேயுவின் வாழ்க்கையில் ஒரு பெரிய மாற்றத்தையே ஏற்படுத்தியது. இயேசுவையும், அவருடைய அழைப்பையும் ஏற்றுக்கொண்ட சகேயு முதலாவதாக, ‘ஆண்டவரே! என் ஆஸ்திரிகளில் பாதியை நான் ஏழைக ஞக்குக் கொடுக்கிறேன். நான் ஒருவனிடத்தில் எதையாகிலும் அநியாயமாய் வாங்கின்றுண்டானால், நாலுத்தனையாகத் திரும்பச்செலுத்துகிறேன்’ என தானே அறிக்கைசெய்தான். இயேசு அவனை நோக்கி, ‘இன்றைக்கு இந்த வீட்டிற்கு இரட்சிப்பு வந்தது. இவனும் அபிரகாமிற்குக் குமாரனாயிருப்பான்’ என்றார். இயேசுவின் அழைப்பும், சகேயுவின் அறிக்கையும் ஒரு குடும்பமே இரட்சிப்பு அடைய ஏதுவாக அமைந்தது எத்தனை ஆசீர்வாதமும் மகிழ்ச்சியும் அல்லவா?

தெரிந்தோ தெரியாமலோ இன்று நம்மிலும் யாராவது எவ்வகையிலும் சகேயுவைப்போல தவறான வழிகளில் அல்லது நமக்கென நியாயத்தைக் கற்பித்துக்கொண்டு பிறருடைய பணத்தையோ, அல்லது சொத்துக்களையோ பெற்றோ, அல்லது பெற முயற்சிக்கிறவர்களாகவோ இருக்கிறோமா? அல்லது, தவறான வழியில் சம்பாதிப்பதால் குடும்பத்தால், உறவினரால், சமுதாயத்தால் தள்ளப்பட்ட நிலையில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோமா? அன்று சகேயுவின் உள்ளத்தில் இருந்த அந்த சிறிய வாஞ்சை உங்களுக்குண்டா, அவனைப்போல உங்கள் நிலையை உண்மையாய் அறிக்கை செய்வீர்களா? இயேசு கிறிஸ்து இழந்துபோனதைத் தேடவும் இரட்சிக்கவேமே வந்தார். அந்த இயேசு இன்று உங்கள் வாழ்வை மாற்றிப்போட மாத்திரமல்ல, உங்கள் குடும்பத்தையும் இரட்சிக்க வல்லவராயிருக்கிறார். உங்கள் குடும்பத்தின் விடுதலை உங்கள் கைகளில்தான் இருக்கிறது. இன்றே மனந்திரும்புவோமா!

“இயேசுவே! இதோ எனது பாவங்களை அறிக்கை செய்கிறேன். என்னையும் என் குடும்பத்தையும் இரட்சியும் ஆண்டவரே. ஆமென்.”

ஜூன்

9

செவ்வாய்

ஓலிவமரம்

'நானோ தேவனுடைய ஆலயத்தில் பச்சையான ஓலிவமரத்தைப் போலிருக்கிறேன். தேவனுடைய கிருபையை என்றென்றைக்கும் நம்பியிருக்கிறேன்.' (சங்கீதம் 52:8)

மனுஶர் தம்மைக் குறித்து பெருமைபாராட்டும் வழிகள் அநேகம். கல்வி, செல்வம், அந்தஸ்து, கெளரவும் என்று பல உண்டு. நாம் வாசித்த சங்கீதத்திலே ஏதோமியனாகிய தோவேக்கு தான் செய்வது எல்லாம் பெரிய காரியம் என்று பெருமைபாராட்டிய ஒருவன். அவன் தன்னை ஒரு கதாநாயகன் போல நினைத்திருந்தான். உண்மைதான், தாவீதையும் அவருக்கு உதவியாயிருந்த அபிமேலேக்கையும் சலவுக்குக் காட்டிக்கொடுத்துமான்றி, கர்த்தருடைய ஆசாரியர்களில் எண்பத்தைத்தந்து பேரை ஒரேநாளில் கொன்றுபோட்டான். மாத்திர மல்ல, ஆசாரியர்களின் பட்டணத்தில் புகுந்து ஆண்கள் பெண்கள் பிள்ளைகள் குழந்தைகள் ஆடுமாடுகள் யாவையும் வெட்டிக் கொன்றுபோட்டான். பெரிய செயல்லவா! ஆனால் தேவன் அவன் செயல்கள் யாவையும் வெறுத்தார்.

அந்த நிலையிலே தாவீது பாடுகிறார். 'இதோ, தேவனைத் தன் பெலனாக எண்ணாமல், தன் செல்வம்பெருக்கத்தை நம்பி, தன் தீவினையில் பலத்துக்கொண்டவன் இவன்தான்.... தேவன் உன்னை என்றென்றைக்கும் இராத படி அழித்துப்போடுவார்.' ஆனால் தாவீதோ, தன்னை நோக்கி எத்தனை பொல் லாப்பு வந்தபோதும், பொல்லாப்புக்குக் காரணராயிருந்தவர்களை அழிப்பதில் முனையாமல், எப்போதும் தேவனுடைய கிருபையையே சார்ந்து வாழ்ந்தார் என்று காண்கிறோம். எப்போதும் தேவனையே சார்ந்து வாழ்ந்தபடியால் தேவனுடைய ஆலயத்தில் என்றும் செழித்து வாழும் பச்சையான ஓலிவமரத்திற்கு தன்னை ஒப்பிட்டு மகிழ்கிறார். ஓலிவமரம் என்பது நீண்டகாலம் வாழும் மரங்களில் ஒன்றாயிருப்பது மாத்திரமல்ல, நீண்டகாலமும் செழித்து வாழுகின்ற ஒரு மரமுமாகும். அம், பொல்லாங்கள் அழிவது நிச்சயம். ஆனால் தேவன் தம் பிள்ளைகளை தமிழடைய சந்திதானத்தில் என்றென்றும் செழிப்போடு நிலைத்திருக்கச் செய்வது அதிலும் பார்க்க நிச்சயம். அப்படியிருக்கும்போது நமக்குப் பொல்லாப்புச் செய்கிறவர்களைக் குறித்து நாம் மனமடிவாவது ஏன்?

சகோதரனே, சகோதரியே, உன்னைக் காட்டிக்கொடுக்கிறவர்கள், உனக்கு துரோகம் செய்கிறவர்கள் என்று பலர் இன்று உன் வாழ்வில் வேதனை கொடுக்கலாம், அதனால் நீ மழிந்துபோயிருக்கலாம். நீ யார்? நீ தேவனுடைய பிள்ளை. அவருடைய ஆலயத்திலே நீ வாசம்பண்ணுகிறாய். நித்தியஜீவனைப் பெற்றுக்கொண்ட ஒருவன் நீ. நீ மனம்சோரலாமா? ஓலிவமரம்கூட இந்த உலகத்தோடு இல்லாமல்போய்விடும். ஆனாலும் உன்னை யாரும் அசைக்க முடியாது. அன்று தாவீது தேவனுடைய கிருபையை மாத்திரம் சார்ந்திருந்து வெற்றி பெற்றாரென்றால், ஏன் உன்னால் இன்று முடியாது?

"பிதாவே, நான் உமகு ஆலயத்தில் செழித்து வாழும் ஓலிவமரம் என்பதை மறந்துவிட்டேன். இன்று என்னை உயிர்ப்பித்தீர் ஜூயா, ஸ்தோத்திரம். ஆமென்."

ஜூன்
10
புதன்

எந்த நிலையிலும்...

...நான் எந்த நிலைமையிலிருந்தாலும் மனரம்மியமாயிருக்கக் கற்றுக்கொண்டேன்.' (பிலிப்பியர் 4:11)

இன்று அநேகர் வெளியிலே சந்தோஷமானவர்களாகக் காணப்பட்டாலும், மனதில் நிம்மதியற்றவர்களாக, வெறுமையின் உணர்வோடு போராடுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இது ஏன்? நீங்களும் அப்படியாக மனரம்மியமற்றவராக இருக்கிறீர்களா? இதிலிருந்து நீங்கள் வெளிவரவேண்டாமா!

பவுலடியார், கமாவியேல் என்ற பண்டிதரிடம் கல்விகற்று, மார்க்க அனுஷ்டாணங்களில் பரிசேயப் பயிற்சிபெற்ற ஒருவர். அத்தோடு அவர் கிரேக்க, எபிரேய நாகரீகங்களிலும் கலைகளிலும் தேறினவருமாயிருந்தார். இப்படிப்பட்ட ஒருவருடைய வாழ்விலும் பாடுகளும் வேதனைகளும் வரத்தான் செய்தது. அதற்காக, அவர் மனரம்மியம் அற்றவராகவோ, வெறுமையின் உணர்வோடு போராடுயவராகவோ இருக்கவில்லை. மாறாக, எந்த நிலையிலும் மனரம்மிய மாக இருக்கக் கற்றுக்கொண்டேன் என்று உறுதியோடு பவுல் சாட்சியிட்டார். அதற்குக் காரணங்கள் இருந்தன. ஒன்று, தேவ நோக்கத்திற்கூடாகவே அவர் தனது வாழ்க்கையைக் கண்ணோக்கினார். அடுத்தது, அந்த நோக்கத்தைவிட்டு அவர் மேலான காரியங்களைத் தேடவில்லை. இன்னும், தேவனுக்கே வாழ்வில் முதலிடம் கொடுத்து நன்றியோடு வாழ்ந்தார். மேலும், கிறிஸ்துவுக்காப் தனக்கு இருந்த சகல மேன்மைகளையும் குப்பையாக எண்ணி, நித்திய வாழ்க்கையின் நோக்கோடு வாழ்ந்தார். இவற்றை ஒன்றாக்கிப் பார்த்தால் தேவனிடத்திலிருந்து பெற்றுக்கொண்டவற்றில் பவுல் மனத்திருப்தியோடு வாழ்ந்தார். ஆகையால் அவர் எந்தவொரு நிலையிலும் நிலைகுலைந்து போகவில்லை.

படிப்பு, பட்டம், பதவி, அந்தஸ்து, செல்வம் இவைகள் நமது மனரம்மிய மான வாழ்க்கையைச் சீர்க்குலைக்கும் கண்ணிகளாக இருப்பதை மறுக்க முடியாது. நாம் ஏன் அப்படி தோற்றுப்போன வாழ்வு வாழவேண்டும்? தேவ கண்ணோட்டத்தில் நமது வாழ்வைக் காண பழகிக்கொள்வோமாக. தேவன் நம் வாழ்வில் வைத்திருக்கும் நோக்கத்திற்கு அப்பாலே நமக்குத் தகாத காரியங்களில் ஈடுபடுவதைத் தவிர்த்துக்கொள்வோமாக. தேவனுக்கே நாம் முதலிடம் கொடுத்து வாழக் கற்றுக்கொள்வோமாக. உலகப்பிரகாரமான காரியங்களை விட்டுவிலகி, நித்திய கண்ணோட்டத்துடன் நல்ல போராட்டம் போராட நம்மை ஒப்புவிப்போமாக. அப்போது எம்மை மனரம்மியம் தானாகவே நிரப்பிக்கொள் ளுமே! சகோதரனே! சகோதரியே! நம்மை ஆராய்ந்து பார்ப்போமா? நமது மனம்கொந்தவிப்பது எதில்? ஏன்? இந்தக் காரியங்கள் எதிலாவது நாம் தவறிப் போடுவின்னோமா? இப்போதே தேவனின்டை திரும்புவோமாக.

"தேவனே! நீர் என்னை எந்த நிலையில் வைத்தாலும், அந்தநிலையில் மனரம்மியமாக வாழ என்னை வழிநடத்தும். உம்மையே என் வாழ்வின் எல்லாமாகக் கொண்டு நித்திய கண்ணோட்டத்துடன் வாழ அருள் தாரும். ஆமென்."

ஜூன்

11

வியாழன்

நீ எப்படிப்பட்டவன்?

‘அவன் வார்த்தைகள் எண்ணெயிலும் மிருதுவானவைகள். ஆனாலும் அவைகள் உருவின பட்டயங்கள்.’ (சங்கீதம் 55:21)

குடும்ப, சகோதர, சிநேகித, சமுதாய உறவுகள் யாவும் இன்று பல வழிகளிலும் தாக்கப்பட்டு, ஒருவரில் ஒருவர் நம்பிக்கையற்றுப்போன ஒரு நிலைமையையே இன்று காண்கிறோம். எமது வாழ்க்கையில்கூட உறவுகள் பாதிக்கப்பட்ட நிலையில் இருக்கக்கூடும். ஏன் இந்த நிலைமை?

தாவீது ராஜாவுக்கும் அதேவிதமான அனுபவம் ஏற்பட்டது. ‘தன்னை நிந்தித்தவன் சத்துரு அல்ல என்றும், தனக்கு விரோதமாக பெருமை பாராட்டின வன் பகைஞனும் அல்ல’ என்கிறார் தாவீது. மாறாக, ‘தனக்கு சமமானவனும், வழிகாட்டியும், தோழனுமாயிருந்தவனும், ஒருமித்திருந்து ஆலோசனைபண்ணி ஒன்றாய் தேவாலயத்திற்கு கூடிப்போனவர்களுமே’ தாவீதின் வேதனைக்குக் காரணராயிருந்தனர். விசேஷமாக அவர்களுடைய வாயின் வார்த்தைகளே தாவீதை மிகுந்த வேதனைக்குள்ளாக்கியிருந்தது. அவர்கள் முகத்திற்கு நேரே இனிக்கப் பேசினார்கள்; மறைமுகமாக கேடு விளைவித்தார்கள். இன்றும் நமக்கும் இப்படிப்பட்ட அனுபவங்கள் ஏற்படுகிறதல்லவா! அதன் வலியை நாம் உணருவோமானால் அதே காரியத்தை பிறருக்குச் செய்யாமல் இருக்கலாம் அல்லவா! நம்மால் பிறர் துக்கப்படலாமா?

நம்மை சற்று ஆராய்ந்து பார்ப்போமாக. நாங்கள் எப்படிப்பட்டவர்கள்? குடும்பத்தினர், சமுதாயத்தினர், சிநேகிதர் முன்னிலையில் நமது வார்த்தைகள் எப்படிப்பட்டவையாக இருக்கின்றது? பிறரைக்குறித்த கோபம் பொறாமையினால் இருதயத்தை நிரப்பிக்கொண்டு, அவர்களோடு அஸ்பாயிருக்கிறவர்கள்போல தந்திரமாக பேசிக்கொண்டு, அதேசமயம் அவர்களைத் தாக்கும் வார்த்தை களையும் நாவுக்காமல் வெளிப்படுத்துகிறோமா? சகோதரனே! சகோதரியே! தேவனுக்கு மறைவானது எதுவுமே இல்லை. அவர் நம்முடைய இருதயத்தின் நினைவுகள், வாயில் புறப்படும் வார்த்தைகள், அவற்றின் நோக்கங்கள் அனைத்தையும் அறிந்திருக்கிறார். அவர் நீதியின் தேவன். அவர் நீதிக்கு முன்பாக நாம் நிறுத்தப்படுவது உறுதி. ஆனால் அதை நம்மால் தாங்கிக்கொள்ள முடியாது. ஆகவே, அதற்கு முன்னதாக உள்ளொன்று வைத்து புறமொன்று பேசகின்ற பழக்கத்தை நிறுத்தி விடுவோமாக. இப்பொழுதே தேவசமுகத்தில் நம்மைத் தாழ்த்தி, இதுவரை யாரையாவது நமது கடமான வார்த்தையினால் புண்படுத்தியிருந்தால் மனந்திரும்புவோமாக. வேத வார்த்தைகளால் நமது இருதயத்தை நிரப்பிக்கொள்வோமானால் தீமையான வார்த்தைகள் வெளிவர இடமிருக்காது அல்லவா! அந்த வாழ்வில் தேவன் பிரியமாயிருப்பார்.

“பிதாவே, பிறரை மறைமுகமாக வார்த்தைகளினால் தாக்கிய என் குற்றத்தை மன்னித்தருளும். மாயமற்ற அன்புள்ள வார்த்தைகள் என்னிடமிருந்து புறப்படவும் உம் வார்த்தைகளால் என் இருதயத்தை நிரப்பவும் உதவிசெய்யும். ஆமென்.”

ஜூன்
12
விவரங்கள்

கிருமனமுள்ளவனின் நிலை

அவன் மிகுந்த ஆஸ்தியுள்ளவனாயிருந்தபடியால்,
இந்த வார்த்தையைக் கேட்டு. மனமடிந்து. துக்கத்தோடே
போய்விட்டான் (மாற்கு 10:22)

நோயாளிகள், பிசாசினால் கட்டுண்டவர்கள், சமுதாயத்தினால் குற்றப் படுத்தப்பட்டு தள்ளப்பட்டவர்கள், வேதபாரகர், பரிசேயர் என்று பலதரப்பட்ட மக்கள் இயேசுவைப் பின்பற்றி வந்தார்கள். இவர்களின் நோக்குகள் வேறுபட்ட வையாக இருந்தன. ஒருமுறை ஒரு செல்வந்த வாலிபன் இயேசுவிடம் வந்து, இயேசு கூறிய நித்திய ராஜ்யத்தைச் சுதந்தரிக்க தான் வாஞ்சிய்தாகத் தெரிவித் தான். அவனுது வாஞ்சையையும், வாழ்க்கை நிலையையும் அறிந்த இயேசு அவனிடம் சில கேள்விகளைக் கேட்டார். அக்கேள்விகளுக்கு அவ்வாலிபன் மிகச் சரியான பதிலையே கொடுத்தான். ஆயினும், நித்தியத்தைச் சுதந்தரித்துக் கொள்ள அவனுக்குத் தடையாயிருந்த ஆஸ்தியைக்குறித்து இயேசு அவனுக்கு வெளிப்படுத்தினார். ஆனால் அவனோ, தன் ஆஸ்தியை இழக்க மனமில்லாமல் துக்கத்தோடு திரும்பிப்போய்விட்டான். உலகப்பொருளான ஆஸ்தி! நித்தியமான நித்திய வாழ்க்கை! இரண்டிற்குமான வழிகள் வேறுபட்டவையாகும். ஆனால் இவனுக்கோ இரண்டும் தேவையாயிருந்தது. அதுதான் முடியாது. ‘இருமனமுள்ளவன் தன் வழிகளிலெல்லாம் நிலையற்றவன்’ (யாக்கோபு 1:8).

ஐசுவரியம் மட்டுமல்ல, சிற்றின்பங்கள், மாங்ச இச்சைகள், சகபோக வாழ்க்கை, உயர்ந்த அந்தஸ்து போன்ற பல காரியங்கள் இன்று நித்திய ராஜ்யத்தின் வாழ்க்கைக்குத் தடையாக உள்ளதை நாம் மறுக்கமுடியாது. இவற்றையும் வைத்துக்கொண்டு நித்திய ராஜ்யத்தையும் பெற்றுக்கொள்ள வாஞ்சிக்கிற ஒவ்வொருவரும் இந்த வாலிபனைப்போல இருமனமுள்ளவர்கள் தானே. இப்படியான மனம் நித்திய ராஜ்யத்தைச் சென்றடையும் நிலையான பாதையில் ஒருவனை ஒருபோதும் வழிநடத்தமாட்டாது. நாம் ஒன்றைத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும். உலக ஆஸ்தைகளை இழக்க மனதில்லாத ஒருவன் என்ன முயற்சிகள் எடுத்தாலும் அந்த நித்திய சந்தோஷத்தைப் பெற்றுக்கொள்வது கடினம். இயேசுவிடம் வரும்போது வெறுமையான உள்ளத்துடன் வரவேண்டும். அல்லது, அவருடைய வார்த்தை உணர்த்தும் காரியங்களுக்குக் கீழ்ப்படிய மனதாவது இருக்கவேண்டும். நமக்கு முன்னே தெரிவி வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. தெரிந்தெடுக்கும் உரிமையும் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதை மறந்து, நமது உள்ளத்தில் வீண்டுமைகளைத் தேக்கிக்கொண்டு ஆண்டவரைச் சேவிக்க நினைப்பது வீண். நிலைத்திருக்கும் நித்தியத்தைப் பற்றிக்கொள்ளும் ஒரே மன நிலையோடு இப்போதே ஆண்டவர் பாதம் வருவோமா! ஒருபோதும் நீ துக்கத் தோடு திரும்பிப்போகத் தேவையிராது. ஆண்டவர் உன்னை மகிழ்விப்பார்.

“இயேசுவே! இருமனமுள்ளவனாய், உலகத்தையும் உம்மையும் பற்றிக்கொள்ளாது, உம்மை மாத்திரம் பற்றிக்கொண்டு, உமக்கு முதலிடம் கொடுத்து, நித்தியத்தைச் சுதந்தரித்துக்கொள்ள என்னை வழிநடத்தும். ஆமென்.”

ஜூன்

13

சனி

வசனமே உன்னைக் காக்கும்!

வாலிபன் தன் வழியை எதினால் சுத்தம்பண்ணுவான்? உமது வசனத்தின்படி தன்னைக் காத்துக்கொள்ளுகிறதினால்தானே.

(சங்கீதம் 119:9)

இன்று மனிதன் மாம்ச இச்சைக்குள் தடையின்றி இழுவன்டுபோவதை நாம் மறுக்கமுடியாது. ஆபாச விளம்பரங்கள், அவற்றைச் சித்தரிக்கும் கவர்ச்சி யான வர்ணப் படங்கள், பாதுகாக்கப்படவேண்டிய பலவற்றை வெளிச்சம்போட்டு இளம் சமுதாயத்தைத் தூண்டிவிடும் தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சிகள், இனர்நெற் போன்ற பல நவீனங்கள், போன்றவற்றுக்கூடாக மனிதன் மாம்ச இச்சைக்குள் தடையின்றி இழுவன்டு சிந்தனைகளில் வழிலிலகி பாவசோதனைக்குட்படு வதை மறுக்கமுடியாது. இது தேவனுக்குப் பிரியமற்றது என்பது நமக்குத் தெரியும். இந்த மாம்ச இச்சையைக் குறித்து, குறிப்பாக வாலிபர்களுடன் கண்டித்துப் பேசினால், 'நாம் வாலிபர்கள். நமக்கு நன்மை தீமைதெரியும். இந்த இச்சைகளில் அகப்படாமல் பார்த்துக்கொள்வோம். ஆனால், அவற்றைக்குறித்து அறிந்துகொள்வதில் எவ்வித பிழையும் இல்லையே' என்று வாதிடுவார்கள். பின் தம்மையும் அறியாமலே சிக்கிக்கொள்கிறார்கள். மீண்டுமருடியாத பட்சத்தில் பாவவாழ்வையே பின்தொடருவார்கள். இறுதியில் வாழ்வே நாசமாகிவிடுகிறது. இதிலிருந்து விலகிக்கொள்ள அல்லது விடுதலைப்பற அன்றுதொட்டு பல முயற்சிகள் எடுக்கப்பட்டு வருகின்றன. விசேஷமாக பிள்ளைகளையும் வாலிபர் களையும் காப்பாற்ற பல வழிமுறைகள் சமுதாயத்தில் அறிமுகமாகி வருவதை யும் நாம் அறிவோம். ஆனால் இன்னும் பாவம் பெருகுகிறதே தவிர, வேறு மாற்றங்களைக் காண்கிறோமா? ஏன் இந்த நிலைமை? இதற்கு பதில் உண்டு. அதற்கு செவிகொடுக்கவேண்டுமே!

பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பே இந்தப் பாவத்தின் கோரமும், அதன் விளைவும் என்னவென்றும், அதிலிருந்து நித்தியமாய் தப்பித்துக்கொள்ளக்கூடிய வழி இன்னதென்றும் பரிசுத்த வேதாகமத்தினுடோக தேவன் மனிதனுக்கு வெளிப் படுத்திவிட்டார். ஆம், தேவனுடைய வசனத்தின் வழி ஒன்றே, வேதவசனம் ஒன்றே மனிதன் சென்று கொண்டிருக்கிற அழிவின் வழியினின்று அவனைக் காத்துக் கொள்ள ஒரே வழியாகும். வேறு எந்த வழியும் அவனுடைய இருதயத்தை மாற்றாது. ஏனெனில் அந்த வசனமே மாம்சமாய் வந்து நமக்காக பலியானது.

பெற்றோரே! உங்கள் பிள்ளைகளைத் தினமும் வேதவசனங்களுக்கூடாக வழிநடத்தத் தவறாதீர்கள். வாலிபரே! பிள்ளைகளே! பெரியோர்களே! வேத வசனங்களுக்கூடாக நீங்கள் வழிநடத்தும்போது கிடைக்கின்ற அந்த நல் ஆலோசனைகளுக்குச் செவிகொடுங்கள். தினமும் வேதத்தை வாஞ்சையோடு வாசியுங்கள். ஏனெனில் வேதவசனம் ஒன்றுதான் உங்கள் பாதைக்கு வெளிச் சம். உங்கள் பாதையில் உள்ள அபத்தை உணர்த்தி விலக்குகின்ற அவற்றால் மாத்திரமே உங்கள் வாழ்க்கையை அழிவினின்று பாதுகாக்கமுடியும்.

"பிதாவே, மாம்ச இச்சையினால் நான் அறிந்துபோகாதபடி, உமது வசனத்தால் தினமும் நான் வழிநடத்தப்பட என்னை ஒப்புவிக்கிறேன். ஆமேன்."

ஜூன்

14

நூற்று

ஒன் பிராணன் காக்கப்பட...

‘தன் வாயைக் காக்கிறவன் தன் பிராணனைக் காக்கிறான்.

தன் உதடுகளை விரிவாய்த் திறக்கிறவனோ

கலக்கமடைவான்.’ (நீதிமொழிகள் 13:3)

‘பேசக்கடாததைப் பேசிலிட்டேன். இதனால் எனது வேலைஸ்தலத்தில் குழப்பம் ஏற்பட்டுவிட்டது. என் தவறை உணர்ந்துகொண்டதால் இப்போ அதிக கலக்கமடைந்திருக்கிறேன். தயவுசெய்து எனக்காக ஜூபித்துக்கொள்ளுங்கள்’ என்று ஒரு அதிகாலையில் தொலைபேசி ஊடாக என்னிடம் இந்த வார்த்தைகளைக் கூறினார் ஒரு சகோதரி. வாயின் தாறுமாறுகளினால் வந்த விளைவு இது!

‘நாவானது சிறிய அவயவமாயிருந்தும் பெருமையானவைகளைப் பேசும். பாருங்கள், சிறிய நெருப்பு எவ்வளவு பெரிய காட்டைக் கொழுத்தி விடுகிறது. நாவும் நெருப்புத்தான். அது அநீதி நிறைந்த உலகம். நம்முடைய அவயவங்களில் நாவானது முழுச் சர்ரத்தையும் கறைய்படுத்தி, ஆயுள் சக்கரத் தைக்கொளுத்தி விடுகிறதாயும், நரக அக்கினியினால் கொளுத்தப்படுகிறதாயும் இருக்கிறது. நாவை அடக்க ஒரு மனுஷனாலும் கடூது. அது அடங்காத பொல்லாங்குள்ளதும், சாவக்கேதுவான விஷம் நிறைந்ததுமாயிருக்கிறது.’ யாக்கோபின் இந்த வார்த்தைகள் எத்தனை உண்மையானது?

நமக்கு ஏற்படும் பலவிதமான கலக்கங்களுக்கு ‘தன்னடக்கம்’ இல்லாததே முக்கிய காரணம். அதிலும் நமது வார்த்தையில் அடக்கம் இல்லாததே மிக முக்கிய காரணமாகிறது. நமது வாயின் வார்த்தைகள் எப்படிப்பட்டவை? சாலோமோன் ராஜா கட்டுப்பாடுள்ள நாவு, கரிசனையுள்ள நாவு, கவனமற்ற நாவு, குழப்பமுள்ள நாவு என்று நான்கு வகையான நாவுகளைக்குறித்து நீதி மொழிகளில் எழுதியுள்ளார். சகோதரனே! சகோதரியே! நமது வார்த்தைகள் எப்படிப்பட்ட நாவிலிருந்து புறப்படுகிறது? நமது வாயின் வார்த்தையில், நமது பிராணன் காக்கப்படும் வல்லமையுண்டு என்பதை நாம் ஏன் சிந்திப்பதில்லை. அதாவது, நாம் வாழுவதற்கும் அழிவதற்கும் நமது நாவின் வார்த்தைகள் பெரும் பங்குவகிக்கின்றன என்பதுதான் உண்மை. மாத்திரமல்ல, நமது வார்த்தைகள் நம்மை மாத்திரமல்ல நம்மைச் சுற்றியிருக்கிறவர்களின் வாழ்க்கை யிலும் தாக்கங்களை ஏற்படுத்தும் என்பதையும் நாம் சிந்திக்கவேண்டும். பிறரை ஆக்குகின்ற அழிக்கின்ற தன்மை நமது நாவுக்கும் உண்டு என்பது தெரியுமா?

ஆகையால், கட்டுப்பாடும், கரிசனையுமுள்ள நாவை வாஞ்சிப்போமாக. நமது நாவின் வார்த்தைகளை அடக்கி வாழ நம்மை அர்ப்பணிப்போமாக. இத் தீர்மானம் நமக்கும் நம்மைச் சுற்றியுள்ளவர்களுக்கும் சமாதானத்தைக் கொடுக்கும். நமது பிராணனைக் காப்பதுமன்றி, தேவனன்டைக்கு சகலரையும் வழி நடத்தும். இது எத்தனை ஆசிர்வாதம்!

“இயேசுவே! என் வாயின் தாறுமாறுகளை விட்டு, கட்டுப்பாடும், கரிசனையும் உள்ள வார்த்தைகளைப் பேச என் நாவை உம்பிடம் தருகிறேன். ஆமேன்.”

ஜூன்

15

திங்கள்

அதிகாலையின் ஆசீர்வாதம்

‘நாம் நிர்மூலமாகாதிருக்கிறது கர்த்தருடைய கிருபையே... அவைகள் காலைதோறும் புதியவைகள். உமது உண்மை பெரிதாயிருக்கிறது.’ (புலம்பல் 3:22-23)

‘தம் மனங்களில் அதிகமாகத் தாக்கப்பட்டு வாழ்க்கையில் எவ்வித எதிர்பார்ப்பும் இல்லாதிருக்கும் மனநோயாளியைப் புரிந்துகொள்வது மிகவும் கடினம். அவர்களுக்கு உற்சாகமளிப்பதும், அவர்களுடைய வாழ்விலும் ஒரு நோக்கம் உண்டு என்று உணர்த்துவதும் அதிக கவ்டமானதோன்று’ என்று மன நோயாளிகளோடு தனக்கிருந்த அனுபவத்தைக்கொண்டு ஒரு டாக்டர் எழுதியுள்ளார். ‘மாத்திரமல்ல, வெளிச்சமான ஒரு புதிய நாளைப் பார்த்து அதிகாலையில் எழும்புவது இந்த மனநோயாளிகளுக்குப் பாரமான ஒரு உணர்வைக் கொடுக்கின்றது’ என்றும் எழுதியுள்ளார்.

அன்பானவர்களே! ஒரு புதிய நாள் காலையிலே நாம் எப்படியான மன நிலையோடு எழும்புகிறோம்? அந்த நாளைக்குறித்த உமது உணர்வுகள் எப்படிப் பட்டவையாக இருக்கின்றன? சவுல் ராஜாவின் கைகளுக்குத் தப்பி சிலகாலம் கெபிகளில் வாழ்ந்தார் தாலீது. இப்படியான ஒரு சூழ்நிலையில் இருக்கின்ற ஒருவன் பயம், வேதனை போன்ற உணர்வுகளோடு போராடுவான். தேவன் ஏன் என்னை கைவிட்டார் என்ற கேள்வி எழும். இரவில் நிம்மதியாகத் தூங்க முடியாதிருக்கும். ஓவ்வொரு நாளும் விடியும்போது இந்த நாள் எப்படிப்பட்டதோ, நான் ஏன் இந்த நாளைக் காணவேண்டும் என்று எண்ணத்தோன்றும். ஆனால், தாலீதோ அதற்கு மாறாக, “என் இருதயம் ஆயத்தமாயிருக்கிறது, தேவனே, என் இருதயம் ஆயத்தமாயிருக்கிறது, நான் பாடுக் கீர்த்தனம் பண்ணுவேன். என் மகிமையே விழி, வீணையே, சுரமண்டலமே விழியுங்கள். அதிகாலையில் விழித் துக்கொள்வேன்.” (சாக. 57:7-8) என்று கூறி அதிகாலையில் தன் தேவனைத் துக்கொள்வேன். ஆம்! தனக்கேற்பட்ட சூழ்நிலைகளைப் பார்த்துக் கலக்கமடையாமல், தான் இன்னும் நிர்மூலமாகாமல் இருப்பதை நினைத்தார். ஓவ்வொரு காலையிலும் தேவகிருபை, தேவஇரக்கம் தன்னோடு இருப்பதை தாலீது உணர்ந்ததால் அவருடைய வாழ்க்கை வெற்றியாக முடிவடைந்தது.

இன்று இந்தப் புதிய நாளை நாம் எப்படியான மனநிலையோடு நோக்குகிறோம்? சூழ்நிலை எதுவாயிருந்தாலும், நம்மை நல்வழிப்படுத்துகிறவர் ஒருவர் நமக்கு இருக்கிறார் என்ற நிச்சயம் இருப்பதனால், முதலாவது அவருடைய முகத்தையே தேடுவேன் என்று உறுதியான உணர்வோடு ஓவ்வொரு நாளிலும் எழுந்திருக்க கற்றுக்கொள்வோமாக. அப்பொழுது தேவகிருபை நம்மை நிரப்பி, அந்நாளை நாம் உற்சாகத்தோடு கடந்துசெல்ல நம்மை வழிநடத்துவதை நாம் நிச்சயம் அனுபவிப்போம்.

“தேவனே! என் பாரங்களை உமது கரத்தில் கொடுத்து, இப்புதிய நாளிலும், இனிவரும் நாட்களிலும் அதிகாலையில் உமது கிருபை, இரக்கங்களை நான் நாடி உமது முகத்தைத் தேடுவர என்னை வழிநடத்தும். ஆமென்.”

ஜூன்

16

செவ்வாய்

நீ தள்ளப்பட்ட கல்லா?

‘வீடு கட்டுகிறவர்கள் ஆகாதென்று தள்ளின கல்லே.
முலைக்குத் தலைக்கல்லாயிற்று. அது கர்த்தராலே ஆயிற்று.’

(சங்கீதம் 118:22-23)

‘வீடுகட்டுகிறவர்களால் ஆகாதென்று தள்ளப்பட்ட கல்’ என்னும்போது அது ஆகாததுதான். வீடுகட்டுகிறவர்கள் அந்தத் தொழிலிலே நிபுணத்துவம் பெற்றவர்கள். வீடு கட்டுவதற்குரிய கற்களின் தன்மைகள், தகமைகள் எதையும் அவர்களுக்கு யாரும் சொல்லித் தெரியவேண்டிய அவசியமே இல்லை. அவர்களால் வேண்டாம் என்று தள்ளிவிடப்பட்டால் தள்ளிவிடப்படவேண்டியதுதான். அப்படிப்பட்ட ஒரு கல்லே, முலைக்குத் தலைக்கல்லாக தெரிந்தெடுக்கப்படு மானால், பிற கற்களுக்கு வாயிருந்தால் என்னவெல்லாம் பேசும் தெரியுமா? சில சமயம் நமது வீடுகளில் வேண்டாம் என்று தள்ளிவிட எத்தனை பழைய பொருட்கள், ஒரு சில தருணத்தில் நமக்குக் கைகொடுத்திருக்கிறது தெரியுமா.

இயேசு ஒரு உவமை சொன்னார். அதைத்தான் இன்று வாசித்தோம். அதிலே அந்த எஜமான் அனுப்பிய ஊழியரை மாத்திரமல்ல, இறுதியில் அனுப்பப்பட்ட அவருடைய மகனையும் அந்த தோட்டக்காரர் பிடித்து, திராச்சத் தோட்டத்திற்குப் புறம்பே தள்ளி கொன்றுபோட்டார்கள் என்றார் இயேசு. எஜமானராகிய பிதாவாலே தோட்டக்காரராக வைக்கப்பட்ட யூதரினாலேயே தாம் ஆகாதென்று தள்ளப்படுவார் என்பதை விளக்கியே இயேசு இந்த உவமை யைச்சொன்னார். அப்படியே நடந்தது. இயேசு கொலைசெய்யப்பட்டார். ஆனால் பின்னர் பேதுரு பரிசுத்தாவியினாலே நிறைந்தவராய், ‘உங்களால் சிலுவையில் அறையப்பட்டவரும், மரித்தோவிலிருந்து எழுப்பப்பட்டவருமாகிய கிறிஸ்து...’ என்றும், ‘வீடுகட்டுகிறவர்களாகிய உங்களால் அறப்பாய் என்னப்பட்ட அவரே முலைக்குத் தலைக்கல்லானார்’ என்றும் முழங்கியதை வாசிக்கிறோம்(அப்.4:11) ஆம், இன்றைய திருச்சபைகளுக்கு இயேசு கிறிஸ்துவே காரணரானார். இது நிபுணருக்கும் ஞானிகளுக்கும் ஆச்சரியமாயிருக்கும். ஆனால் தேவன் இதைச் செய்தார். ஆகாததை முக்கியப்படுத்த கர்த்தரால் மாத்திரமே கூடும். அவரால் கூடாதது ஒன்றுமே இல்லை.

சகோதரனே! சகோதரியே! சமுதாயத்தால், இன ஜனத்தால் ஒதுக்கப்பட்ட நிலையினால் நீ மனமுடைந்திருக்கிறாயா? அல்லது, நான் உதவாதவன் என்று உன்னை நீயே வெறுத்து, ஒதுக்கி வாழ்கின்றாயா? உலகம் உன்னைக் காணவில்லை, உன் திறமைகளை மதிக்கவில்லை என ஏங்கித் தவிக்கிறாயா? தேவன் உன்னைத்தான் காண்கிறார். தள்ளப்பட்ட கல்லாக இயேசு இருந்த போதும் அவர் பிதாவுடனான உறவிலிருந்து விலகிப்போகவில்லையே. நீ எந்த முலையில் இருந்தாலும் பிதாவோடு பிணைக்கப்பட்டிரு. நிச்சயமாகவே நீ நினைத்திராத ஒரு இடத்திற்கு அவர் உன்னை உயர்த்துவார்.

“பிதாவே, தள்ளப்பட்ட கல்லைப்போல இருக்கிற என்னை நீர் காண்விறீர் என்பது எத்தனை மகிழ்ச்சி! உமது கருத்திலுள்ள என்னை நீரே நடத்தும். ஆமென்.”

ஜூன்
17
துறை

உன் பாதங்களும் அழகானவையா?

...உன் தேவன் ராஜரிகம் பண்ணுகிறாரென்று சீயோனுக்குச் சொல்லுகிற கவிசேஷகனுடைய பாதங்கள் மலைகளின்மேல் எவ்வளவு அழகாயிருக்கின்றன: (ஏசாயா 52:7)

பாதங்களை அழகுபடுத்திக்கொள்ள இன்று மக்கள் எத்தனை விலை உயர்ந்த பாதரட்சைகளை அணிந்துகொள்கின்றனர். பெண்கள் நமது பாதங்களுக்கு வகைகையான வர்ணங்கள் பூசகின்றனர். இந்த செருப்புகள் ஒருநாள் அறுந்துபோகும். வர்ணங்களும் அழிந்துபோகும். ஆனால் அழியாத ஒரு அழகு நமது பாதங்களுக்கு உண்டு என்பதை வேதும் நமக்குத் தெளிவாக விளக்குகிறது. இந்தப் பாதங்கள் சொகுசான பாதையில் நடக்காது. மாறாக, காடு மேடு பாராமல் நடந்து செல்லும். இவற்றுக்கு ஓய்வு இராது. ஆம், சமாதானத்தின் கவிசேஷ செய்தியைச் சமந்து செல்லும் பாதங்கள் கூகமாக தங்கி ஓய்வெடுக்க முடியுமா? ஏனெனில் அது சாதாரண செய்தி அல்ல. அது கவிசேஷ செய்தி. சமாதானத்தின் செய்தி, நற்காரியங்களை அறிவிக்கும் செய்தி. மீட்பை அறிவிக்கும் செய்தி, நம் தேவன் ராஜரிகம் பண்ணுகிறார், நமக்கு ஒரு நித்திய ராஜ்யம் உண்டு என்ற ஆச்சரியான செய்தி. இந்தச் செய்தியை பிறருக்குச் சமந்து செல்லுவது நமக்குக் கிடைத்த பெரிய பாக்கியம் அல்லவா!

தவறான வாழ்க்கை நடத்திய சமாரியப்பெண்ணோடு ஆண்டவர் பேசிய போது அவள் கண்கள் திறந்தன. அவள் தன்னை உணர்ந்தாள், தான் பெற்ற மீட்பை உணர்ந்தாள். தான் பருகவேண்டிய ஜீவதண்ணேரையும் அதைத் தருகிற வரையும் கண்டாள். அதன்பின் அவளது பாதங்கள் கும்மா இருந்தனவா! தன் நிலையையே மறந்தவளாய் தாமதமின்றி ஊருக்குள் ஓடினாள். என்னைக் கண்டவரை நான் கண்டேன் என்று கூறி அறிவித்தாள். இதுவரை அவனுடைய பாதங்கள் அந்த ஊருக்குள்ளேயே வரக்கூடாது என்று அந்த ஊரார் சொல்லி யிருப்பார்களோ என்னவோ; இப்போது அந்தப் பாதங்களே மீட்பின் செய்தியைச் சுமந்து சென்றது. அவள் கறியவற்றைக்கேட்ட அவனுரார் இயேகவிடம் வந்தார் கள். அவரைக் கண்டார்கள். விடுதலை பெற்றார்கள். அலங்கோலமாக இருந்த அவனுடைய பாதங்கள் இப்போது அழகுபெற்றன அல்லவா!

கிறிஸ்துவினாலுண்டான இரட்சிப்பைப் பெற்றுக்கொண்ட நாம் நமது பாதங்களை சற்று குனிந்து பார்ப்போமா! நாம் பெற்ற மீட்பின் செய்தியை மற்ற வர்களும் அறியவேண்டும் என்று முன்னர் விரைந்தோடிய பாதங்கள் இன்று ஓய்வு பெற்றிருப்பது ஏன்? தேவனுக்குப் பிரியமில்லாத இடங்களை ஞாக்கிச் சென்றதால் நம் பாதங்கள் அழக்காகிக் கிடப்பது ஏன்? கவிசேஷத்தைச் சுமந்து செல்வது நமக்குக் கிடைத்திருக்கும் ஆச்சரியானதொரு உரிமை. ஒவ்வொரு முறையும் கால்களுக்கு பாதனைகளை அணிவிக்கும்போது அந்தப் பாதங்கள் எங்கே செல்லுகின்றன எதைச் சுமந்து செல்லுகின்றன என்று சிந்திப்போமாக.

“பிதாவே, அழக்கான என் பாதங்களை திரும்பவும் கழுவும். உமது கவிசேஷத்தைச் சுமந்து செல்வதால் என் பாதங்கள் அழகு பெற்றும். ஆமேன்.”

ஜான்

18

வியாழன்

கவலைப்படுவதால் என்ன பயன்?

'...கவலைப்படாதிருங்கள்...' (மத்தேயு 6:25)

கவலைப்படாதவன் யார்? அதற்காக கவலைதான் வாழ்வு என்று வாழ முடியுமா? நம்மைத் தமக்கென்று சிருஷ்டத்த தேவன், நமது கவலைகளைப் போக்க வல்லமையற்றுப் போனாரோ? காக்கைகளைப் போதித்து, காட்டுப் புழங்களை உடுத்துவிக்கும் தேவன், நமது சாயலில் படைத்த நம்மை விட்டு விடுவாரோ? இல்லை, நமது தேவைகள் யாவையும் அவர் அறிவாரே. ஆகவே தான் ஆண்டவர் 'கவலைப்படாதிருங்கள்' என்று கூறிச்சென்றார்.

'என் கணவனைக்குறித்து நான் மிகவும் பயப்படுகிறேன். குடும்பத்தின் எதிர்காலத்தைக் குறித்து அதிகம் கவலைப்பட்டு, தன் சர்வ சுகத்தையே பொருட் படுத்தாது இரண்டு இடங்களில் வேலை செய்கிறார். இதனால் குடும்பத்தோடு அவர் செலவிடும் நேரம் மிகவும் குறைவு. அவருடைய சர்வம் சுகவீனப்பட்டுக் கொண்டே போகின்றது. களைப்பின் நிமித்தம் எதற்கும் கோபித்துக்கொள்வார். உறவுகள் முறிந்துபோகிறது, மேற்படிப்பைப் படிக்கவிரும்பியும் அதை நிறைவு செய்ய முடியாத விரக்கி அவரை ஆட்டிப்படைக்கிறது' என்று ஒரு சகோதரி தன் குடும்பத்திற்காக ஜெயிக்கும்படி மனவேதனையோடு கேட்டுக்கொண்டாள். நம்மில் இப்படிப்பட்ட மனநிலையோடு எத்தனைபேர் இருக்கிறோம்! கவலையின் விளைவுகளைப் பார்த்தீர்களா! படிப்படியாக நமது வாழ்வை கவலை அழித்துப் போடும். முதலில் சுகத்தைக் கெடுக்கும். அதனால் முன்னேற்றங்கள் பாதிக்கப்படும். பின்னர் உறவுகள் உடையும். இவற்றிலும் மேலாக, தேவனில் வைத்திருந்த விசுவாசம், நம்பிக்கை யாவையும் இது அழித்துவிடுகிறது. உங்கள் கவலை களினால் நீங்கள் எந்தப் படிக்குத் தள்ளப்பட்டிருக்கிறீர்கள்?

சகோதரனே! சகோதரியே! 'கவலைப்படுகிறதனாலே உங்களில் எவன் தன் சர்வ அளவோடு ஒரு முழுத்தைக் கூட்டுவான்?' என்று கேள்வி எழுப்பிய ஆண்டவர், 'நாளைக்காகக் கவலைப்படாதிருங்கள், நாளையதினம் தன்னுடைய வைகளுக்காகக் கவலைப்படும். அந்தந்த நாளுக்கு அதினதின் பாடுபோதும்' என்றாரே, இதை நாம் மறந்துபோகலாமா! உங்கள் கவலைகள் ஒருபோதும் நிலைத்திராது. ஒருநாள் மாறிப்போகும். அப்போது, அன்று நான் வீணாகக் கவலைப்பட்டேனே என்று திரும்பவும் கவலைப்பட நேரிடும். இது தேவைதானா! ஆண்டவரை நாம் நம்பலாம். உங்கள் கவலைகளையெல்லாம் விசுவாசத்தோடும் நம்பிக்கையோடும் அவர்மீது விட்டெறிந்து விடுங்கள். திரும்பவும் தூக்கிச் சுமந்து திரியவேண்டாம். உங்கள் பாரங்களை அவரிடம் கொடுத்துவிட்டு அமைதியோடு காத்திருங்கள். காத்தர் அதை நிச்சயம் மாற்றிப்போடுவார். உன் அழகையின் கண்ணீர் அனந்தக் கண்ணீராக மாறும். நீ அதை நம்புவாயா!

"பிதாவே, என் நம்பிக்கையில் பின்வாக்கிப்போனேன். ஆனாலும் இன்று என் பாரங்கள் யாவையும் உம்பிடம் விட்டுவிடுகிறேன். நீரே நடத்தும். ஆமென்."

ஜன

19

வள்ளி

மறுநுபமாகுங்கள்!

‘நங்கள் இந்தப் பிரபஞ்சத்திற்கு ஒத்த வேஷந்தரியாமல்... உங்கள் மனம் புதிதாகிறதினாலே மறுநுபமாகுங்கள்.’ (ரோமர் 12:2)

தாம் தெரிந்துகொண்ட சீஷிரில் முன்றுபேரை மாத்திரம் அழைத்துக் கொண்டு தனித்திருக்கும்படி மலையொன்றிற்கு ஏறிப்போன ஆண்டவர் அங்கே அவர்களுக்கு முன்பாக மறுநுபமானார். அப்போது, அவர் முகம் குரியினைப் போல பிரகாசித்தது. அவர் வள்ளிரம் வெளிச்சத்தைப்போல வெண்மையாயிற்று. அவரோடுகூட மோசேயும் எலியாவும் பேசிக்கொண்டிருப்பதும் தெரிந்தது. இவ் வேளையில் மேலும் ஒரு சத்தம் வானத்திலிருந்துண்டாகி ‘இவர் என்னுடைய நேசகுமாரன். இவருக்குச் செவிகொடுங்கள்’ என்றது. இயேசு கிறிஸ்துவைக் குறித்த இந்தக் காட்சியும், சாட்சியின் சத்தமும், இவர் தேவகுமாரன் என்பதை, அவருடைய தெய்வீகத்தை வெளிப்படுத்தவில்லையா?

இயேசு கிறிஸ்துவை சொந்த இரட்சகராக ஏற்றுக்கொண்டவர்களில் சிலர், நமது பழைய புதிய வாழ்க்கைக்கு இடையிலான வித்தியாசத்தைக்காட்ட, பிறரிடமிருந்து தம்மைப் பிரித்துக்காட்ட உடையணியும் முறையில் மாற்றத்தைக் கொண்டுவந்திருப்பதை நாம் காண்கின்றோம். வேறுசிலர் இப்படியான மாற்றம் இல்லாவிட்டனும், சக கிறிஸ்தவர்களைவிட தாமே கிறிஸ்துவோடு நெருங்கி வாழும் பரிசுத்தவான்கள் என்று கூறாமல் கூறி, தம்மை இன்னும் மேலானநிலை களில் வைத்து, பிறரோடு கலக்காமல் பிரித்து வாழ்கின்றார்கள். ஆனால் பவுல் விளக்குவது என்ன? எந்திலையில் நாம் இருந்தாலும், கிறிஸ்து இல்லாத நமது பழைய வாழ்வுக்கும், இன்று கிறிஸ்துவுக்குள்ளான நமது புதிய வாழ்வுக்கும் வேறுபாடு காணப்படவேண்டுமானால், நமது அழகும் பழக்கவழக்கமும் அல்ல, மாறாக, முதலில் நமது ‘மனம் புதிதாகி’ இதுதானே முக்கியம்.

ஆம்! நமது மனம் புதிதாகிறதினால் நாம் மறுநுபமாகவேண்டும். கிறிஸ்துவுக்குள்ளாக நமது சிந்தை புதிதாகவேண்டும். சிந்தை மாற்றமடையும் போது, எமது சிந்தனைகள் நோக்கங்கள் மாத்திரமல்ல, அதற்கூடாக நமது சபாவழும் மாற்றமடைகிறது. அது நமது வெளி வாழ்விலே வித்தியாசத்தைக் காட்டுகிறது. மற்றவர்களோடுள்ள உறவுகள் தேவனுக்குப் பிரியமானதாக மாற்றுகிறது. செய்கின்ற ஒவ்வொரு காரியத்திலும் சுயசிந்தை மாறி பிறர் சிந்தை உண்டாக்குகிறது. இதைத்தான் பவுல் அப்போஸ்தலன் வலியுறுத்துகிறார். இதனையே ஆண்டவரும் நமது வாழ்வில் எதிர்பார்க்கின்றார். ஆகையால், கிறிஸ்துவின் பிள்ளையே, வெளிப்பறுமாக உள்ளை வித்தியாசமானவனாகக் காட்டும் பிரயாசங்களை விட்டுவிட்டு, உன் சிந்தையில், நோக்கத்தில், உன் உள்ளான மனுஷனில் மறுநுபமாகவேண்டும் என்ற புதிதான தீர்மானத்தோடு உங்களைக் கிறிஸ்துவுக்கு உப்புக்கொடுங்கள்.

“இயேசுவே! வெளிப்பறுமான வாழ்வுமுறையினால் பிறரிடமிருந்து வேறுபிரிந்து வாழும் இந்த வாழ்க்கையைவிட்டு, என் மனதில், என் குபாவத்தில் நான் மறுநுபமாகி, உமக்குப் பிரியமாய் வாழ என்னை வழிநடத்தும். ஆமென்.”

மாயன்பு வேண்டாம்!

'உங்கள் அன்பு மாயமற்றதாயிருப்பதாக.' (ரோமர் 12:9)

கிறிஸ்தவ வாழ்வு என்பது, கிறிஸ்தவுக்குள்ளான அன்பின் நிறைவில் வெளிப்படுத்தலாய் இருக்கின்றது என்பதை நாம் ஆணித்துரமாக நினைவில் பதித்துக்கொள்ளவேண்டும். கிறிஸ்தவின் பிள்ளைகள் என்று சொல்லிக்கொள் கிள்ளவர்கள், கிறிஸ்தவின் அன்பை உண்மையாகவே உணர்ந்து, தாம் சொல் லுவதுபோலவே வாழுகிறார்களா என்ற சந்தேகமும் குழப்பமும் கடந்த காலங்களில் என்னை வேதனைப்படுத்திக்கொண்டிருந்தது. அவ்வளவாக என் மனமும் கசந்துபோயிருந்தது. ஏனெனில் அவர்கள் காண்பித்த அன்பிலே நான் சிலகாலம் மிகவும் களிக்கார்ந்தேன். ஆனால், நாட்கள் கடந்துபோக, அவ் அன்பு ஒரு எதிர் பார்ப்போடு பகிர்ந்துகொள்ளப்பட்டது என்பதை உணர்ந்துகொண்டேன். இதை என்னி மனமுடைந்திருந்தபோது, ஒருநாள் அழிகாலையிலே ஒரு வேதவசனம் என்னோடு இடைப்பட்டதை உணர்ந்தேன். 'நாசியில் சுவாசமுள்ள மனுஷனை நம்புவதை விட்டுவிடு; நம்பப்படுவதற்கு அவன் எம்மாத்திரம்' என்ற வசனம் நான் விட்ட தவறை எனக்கு உணர்த்தியது. ஆம்! சிலகாலமாய் தேவ அன்பின் ஜக்கியத்தைக் குறைந்து, மனிதன்பை நாடி, அந்த மாயையில் நான் சிக்கிக் கொண்டு இருந்திருக்கின்றேன் என்பதை உணர்ந்தேன். உடனடியாக அதை அறிக்கைசெய்து, தேவான்பை நாடி மனந்திரும்பினேன். இப்போது மனிதங்றவு கஞும் மாற்றமடைந்து சமாதானமாயிருப்பதை உணருகிறேன். நீள், அகல, உயரம் என அளக்கக்கூடாத தேவான்பு நம்மை ஒருபோதும் ஏமாற்றாது. அந்த அன்பில் நிலைத்திருக்கும் கிருபையோ மகா பெரியது.

மனுஷரிடம் அன்பை எதிர்பார்த்து இன்றும் எத்தனைபேர் ஏமாற்றப்பட்டு மனமுடைந்துபோய் இருக்கின்றார்கள்? ஏமாற்றத்தைத் தாங்கிக்கொள்ள முடியா மல் இவ்வுலக வாழ்வை தாமாகவே முடித்துக்கொள்ளவர்கள் எத்தனைபேர்? சகோதரரே! சதோதரியே! நாசியில் சுவாசமுள்ள மனுஷனுடைய அன்பை எதிர்பார்ப்பதை விட்டு, அவனுடைய நாசிக்கு சுவாசத்தைக் கொடுத்தவரும், 'என்னுடைய அன்பிலே நிலைத்திருங்கள்' (யோவான் 15:9) என்று நம்மை அழைப்பவருமான இயேசுவை நோக்கிப்பார். அவர் உன் வேதனையை நீக்கி, தமது சமாதானத்தையும், அன்பையும் நீ ருசி பார்க்கும்படி அருள்செய்வார். அதேசமயம், நீயும் மாயையான அன்பினால் பிறரை மோசம்போக்காதபடி வாழத் தீர்மானம் செய்துகொள். இதுவே தேவனுக்குப் பிரியமானதும், கிறிஸ்து வுக்குள்ளான அன்பு நிறைந்த வாழ்க்கையுமாகும். 'விசுவாசம், நம்பிக்கை, அன்பு இம்முன்றும் நிலைத்திருக்கிறது. இவைகளில் அன்பே பெரியது'. அந்த அன்பு நமது வாழ்வில் பெருகி ஓடும்படி தேவான்னினால் நிரப்பப்படுவோமா!

"ஆண்டவரே, நான் தொடர்ந்தும் மாயையான மனித அன்பைநாடி வேதனைப் படாமல், உம் அன்பில் நிலைத்திருக்கவும், அந்த அன்பை மற்றவர்களோடு பகிர்ந்துகொள்ளவும் என்னை வழிநடத்தும். ஆமென்."

ஜூன்
21
ரூபாரிசு

மூகி அன்பு எங்கே!

‘...நீ ஆதியில் கொண்டிருந்த அன்பை விட்டாய் என்று உன் பேரில் எனக்குக் குறை உண்டு.’ (வெளிப்படுத்தல் 24)

‘திருமணமான காலங்களில் என் கணவர் என்னிடம் காட்டிய அன்பை இன்று அவரிடம் காண்பது மிக அரிதாகிவிட்டது’ என்று கவலையோடு ஒரு மனைவி பகிர்ந்துகொண்டார். இது ஏன்? புதிதாக திருமணமாகும்போது கணவன் மனைவி இருவருடைய நினைவுகளும் ஒருவர்பேரில் மற்றவர் கொண்டிருக்கும் அன்பிலே நிறைந்திருக்கும். ஆனால் காலம் செல்லச்செல்ல பல வெளிக் காரியங்கள் வாழ்வில் பங்கெடுக்க இந்த அன்பு மாறாவிட்டாலும்கூட வேறு பல விடயங்கள் கலந்துவிட்டதால் அந்த அன்பு சாரம் குறைந்ததாகிவிடும் சந்தர்ப் பங்கள் உண்டு. அல்லது மாற்றமடையும் ஆபத்தும் உண்டு.

‘...உங்கள் அன்பைக்குறித்து நான் கேள்விப்பட்டு, இடைவிடாமல் உங்களுக்காக ஸ்தோத்திரம்பண்ணி, என் ஜெபங்களில் உங்களை நினைத்து..’ என்று பவுல் எபேசியருக்கு எழுதியிருந்தார். ஆனால் காலப்போக்கில் சபையிலிருந்தவர்கள் மரித்துப்போக, அடுத்த தலைமுறையினர் தேவனிடம்கொண்டிருந்த வைராக்கியத்தை இழந்துபோயினர். இப்போது அந்த சபை பல காரியங்களில் ஈடுபட்டு கழின உழைப்பைக் கொண்டதாயிருந்தது. பொறுமை, அயராத உழைப்பு, பொல்லாதவர்களைச் சகிக்கக்கூடாமலிருப்பது, என்று அவர்கள் தம்மையும் சமுதாயத்தையும் அதிகமாக கண்ணோக்கி இளைப்படையாமல் வேலைசெய்தனர். உழைப்பு நல்லதுதான். ஆனால், அது நமது மேன்மைக்காகவோ பலன் கருதியோ அல்ல; மாறாக, தேவன்மீது கொண்டிருக்கும் அன்பின் நிமித்தம் செய்யப்படவேண்டும். ஆதி அன்பிலே ஆரம்பித்த இந்த சபை இப்போதுவிட்டது. அதனைச் சரிசெய்யாவிட்டால் ஏற்படக்கூடிய விளைவுகளையும் தேவன் கூட்டிக்காட்டினார். ஆம்! இதனைச் சரிசெய்யாதபடச்சத்தில் அவர்களுக்குள்ளாகப் பிரகாசித்த கிறிஸ்துவின் பிரகாசம் அற்றுப்போகும் என தேவன் எச்சரித்து, அந்த ஆதி அன்புக்குத் திரும்பும்படி தேவன் அழைத்தார்.

பாவமன்னிப்பின் நிச்சயத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளும்போது நாம் எவ்வளவாய் மகிழுகிறோம். ஆனால், பாவத்தின் கொடுமையைக்குறித்த பயம் நமக்குள் குறையும்போது இந்த மகிழ்ச்சியும் சிறிது சிறிதாக குறைந்துவிடுகிறது என்பதை நாம் சிந்திப்பதில்லை. கிறிஸ்துவுக்குள்ளான நமது ஆரம்பநாட்களிலே நமக்கு அதிக அறிவிருக்கவில்லை, ஆனால் உற்சாகம் வைராக்கியம் இருந்தது. இன்று அந்த தேவவைராக்கியத்தை நமது அறிவும், அதிக உழைப்பும் நிரப்பியிருக்குமானால், தேவன் நம்மை அழைக்கிறார். உழைப்பிலும் பார்க்க, அந்த அன்பையே தேவன் நாடுகிறார். அந்த அன்பிடம் திரும்பும்படி நம்மை அழைக்கிறார். நமது பதில் என்ன?

“பிதாவே, ஆதியில் உம்மில் கொண்டிருந்த அன்பை விட்டுவிட்ட என் குறையை மன்னித்து, என்னைத் திரும்பவும் உம் அன்பினால் நிரப்பிவிடும். ஆமென்.”

ஜூன்

22

திங்கள்

உன் பொருத்தனையை மறவாதே!

நான் பண்ணின் பொருத்தனையைச் செலுத்துவேன்.

இரட்சிப்பு கர்த்தருடையது. (யோனா 2:9)

தேவனுடைய தீர்க்கதறிசி தேவதிட்டத்தில் தன்னுடைய கீழ்ப்பாடுவு, ஒப்படைப்பு யாவையும் நன்கு அறிந்தவன். மட்டுமல்ல, தேவன் கூறுவது எதுவோ அதைச் செய்வதாக பொருத்தனை பண்ணியவனுமாக இருப்பான். இப்படியான தன்மைகளைக் கொண்ட யோனா தீர்க்கதறிசி, நினிவே மக்களுக்கு மனந்திரும்புதலின் செய்தியை அறிவிக்கும்படி அழைக்கப்பட்டபோது கீழ்ப்பாடுவு, தேவனுக்குள்ளான ஒப்படைப்பு யாவையும் மறந்து, பொருத்தனையை அலட்சியம் செய்து, தேவகித்தத்திற்கு விலகி ஓடினார். விளைவு என்ன? திரும்பவும் தேவனால் பிடிப்பட்டு, மீனின் வயிற்றினுள் தள்ளப்பட்டார். அங்கிருந்தபோதுதான் அவர் யாவையும் உணர்ந்தார். தன் தவறுகளை உணர்ந்தார். பொருப்பைவிட்டு விலகி ஓடிய தன்னை தேவன் மறுபடியும் பிடித்துக்கொண்டது தேவகிருபை என்பதை உணர்ந்தார். தான் தவறவிட்ட பொருத்தனையை உணர்ந்தார்.

‘ஒருவன் கர்த்தருக்கு யாதொரு பொருத்தனை பண்ணினாலும், அல்லது யாதொரு காரியத்தைச் செய்யும்படி ஆணையிட்டுத் தன் ஆத்துமாவை நிந்தைக்குப்படுத்திக்கொண்டாலும், அவன் சொல் தவறாமல் தன் வாயிலிருந்து புறப்பட்ட வாக்கின்படியெல்லாம் செய்யக்கூடவன்.’ (எண்.30:2) என கர்த்தர் கட்டளையிட்டதாக மோசே ஜனங்களிடம் அறிவித்தார். ‘பரிசுத்தமானதை விழுங்கு கிறதும், பொருத்தனை செய்துபின்பு யோசிக்கிறதும் மனுஷனுக்குக் கண்ணியா யிருக்கும்’(நீதி.20:25) என சாலொமோன் கூறினார். ஆம்! ஒருவன் பொருத்தனை பண்ணியின் அதைச் செலுத்தாமல் மறந்தோ, அல்லது அதற்கு விலகியோ செல்லுவது, அவனுக்குக் கண்ணியாகவே இருக்கும்.

இன்று உங்களுக்கு ஏற்பட்டுள்ள இக்கட்டான சூழ்நிலைகள் அல்லது நிலைபரங்கள் நீங்கள் தேவனுக்கு பொருத்தனைப் பண்ணி அதைசெய்யா மல்லிட்ட சந்தர்ப்பங்களை நினைவுபடுத்துகிறதா? யோனாவைக் காப்பாற்றவந்த அந்தப் பெருமீன் நமக்கும்வரும் என்று என்னவேண்டாம். நமக்கு வந்திருக்கும் இக்கட்டுக்கேள போதும். தேவன் இத்தருணத்திலே நம்மோடு இடைப்படுவது அவர் நம்மில் காட்டும் சுத்தகிருபையினால் அல்லவா. அவருடைய சித்தத்தைவிட்டு ஓடிப்போகும் நம்மை ஓட்டும் என்று விடுவாரால் நமது நிலை என்ன? இத்தருணத்திலே நம்மை நமக்கு உணர்த்திய தேவனுக்கு நன்றி செலுத்துவதோடு மனந்திரும்புவோமாக. தேவனுடைய சித்தத்துக்குள்ளேங் திட்டத்துக்குள்ளேங் நம்மை ஏப்புவிப்போமாக. பொருத்தனைகளை நிறைவேற்றுவோமாக. அப்போது தேவகித்தத்தில் நாம் எங்கே தவறினோமோ, அந்த இடத்திலேயே மறுபடியும் தேவன் நம்மை நிச்சயம் நிறுத்துவார்.

“தேவனே! இனி என் பொருத்தனைகளைச் செலுத்துவேன் என்று இப்போதே அறிக்கைசெய்கிறேன். என்னை எடுத்து உபயோகியும் ஆழைன்.”

ஜூன்

23

செவ்வாய்

சுயகட்டுப்பாடு

‘பந்தயத்திற்குப் போராடுகிற யாவரும் எல்லாவற்றிலேயும் இச்சையடக்கமாயிருப்பார்கள்.’ (1கொரிந்தியர் 9:25)

ஒரு ஓட்டப்பந்தய வீராங்கனையென்று பெயரெடுக்க வாஞ்சித்தாள் ஒரு பெண். அதற்காக தினமும் காலையும் மாலையும் ஆறு மணிக்குள், தான் வாழ்ந்த அந்தச் சிறு கிராமத்தைச் சுற்றி ஒடுவாள். மாத்திரமல்ல, ஓட்டப் பந்தயத்திற்கு தன் சரீரம் தகுதிப்பட்டாய் இருக்கவேண்டும் என்பதற்காக உண விலும், பொழுதுபோக்கிலும்கூட அதிக கட்டுப்பாடுகளைக் கைக்கொண்டாள். ஓட்டப்பந்தய நாள் வந்தது. அவள் ஓடினாள், முதலிடத்தைக் கைப்பற்றினாள். யாருமே அறிந்திராத அந்த சிறுகிராமத்துப் பெண்ணை கிரீடத்தைப் பெற்றுக் கொண்டாள். சரீரத்திலும், சிந்தையிலும் அவள் கொண்டிருந்த கட்டுப்பாட்டோடு கூடிய முயற்சி அவளைப் பந்தயத்தில் வெற்றிபெறச் செய்தது.

நாமும்கூட வாழ்க்கை என்ற ஓட்டப்பந்தயத்தின் முடிவை நோக்கி ஒடிக் கொண்டிருக்கும் வீரர்கள்தான். இந்த ஓட்டம் அழிந்துபோகும் கிரீடத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளும் ஓட்டம் அல்ல. மாறாக, அழிந்துபோகாத நித்திய ராஜ்யத் திற்குரிய கிரீடத்தைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கான ஓட்டம். நித்தியத்தை நோக்கிய இந்த ஓட்டத்திலே நாம் ஒவ்வொருவரும் வெற்றி பெற்று, நமது ஜீவ கிரீடங்களைப் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டும் என்பதே தேவன் நம் வாழ்க்கையில் கொண்டிருக்கும் சித்தமாகும். இதற்காக நாம் செய்யவேண்டியது என்ன? ‘சுயகட்டுப்பாடு’ இது நமக்கு அவசியம். நமது சரீரமும், சிந்தையும் சேர்ந்து இந்தக் கட்டுப்பாட்டில் செயற்படவேண்டும். உதாரணமாக சரீரத்தைக் கெடுக்கும் பாவவழிகளில் செல்ல சிநேகித்ரோ, அன்பானவர்களோ அழைக்கும்போது ‘இல்லை’ என்று பதில்கூறி நம்மை விலக்கிக்கொள்ளலாம். அதேபோல, நமது கண், காது மூலமாக நமக்குள் பிரவேசிக்கும் உலக இச்சைகளை நமது சிந்தையில் பதித்துக் கொள்ளாது தவிர்த்துவிடலாம்.

உண்மையிலேயே நமது சொந்தப் பெலத்தினாலே இந்த சுயகட்டுபாட்டுக்குள் வருவது மிகவும் கடினம். ஆனால் தேவாவியானவர் நமக்கு எந்த நிலையிலும் உதவிசெய்ய ஆயத்தமாயிருக்கிறார். அப்படியிருக்க ஏன் நமது வாழ்வில் அந்தக் கட்டுப்பாடு இல்லை? ஜெபத்திற்கூடாகவும், வேதப்படிப்பிற்கூடாகவும் தினமும் காலையும் மாலையும் நமது வாழ்வை ஆராய்ந்து பார்க்கி ரோமா? தேவன் காண்பிக்கும் பரிசுத்த பாதையில் ஒட முதலாவது தீர்மானித் திருக்கிறோமா? தீர்மானம் போதாது; அதன்படி நடக்க முன்வரவேண்டும். மனதில் வாஞ்சையும், செயற்பட முயற்சியும் இருந்தாலே போதும், தேவன் நிச்சயம் உதவிசெய்வார். நாமும் நிச்சயம் அந்த பொற்கிரீடத்தைப் பெற்று தேவனோடே வாழுவோம்.

“தேவனே! என் வாழ்வில் கட்டுப்பாடுன்றி நான் தவித்துப்போனேன். இன்று நீர் என்னைப் பொறுப்பெடுத்தி நன்றி, என்னை என்றும் நீரே நடத்தும். ஆமேன்.”

ஜான்

24

புதன்

பொறுப்புள்ள ஊழியக்காரன்

...தேவன் அவனை நோக்கி: மோசே, மோசே என்று கூப்பிட்டார்.
அவன்: இதோ, அடியேன் என்றான். (யாத்திராகமம் 3:4)

மிகவும் பொறுப்புவாய்ந்த ஒரு விசேஷித்த பணிக்காக மோசேயை தேவன் அழைத்தார். ஆரம்பம் முதல் முடிவுவரை தமது சமூகம் மோசேயோடு இருக்கும் என்றும் தேவன் வாக்களித்தார். இஸ்ரவேலை மீட்டுவரும் இந்தப் பொறுப்பை நிறைவேற்ற தான் தகுதியற்றவன் என்று தன்மீது நம்பிக்கையற்ற வனாக மோசே முதலில் வாதாடினார். பின்னர், தன்னை அழைத்தவரில் முழு விகவாத்தையும் வைத்து, அவருடைய வாக்குறுதியை உறுதியாய்ப் பற்றிக் கொண்டு, தேவ சத்தத்திற்குச் செவிகொடுத்து செயற்பட்டதால் தன்னிடம் கொடுக்கப்பட்ட பொறுப்பை மோசே வெற்றியோடு நிறைவேற்றினார்.

இந்த மோசே பிறப்பால் ஒரு எபிரெயனாக இருப்பினும், எகிப்திய அரண் மனையில், ராஜஸ்திரியின் மகனாகும் சலாக்கியம்பெற்று ராஜகுமாரனாக வளர்ந்தார். இப்படியப்பட்டவர் தன் சொந்த ஜனத்தின்மீது கொண்ட ஆவலின் நிமித்தம் செயற்பட்டதினால் ராஜஸ்தானத்தை இழந்து அந்தியநாட்டில் ஆடுகளின் பின்னே திரிந்தார். மிகப் பொறுமையோடு ஒரு மேய்ப்பன் பணியைச் செய்துவந்தார். உயர்நிலை, மேன்மை, செல்வம் யாவும் நிறைந்த வாழ்க்கை இமைப்பொழுதில் எடுப்பட்டு, அவரது வாழ்வு வனாந்தர வாழ்க்கையாக மாறியது. உயர்பதவி வகிக்கவேண்டியவர் அதி தாழ்ந்த தொழிலான மேய்ப்பன் பணியைச் செய்ய வேண்டியதாயிற்று. இந்த இருவேறுபட்ட வாழ்வின் சூழ்நிலைகளும், மோசேக்கு எத்தனை வகையான அனுபவங்களையும், பாடங்களையும் கற்றுக் கொடுத்திருக்கும். ஆம்! தேவன் மோசேயை இந்தப் பாடுகளுக்கூடாக, வீணுக்கு நடத்த வில்லை. இவை அனைத்திற்கூடாகவும் மோசேயை நடத்திய தேவன், தமது பணிக்கு அவரைத் தகுதிப்படுத்தி, ஒரு பொறுப்புள்ள ஊழியனாக அவரை மாற்றினார். மோசேயும் தன் பணியைச் செய்துமுடித்தார்.

நாம் பொறுப்புள்ள ஊழியரா? அப்படியானால் தேவனுக்குள்ளான ஓப்படைப்பு, விகவாசத்தில் உறுதி, தேவபெலன் ஆகிய மூன்றும் இணைந்ததாய் செயற்படுகிறோமா? சுயபெலத்தை நாடாமல் தேவாவியானவருடைய பெலத்தைச் சார்ந்திருக்கிறோமா? பாடுகளும் நெருக்கங்களும் நம்மையும் ஊழியத்தையும் தாக்கும்போது தேவனுடைய வாக்குறுதியைப் பற்றிக்கொண்டு உறுதி யான விகவாசத்தோடு முன்செல்கிறோமா? அல்லது பாடுகளை எதிர்நோக்க முடியாமல், தேவசித்தத்திற்கு நம்மை ஓப்படைத்தலில் பின்வாந்திப் போகின் றோமா? இன்றே தேவசித்தத்திற்கு நம்மைத் தாழ்த்துவோமாக. அழைத்தவர் உண்மையுள்ளவராயிருந்து நம்மை தகுதிப்படுத்த வல்லவராகையால் பொறுப்புள்ள ஊழியராயிருந்து பொறுமையோடு செயற்படுவோமாக.

“தேவனே! ஊழியத்தில் எதிர்நோக்கும் பாடுகள், நெருக்கங்களினால் நான் என் பொறுப்பைவிட்டு ஒடிவிடாதபடி என்னைக் காத்துக்கொள்ளும். ஆமென்.”

ஜூன்

25

வியாழன்

நீ நல்லவனா?

கார்த்தர் நல்லவர் என்பதை ருசித்துப் பாருங்கள்.
(சங்கீதம் 34:8)

எதைப் பார்த்து ஒரு மனுஷனை நல்லவன் என்று கூறுகிறோம்? அவனிடம் இருக்கும் பணம், செல்வம், அந்தஸ்து, இவைகளைப் பார்த்துதான் கூறுகிறோம்? இல்லை, தன்னிடமுள்ளதை பிறருக்கு நல்மனதோடே கொடுத்து எவன் உதவிசெய்கிறானோ, அவனை நாம் நல்லவன் என்று கூறுகிறோம் அல்லவா! ஆம், பிறருக்குக் கொடுக்கின்ற மனப்பான்மை என்பது அந்த மனிதனுடைய குணாதிசயத்தை வெளிப்படுத்துவதாய் இருக்கிறது.

கார்த்தர் நல்லவர் என்று பாடிய தாவீது ராஜா கார்த்தரிடத்தில் எதைக் கண்டார்? கார்த்தரிடமிருந்து தான் பெற்றுக்கொண்ட வற்றிற்கூடாக கார்த்தருடைய தன்மைகளை அனுபவித்து அவர் கார்த்தரை ருசித்தார். மாக்திரமல்ல, அந்த ருசியை ருசிக்கும்படி தாவீது நம்மையும் அழைக்கிறார். ஆம்! கார்த்தர் நம் கேவைகளைச் சந்திக்கின்றவர். நமக்குப் பாதுகாப்பு கொடுக்கின்றவர். நாம் தவறு செய்தாலும், அவற்றை உணர்த்தி, மன்னித்து, திரும்பவும் தமது பின்னை களாக ஏற்று வழி நடத்துகின்றவர். அவர் இருக்கமும் மனங்குக்கமுமானவர். அவர் நம்மைப் போலிக்கின்றார். அவர் அன்பு நிறைந்தவர். தமது சந்தோஷம், சமாதானத்தை நமக்குத் தருகிறவர். தகுந்த சமயத்தில் தமது ஆலோசனை களைத் தருகிறவர். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக தம்முடைய ஒரேபேறான குமார ணையே நமது மீட்புக்காகக் கொடுத்தவர். இப்படியாக கார்த்தர் தாமே நம்மீது வைத்திருக்கும் அன்பு கரிசனை தயவு என்ற தமது குணாதிசயங்களை வெளிப் படுத்தும்போது அவர் நல்லவர் என்பதை நாமும் ருசிக்கின்றோமல்லவா!

பவுல் குறிப்பிடும் ‘ஆவியின் கனி’ என்பதுவும், பிறருக்குக் கொடுக்கும் குணாதிசயத்தையே வெளிப்படுத்துகிறது. நாம் எவ்வளவுதான் கொடைவள்ளல் களாக இருந்து, நல்லவர்கள் என்று உலகத்தில் பெயர்பெற்றாலும், ஆவியின் கனியாகிய அன்பு, சந்தோஷம், சமாதானம், நீடியபொறுமை, தயவு, நற்குணம், விகவாசம், சாந்தம், இச்சையடக்கம் ஆகிய இயேசுக்கிறிஸ்துவில் காணப்பட்ட குணாதிசயங்கள் நமது வாழ்க்கையில் காணப்படாவிட்டால் நாம் ஒன்றுமில்லை. மற்றவர்களுக்கு உதவிசெய்வது நல்லது. ஆனால் எப்படிப்பட்ட மனப்பான்மை யோடு உதவிசெய்கிறோம் என்பதுதான் நமது உண்மையான குணாதிசயத்தை எடுத்துக்காட்டும். கொடுப்பது அல்ல, அன்றோடு கொடுக்கும்போது அதன் விலைமதிப்பு மிகவும் அதிகம். பெற்றுக்கொள்கிறவர்களும் நம்மிடம் வெளிப்படும் அன்பை ருசிக்கும்போது அதன் ருசி இன்னும் அறிகிறிக்கும். நாம் வெறுமனே நல்லவர்கள்போல வாழுகிறோமா? அல்லது மெய்யாகவே ஆவியின் கனிகள் நிறைந்தவர்களாக நல்லவர்களாக வாழுகின்றோமா? சிந்திப்போமா.

“இயேசுவே! உம்மிடத்தில் நான் ருசித்ததை நான் பிறருக்கும் காண்பிக்கத்தக்க தாக என்னை உமக்குத் தருகிறேன். ஏற்றுக்கொண்டு வழிநடத்தும். ஆமென்.”

ஜூன்

26

விவரங்கள்

கசப்பான வேர்

‘ஓருவனும் தேவனுடைய கிருபையை இழந்துபோகாதபடிக்கும். யாதொரு கசப்பான வேர் முளைத்தெழும்பிக் கலக்கமுண்டாக்கு கிறதினால் அநேகர் தீட்டுப்படாதபடிக்கும்...’ (எபிரெயர் 12:15)

கசப்புணர்வு என்பது மிகவும் பயங்கரமானது. பெரியதொரு மரத்தினுள் ஒரு வேர் முளைத்து வளர்ந்து எப்படி ஆழமாகப் பதிகிறதோ அதேபோல இந்த கசப்புணர்வும் நமது இருதயத்தில் மெதுவாக வளர்ந்து ஆழத்தில் சென்று நமது கிறிஸ்தவ வாழ்வையும் கசப்பத்தன்மை நிறைந்ததாக மாற்றிப்போடும். இது அழிவின் வேர்! இது தேவயிள்ளைகள் தேவகிருபையை இழக்கவைக்கும் வேர்! தேவயிள்ளைகளை விழுத்திப்போட சாத்தான் உபயோகிக்கும் பலம்வாய்ந்த வேர்! இதைக்குறித்து நாம் அலட்சியமாக இருக்கலாமா?

‘சிறுதுளி பெருவெள்ளம்’ அல்லவா! தாவீதின் மீது சவுலுக்கு இருந்த ஸிச்சல், சிறிது சிறிதுகாப் பெருகி அவன் உள்ளத்தைக் கசப்பினால் நிரப்பியது. இக்கசப்பு தாவீதையே அழித்துவிட்டமளவிற்கு சவுலின் இருதயத்தில் கொலை வெறியை ஏற்படுத்தியது. இதற்காகவே சவுல் தாவீதைத்தேடி அலைந்தான். ஆனால், அது நிறைவேறவில்லை. மாறாக, சவுலிடமிருந்து தேவாவியானவர் விலகிவிட சவுல் தேவகிருபையை இழந்தான். முடிவாக, தாவீது அல்ல; சவுலே செத்து மடிந்தான். அன்றைய சவுல் மாத்திரமல்ல, இன்று நம்மைச் சுற்றியுள்ள சமுதாயம், நாடு, ஏன் இந்த உலகம் முழுவதுமே எவ்வளவுதாரம் கசப்பினால் நிறைந்திருக்கிறது என்பதை நாம் உணரலாம். மனிதருக்குள் முளைத்தெழும்பி யுள்ள கசப்பின்வேர் மனித சமுதாயம் முழுவதையுமே அழித்துக்கொண்டிருப்பதை நாம் காண்கிறோம். இந்தக் கசப்பின்வேர் நமக்குள்ளும் முளைத்தெழும்பி யிருக்கிறதா? இதன் அழிவிலிருந்து நம்மைக் காத்துக்கொள்வது யார்?

‘விசுவாசத்தினாலே கிறிஸ்து உங்கள் இருதயங்களில் வாசமாயிருக்க வும், நீங்கள் “அன்பிலே வேரூன்றி”, நிலைபெற்றவர்களாகி, சகல பரிசுத்தவான் களோடுங்கூடக் கிறிஸ்துவினுடைய அன்பின் அகலமும், நீளமும், ஆழமும், உயரமும் இன்னதென்று உணர்ந்து, அறிவுக்கெட்டாத அந்த அன்பை அறிந்து கொள்ள வல்லவர்களாகவும், தேவனுடைய சகல பரிபூரணத்தாலும் நிறையப் படவும்...’ (எபே.3:17-19) என்ற பவுலின் ஜெபத்தை சற்று சிந்திப்போமாக.

பிரியமானவர்களே! பலவித பாதகமான சூழ்நிலைகளால் தாக்கப்பட்ட தால் உங்கள் இருதயத்திலும் கசப்பின்வேர் முளைத்தெழும்புகின்றதா? இது பயங்கர விளைவை ஏற்படுத்திவிடும் முன்னரே, அக் கசப்பின் வேரை அன்பின் வேராக மாற்றிப்போட இன்றே தேவகருத்தில் நம்மை ஒப்புவிப்போமாக. கசப்பு அடுத்தவளைத் தாக்குவதற்கு முன்னர் அது நம்மைத்தான் முதலில் அழித்துப் போடும் என்பதை நாம் சிந்திப்பதில்லையே!

“பிதாவே, எனக்குள் ஆழமாக வேர்விட்டிருக்கும் கசப்பின் வேர் என்னை அழித்துப்போட முன்பதாக அதை அன்பின் வேராக மாற்றிப்போடும். ஆமென்.”

ஜூன்

27

சனி

உன்னை நீயே நீதிமானாக்காதே!

...தங்களை நீதிமான்களென்று நம்பி. மற்றவர்களை

அற்பாடுயென்னின் சிலரைக் குறித்து.

அவர் ஒரு உவமையைச் சொன்னார். (லூக்கா 18:9)

ஓருவன் பரிசேயன். மற்றவன் ஆயக்காரன். இருவரும் ஜூபிக்கும்படி சென்றார்கள். பறிகாரர், அநியாயக்காரர் விபசாரக்காரர் என்பவர்களைப்போல வும், தன் பின்னே ஜூபித்துக்கொண்டிருந்த ஆயக்காரர்களைப்போலவும் தான் இல்லை என்று பரிசேயன் தன்னைக்குறித்துச் சொல்லி தேவனை எதோத்தாரித் தான். மட்டுமல்ல, தான் வாரத்தில் இரண்டுதரம் உபவாசித்து, தன் சம்பாத்தியத் தில் தசமபாகம் செலுத்துவதாக தன்னைத்தானே உயர்த்தியும் ஜூபித்தான். ஆயக்காரரே, தன் கண்களை வானத்திற்கு ஏற்றுக்கூட துணியாமல், தன் மார்பிலே அடித்துக்கொண்டு ‘தேவனே! பாவியாகிய என்மேல் கிருபையாயிரும்’ என்றுமட்டும் ஜூபித்தான். இவ் உவமையைக்கூறிய இயேசு தொடர்ந்தும் ‘அவன்ல்ல, (பரிசேயன் அல்ல) இவனே (ஆயக்காரரே) நீதிமானாக்கப்பட்டு தன் வீட்டிற்குத் திரும்பிப் போனான்’ என்றார்.

அந்தப் பரிசேயனைப்போல தம்மைத்தாமே நீதிமான்களாகக் காட்டி ஜூபிக்கிறவர்களும், அந்த ஆயக்காரர்களைப்போல தேவசமுகத்திலே நிற்கவும் தகுதியற்ற மனாநிலைகொண்டவர்களும் இன்றும் நம் மத்தியில் வாழ்ந்து கொண்டுதான் இருக்கிறார்கள். தன்னைத்தானே நீதிமான் என்று என்னுடைய சுய நீதி ஆகும். இந்த சுய நீதி மிகவும் பயங்கரமானது. இது நம்மை பெருமை என்ற குழிக்குள் விழுத்திப்போடும். மற்றவர்களை அலட்சியம் செய்து குற்றப்ப டேத் தூண்டும். இன்னும் சொல்லப்போனால், அந்த சுயநீதியே தேவனைண்டை நாம் நெருங்கிச் செல்லத் தடையாக இருக்கும்.

சகோதரனே! சகோதரியே! தாமதியாமல் இப்போதே நம்மை நாமே ஆராய்ந்து பார்ப்போமாக. ‘நான் கிறிஸ்துவை ஏற்றுக்கொண்டு வார்த்தைக்குக் கீழ்ப்படிந்து, முழுக்கு ஞானஸ்நானம் எடுத்து, ஆவியின் அபிஷேகத்தைப் பெற்றுக்கொண்டேன். வாராவாரம் உபவாசிக்கின்றேன். தசமபாகம் கொடுக்கின் றேன்’ இப்படி நினைத்து, நம்மை நீதிமான்களாக நினைத்துக்கொண்டு, பிறரை பாவிகள் என்று குற்றப்படுத்தியிருக்கிறோமா? இதனால் நம்மை நாமே பரிகத்த வான்கள் நீதிமான்கள் என்று பெருமை பாராட்டுகிறோமல்லவா. மட்டுமல்ல, அந்த சுயநீதியே கிறிஸ்துவண்டை நெருங்கிச்செல்ல நமக்குத் தடைக்கல்லாக வும் அமைந்துவிடும். அது நம்மை அறிவுக்குள் இட்டுச்செல்வது உறுதி. ஆக, இன்றே நம்மைத் தாழ்த்துவோமாக. யாரையாவது அலட்சியம் செய்திருந்தால், யாரையாவது நம்மோடு ஓப்பிட்டுப் பார்த்திருந்தால் இப்போதே அறிக்கை செய் வோமாக. நமது நீதி கிறிஸ்துவின் நீதியின் முன் கந்தையைப் போன்றதல்லவா! “பிதாவே, எனக்குள் இருந்த சுயநீதி என்ற அழுக்கை நீக்கிப்போடும். உமது கிருபைக்கு முன் நான் நிற்கவும் தகுதியற்றவன். என் குற்றங்களை மன்னித்து உம் பிள்ளையாக என்னையும் ஏற்றுக்கொள்ளும். ஆமென்.”

ஜூன்
28
நூவிறு

கின்று உனக்கு எதுவும் நடந்தால்...

...உன் ஆத்துமா உன்னிடத்திலிருந்து
...எடுத்துக்கொள்ளப்படும். அப்பொழுது நீ சேகரித்தவைகள்
யாருடையதாகும்? (லூக்கா 12:20)

சில வருடங்களின் முன்பு வேலையினிமித்தம் கொழும்பு நகரில் பெண்கள் விடுதியொன்றில் தங்கியிருந்தேன். அங்கே ஒரு சகோதரி அழகான ஒரு பையைத் தன்னுடன் எப்போதும் கொண்டுசெல்வாள். வேலைக்குப் போகும் போது மட்டுமல்ல, தாங்கும்போதும், படிக்கும்போதும், குளியலறைக்குப்போகும் போதுகூட அப்பையை எடுத்துச்செல்வாள். இதை அவதானித்த நான் ஒருநாள், ‘ஏன் நீங்கள் இந்தப் பையை மிகவும் கவனமாக போகும் இடமெல்லாம் எடுத்து செல்கின்றீர்கள்’ என்று கேட்டேன். அதற்கு அவள், ‘இதற்குள்ளே என் நகைகள், என் வங்கிப் பணச்சேகரிப்பு பத்திரிக்கள், என் காணியின் சொத்து விபரங்கள் அனைத்தையும் வைத்துள்ளேன். இதை இழக்க நான் தயாராயில்லை. எனவே இதை என்னுடனே கொண்டு செல்வேன்’ என்றாள். இவள் இன்னும் திருமணமாகாதவள். இவளின் அக்கா ஒருத்தி திருமணமாகி, கணவனால் ஏமாற்றப்பட்டு பிள்ளைகளோடு மிகவும் கஷ்டப்பான ஒரு நிலையில் வாழ்ந்துகொண்டிருந்தாள். இதை அறிந்தபோது திரும்பவுமாக அவளிடம், ‘நீங்கள் இத்தனை சொத்தோடு வாழ்கின்றீர்களே, உங்கள் அக்கா மிகவும் கஷ்டப்படும் இந்தவேளையில் ஒரு சொற்ப பணத்தைக் கடனாகவென்றாலும் அவனுக்குக் கொடுத்து உதவிசெய்தால் நல்லதல்லவா’ என்று கேட்டேன். உடனே அவள், ‘அது எப்படி? நான் சேகரித்தவை எனக்கே உரியது’ என்று கூறி மறுத்துவிட்டாள். அவனுக்கு தன் அக்காவிலும் பார்க்க சொத்து பெரிதாயிருந்தது. அன்றிரவே அவள் இறந்தால், அல்லது அக்காவுக்கு நேர்ந்தது இவளுக்கும் நேருமானால் எத்தனை பரிதாபம்!

சகோதரனே! சகோதரியே! இந்த அக்காவைப்போல எத்தனைபேர் நம் மத்தியில் வாழுகின்றனர். நம்மைச் சுற்றி சுற்று பார்வையைத் திருப்புவோமாக. எத்தனை பிள்ளைகள் பெற்றோர்களை இழந்து அநாதைகளாக்கப்பட்டிருக்கின்றார்கள்; எத்தனை பெண்கள் விதவைகளாக்கப்பட்டு, உழைப்பதற்கும் வழி இன்றி ஒரு நேர உணவுக்கூட இல்லாமல் பிள்ளைகளோடு கஷ்டப்படுகிறார்கள். வியாதிக்கு வைத்தியம் பார்க்க பணமின்றி எத்தனைபேர் கண்ணர் விடுகின்றனர். எத்தனை நாடுகளில் கொள்ளைநோய்களும் பஞ்சமும் மக்களை வருத்துகிறது. இவை அனைத்தையும் அறிந்தும், அறியாதவர்கள் போல, கண்டும் காணாத வர்கள்போல நாம் வாழலாமா? நம்முடையது நம்முடையதுதான். ஆனால் அதில் பிறரும் மகிழ நாம் ஏன் இடமளிக்கக்கூடாது? நமது தேவைகளில் ஆண்டவர் நமக்கு உண்மையாயிருந்தாரே; நாம் ஏன் தேவையுள்ளவர்களை நோக்கிப் பார்க்கக்கூடாது. இன்று நமக்கு ஏதாவது நடந்தால்...?

“தேவனே! மனக் கடினமுள்ளவனாக நான் வாழ்ந்தது போதும். இன்றிலிருந்து என்னுடையது என்ற மனநிலையை விட்டு, உதவியற்றவர்களுக்கு உதவி செய்து வாழ நீரே என்னை நடத்தும். ஆமென்.”

ஜூன்
29
திங்கள்

தேவனுக்கு மறைவானது ஒன்றுமில்லை

‘மறைவான குற்றங்களுக்கு என்னை நீங்கலாக்கும்.
துணிகரமான பாவங்களுக்கு ...அடியேனை விலக்கிக்காரும்.
அவைகள் என்னை ஆண்டுகொள்ள ஓட்டாதிரும்.’ (சங்.19:12.13)

யாராவது குற்றத்தில் கையும் மெய்யமாக அகப்பட்டால், அல்லது தவறான செய்கையைக் கேள்வியற்றால் அல்லது கண்டால், சம்மந்தப்பட்டவர் களை வெகு எளிதாகக் குற்றஞ்சாட்டி அவனைக் கெட்டவன் என்று முத்திரை பதித்துவிடுகிறோம். நாம் வாழும் சமுதாயமும் இதற்கு பின்திறப்பதில்லை. இந்தக் குற்றங்கள் வெளிப்படையாகத் தெரியவருவதினால் அவற்றை மறுக்கவோ, ஒளிக்கவோ முடிவதில்லை. ஆனால் மறைவான குற்றங்களும் துணிகரமான பாவங்களும் நமக்குள் இருக்கின்றன என்பதை நாம் ஏற்றுக்கொள்கிறோமா? அவை நமக்கு மாத்திரமே தெரிந்தவையாகையால் அவற்றை மறைத்து வாழ முடியும் என்று நினைக்கின்றோம். ஆனால் இது முடியுமா?

ஆதாரும் ஏவானும் தேவன் கொடுத்த கட்டளையை மீறி பாவம் செய்தார்கள். தேவன் அவர்களைத் தேடிவந்தபோது அவர்கள் ஓடி ஒளித்துக் கொள்ள முயன்றார்கள். முடிந்ததா? இல்லை! ஆதாரமே நீ எங்கேயிருக்கின்றாய் என்ற கேள்வியோடு வந்தார் தேவன். அவர்களின் குற்றத்தை உணர்த்தினார். தாவீது ராஜாவோ, இந்த தேவாதி தேவனுக்கு மறைவானது எதுவுமில்லை என்பதை நன்கு உணர்ந்திருந்தார். அதனாலேதான், தன் பிழைகளை உணரு கிறவன் யார்? மறைவான குற்றங்களுக்கு என்னை நீங்கலாக்கும் என்று ஜெபித் தார். துணிகரமான பாவத்துக்குத் தன்னை விலக்குவதோடு அவைகளால் தான் அடிமையாக்கப்பட்டு விடக்கூடாது என்று முழுமனதோடு ஜெபித்தார். ஏனெனில் இந்தத் துணிகரம் மனுஷினின் உத்தமமான வாழ்வைக் கறைப்படுத்திவிடும்.

பிரியமானவர்களே! இன்று நம்மில் எத்தனைபேர் நமக்குள் இருக்கும் அகத்தங்களை மறைத்துக்கொண்டு, பிறரைக் குற்றப்படுத்துவதால் நம் குற்றங்களை மறைத்துக்கொண்டு நல்லவர்கள்போல துணிகரமாக வாழ்ந்துகொண்டு ருக்கிறோம். “தன் பாவங்களை மறைக்கிறவன் வாழ்வடையாட்டான், அவைகளை அறிக்கைசெய்து விட்டுவிடுகிறவனோ இரக்கம் பெறுவான்” (நீதி.28:13). தேவ இரக்கம் நம்மை ஒருபோதும் தள்ளிவிடாது. அது நம்மை மீட்பின் பாதையில் என்றும் வழிநடத்தும். ஆகையால் நமது வாழ்க்கையில் இருக்கும் மறைவான குற்றங்களைச் சற்று ஆராய்ந்து பார்ப்போமாக. வேறுயாரும் இதை அறிய வில்லையே என்று நாம் துணிவுடன் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கலாம். ஆனால் அது மெதுமெதுவாக நம் வாழ்வையே அழித்துப்போடும். பிறர் காணவில்லை என்பது உண்மைதான். ஆனால் தேவன் காண்கின்றார். இன்றே அவர் தரும் கிருபையை இரக்கத்தை நாடி நமது மனதில் உள்ள யாவையும் அறிக்கையிடுவோமாக. அவர் நமது பலவீனங்களை அறிந்திருக்கிறார்; அவர் நம்மை ஏற்றுக்கொள்வார். “தேவனே! மறைவான குற்றங்களும், துணிகரமான பாவங்களும் அடியேனை ஆண்டுகொள்ள விடாதிரும். என்னை பாதுகாத்தருங்ம். ஆமென்.”

ஜூன்

30

ஏசுவாய்

பழையவற்றை ஒழித்துவிடு!

‘இப்படியிருக்க. ஒருவன் கிறிஸ்துவுக்குள்ளிருந்தால்
புதுச்சிருஷ்டியாயிருக்கிறான். பழையவைகள் ஒழிந்துபோயின.
எல்லாம் புதிதாயின.’ (2கொரிந்தியர் 5:17)

பழைய மனிதன், புதிய மனிதன்! இப்படியாக நமது வாழ்வில் இரு விதமான வேறுபட்ட நிலைகள் காணப்படுமானால் இதற்குக் காரணம் யார்? அல்லது காரணம் எது? என்று நாம் எப்படிப்பட்டவர்களாக இருக்கிறோம்?

பவுவின் வாழ்க்கை இதற்குச் சிறந்ததோர் உதாரணமாகத் திகழ்கிறது. அவர் மதவெராக்கியம் கொண்டவர். யூத மார்க்கத்திற்கு எதிராக யார் எழும்பி நாலும் அவர்களை எதிர்க்கத் தயங்காதவர். அப்படியே, கிறிஸ்தவர்களைத் துன்புறுத்தவும் கொலைசெய்யவும் அனுமதி பெற்று புறப்பட்டுச் சென்றவர். ஸ்தேவான் கொலைசெய்யப்பட்டபோது பார்த்துக்கொண்டு சும்மா நின்றவர். இப்படிப்பட்ட ஒருவரின் சுபாவம் எப்படிப்பட்டதாய் இருக்கும்? கோபம், எரிச்சல், கொலைவெறி, வைராக்கியம் போன்ற குணங்கள் அவருக்குள் நிலைகொண்டிருந்திருக்கும். ஆனால், இதே பவுவின் வாழ்வில் ஒரு பெரிய மாற்றம் ஏற்பட்டது. கொலை செய்யப்போனவர்களோடு தன்னை இணைத்துக்கொண்டார். இப்போது கோபமும் கொலைவெறியும் மாறியது. அன்பு, சாந்தம், அமைதி, மன்னிக்கும் தன்மை, விட்டுக்கொடுக்கும் மனப்பான்மை என்று ஒரு புதிய மனிதனாக மாறி விட்டார். இது எப்படி ஆனது? கிறிஸ்து அவரைச் சந்தித்தார். இதுதான் நடந்தது. எனவேதான், ‘ஒருவன் கிறிஸ்துவுக்குள்ளிருந்தால் புது சிறுஷ்டியாயிருக்கின்றான். பழையவைகள் ஒழிந்துபோயின. எல்லாம் புதிதாயின’ என்று தன் சொந்த வாழ்க்கையின் அனுபவத்தையே வெளிப்படுத்தி எழுதினார்.

நாம் கிறிஸ்தவர்களா? அப்படியானால் நாம் வாழ்வில் கிறிஸ்து இருக்க வேண்டுமே. மாத்திரமல்ல, கிறிஸ்து நாமில் வெளிப்படவும்வேண்டும். அதாவது அவருடைய சுபாவம் நம்மில் தெரியவேண்டும். இவையிரண்டும் நமது வாழ்வில் உண்மையானால், கிறிஸ்துவை ஏற்றுக்கொள்வதற்கு முன்பாக நாம் கொண்டிருந்த தன்மைக்கும், கிறிஸ்துவை ஏற்றுக்கொண்டதின் பின்னால் நமது குணாதிசயங்களுக்கும் வித்தியாசம் உண்டா? பிறர் அதைக் கண்டுரைத்தக்கதாக நமது வாழ்வு புதிய மாற்றத்தைப் பெற்றிருக்கிறதா? ‘இனி நான் அல்ல; கிறிஸ்துவே எனக்குள் ஜீவிக்கிறார்’ என்று பவுல் கூறியதுமல்லாமல் வாழ்ந்தும் காட்டினாரே! நாம் என்ன சொல்லுவோம்? இன்று நாம் ‘புதிய சிறுஷ்டிகள்’ என்று சொல்லிக் கொண்டு இன்னும் பழைய பாவக்பாவத்தைச் சுமந்துகொண்டிருக்கிறோமா? பழையது இருக்கும்வரைக்கும் புதியவைகளுக்கு இடமேது? பழைய பகைகள், பழைய குரோதங்கள் இவற்றைச் சுமந்திருப்போமானால் கிறிஸ்து எப்படி நமது வாழ்வில் வாழுவது? அவற்றை விட்டுவிடுவோம், பழையவற்றை ஒழித்துப்போட தேவ ஆவியானவரின் பெலத்தை நாடி நிற்போமாக.

“பிதாவே, உமது பிள்ளையாகிய என் வாழ்வில் இன்னும் ஓட்டிக்கொண்டிருக்கும் பழைய சுபாவத்தை முற்றிலும் நீக்கி, என்னைப் புதியவனாக்கும். ஆமென்.”

நினைவுபடுத்துகிறோம்

எமது வெளியீடுகளை
புதிதாக பெற
விரும்புகிறவர்கள் மற்றும்
எமது வெளியீடுகளை
தொடர்ந்து பெற்றுவரும்
சந்தாதாரர்களுக்காக எமது
சந்தா கட்டண விபரங்கள்
கீழே தரப்பட்டுள்ளன.

ஓரு வருடத்திற்கான சந்தா

இலங்கையில் உள்ளவர்களுக்கு	- ரூ. 500.00
தென்னாசிய நாடுகளில் உள்ளவர்களுக்கு	- ரூ. 1,000.00
மத்திய கிழக்கு நாடுகளில் உள்ளவர்களுக்கு	- ரூ. 1,000.00
ஐரோப்பிய நாடுகளில் உள்ளவர்களுக்கு	- ரூ. 2,000.00
அமெரிக்க நாடுகளில் உள்ளவர்களுக்கு	- ரூ. 2,000.00

உங்கள் சந்தா பணத்தை

மணியோடர் மூலம் பணம் அனுப்புவதாயின்: “கொடுபட வேண்டிய இடம்” என்ற இடத்தில் சினமன் கார்டினஸ் (CINNAMON GARDENS POST OFFICE) என்றும், பணம் பெறுவதின் பெயர் என்ற இடத்தில் (BACK TO THE BIBLE) என்றும் குறிப்பிட்டு அனுப்பவும்.

காசோலை மூலம் அனுப்புவதாயின்: (BACK TO THE BIBLE) என்ற பெயருக்கு காசோலை எழுதவும்.

மேலே குறிப்பிட்ட விதங்களில் உங்களுக்கு ஸிரம் ஈஸ்து சிக்கவிக்கள் ஏதும் இருக்குமானால் எம்மோடு தொடர்புகொண்டு விசாரிக்கவும்.

இங்கிலாந்து மற்றும் கனடாவில் உள்ளவர்களுக்கு பணம் அனுப்பிவைக்க விசேஷ ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டுள்ளன. விபரங்களுக்கு எம்மோடு தொடர்புகொண்டு விசாரிக்கவும்.

(சந்தாதாராநுக்கான மறவும் மறுபக்கத்தில் உள்ளது)

சந்தா படிவம்

எமது வெளியீடுகளை புதிதாக பெற்றுக்கொள்ள விரும்புகிறவர் கள், அல்லது உங்களுக்குத் தெரிந்த புதியவர்களுக்கு இப்புத்தகத்தை அறிமுகப்படுத்த விரும்பினால் இந்த படிவத்தை தெளிவாக நிரப்பி அனுப்பவும்.

நீங்கள் ஏற்கனவே எமது வெளியீடுகளைப் பெற்றுவரும் சந்தாதாரராயின் உங்கள் பெயர், முகவரியுடன் உங்கள் கணனி இலக்கத்தையும் குறிப்பிட்டு எழுதியனுப்புங்கள். உங்கள் முகவரியில் மாற்றம் ஏதும் இருக்குமானால் உங்கள் புதிய முகவரியுடன் உங்கள் பழைய முகவரியையும் குறிப்பிட மறவாதீர்கள்.

(முடிந்தால் ஆங்கிலத்தில் நிரப்பவும்)

பெயர் : ..... கணனி இல் : .....

முகவரி : .....

எந்த மாதத்திலிருந்து எமது வெளியீடுகளைப் பெற்றுக்கொள்ள விரும்புகிறீர்கள்?

நீங்கள் புதிய சந்தாதாரரா, பழைய சந்தாதாரரா?

இப் படிவத்துடன் ரூபா..... ஐ காசோலை / மணி ஓடர் மூலம் அனுப்பி வைத்துள்ளேன்.

அனுப்பியவர் பெயர்: .....

**பரிசுத்த வேதாகமத்தை ஓராண்டிற்குள்
வாசித்து முடிப்பதற்கான கால அட்டவணை**

மே

ஜூன்

காலை	மாலை	திகதி	காலை	மாலை
1சாமு. 29,30,31	லூக். 22:01-27	01	2ராஜா. 13,14	யோவா. 10:1-21
2சாமு. 1,02	லூக். 22:28-53	02	2ராஜா. 15,16	யோவா. 10:22-42
2சாமு. 3,04	லூக். 22:54-71	03	2ராஜா. 17	யோவா. 11:1-26
2சாமு. 5,06	லூக். 23:01-26	04	2ராஜா. 18,19	யோவா. 11:27-44
2சாமு. 7,08	லூக். 23:27-45	05	2ராஜா. 20,21	யோவா. 11:45-57
2சாமு. 9,10,11	லூக். 23:46-56	06	2ராஜா. 22,23	யோவா. 12:1-22
2சாமு. 12,13	லூக். 24:01-12	07	2ராஜா. 24,25	யோவா. 12:23-50
2சாமு. 14,15	லூக். 24:13-35	08	1நாளா. 1,2	யோவா. 13:1-20
2சாமு. 16,17	லூக். 24:36-53	09	1நாளா. 3,4	யோவா. 13:21-38
2சாமு. 18,19	யோவா. 1:01-14	10	1நாளா. 5,6	யோவா. 14:1-31
2சாமு. 20,21,22	யோவா. 1:15-34	11	1நாளா. 7	யோவா. 15:1-27
2சாமு. 23,24	யோவா. 1:35-51	12	1நாளா. 8,9	யோவா. 16:1-33
1ராஜா. 1	யோவா. 2:01-25	13	1நாளா. 10,11	யோவா. 17:1-26
1ராஜா. 2	யோவா. 3:01-21	14	1நாளா. 12,13	யோவா. 18:1-18
1ராஜா. 3,4	யோவா. 3:22-36	15	1நாளா. 14,15	யோவா. 18:19-40
1ராஜா. 5,6	யோவா. 4:01-13	16	1நாளா. 16,17	யோவா. 19:1-30
1ராஜா. 7	யோவா. 4:14-39	17	1நாளா. 18,19,20	யோவா. 19:31-42
1ராஜா. 8,9	யோவா. 4:40-54	18	1நாளா. 21,22	யோவா. 20:1-31
1ராஜா. 10,11	யோவா. 5:01-27	19	1நாளா. 23,24	யோவா. 21:1-25
1ராஜா. 12,13	யோவா. 5:28-47	20	1நாளா. 25,26	அப். 1:1-26
1ராஜா. 14,15	யோவா. 6:01-21	21	1நாளா. 27,28	அப். 2:1-24
1ராஜா. 16,17	யோவா. 6:22-59	22	1நாளா. 29	அப். 2:25-47
1ராஜா. 18,19	யோவா. 6:60-71	23	2நாளா. 1,2,3	அப். 3:1-26
1ராஜா. 20,21	யோவா. 7:01-13	24	2நாளா. 4,5	அப். 4:1-22
1ராஜா. 22	யோவா. 7:14-36	25	2நாளா. 6,7	அப். 4:23-37
2ராஜா. 1,2	யோவா. 7:37-53	26	2நாளா. 8,9,10	அப். 5:1-16
2ராஜா. 3,4	யோவா. 8:01-11	27	2நாளா. 11,12,13	அப். 5:17-42
2ராஜா. 5,6	யோவா. 8:12-35	28	2நாளா. 14,15,16	அப். 6:1-15
2ராஜா. 7,8	யோவா. 8:36-59	29	2நாளா. 17,18	அப். 7:1-19
2ராஜா. 9,10	யோவா. 9:01-20	30	2நாளா. 19,20	அப். 7:20-40
2ராஜா. 11,12	யோவா. 9:21-41	31		

“SathiyaVasanam” - Supplementary

Registered in the Department of Posts of Sri Lanka under
No. QD/44/News/2009

இந்நாலை புதிதாக வாசிப்பவர்கள் தொடர்ந்தும் இந்நாலைப் பெற்றுக்கொள்ள விரும்பினால் விபரங்களுக்கு எம்முடன் தொடர்பு கொள்ளுங்கள்.

நீங்கள் எமது வெளியீடுகளை பெற்றுவரும் சந்தாதாரராணால் நீங்கள் எம்முடன் தொடர்பு கொள்ளும் ஒவ்வொருமுறையும் உங்கள் கணனி (கம்பியூட்டர்) பதிவு இலக்கத்தையும் குறிப்பிட்டுத் தொடர்பு கொள்ளும்படி கேட்டுக்கொள்கிறோம். உங்கள் கணனி பதிவு இலக்கம், உங்களுக்கு எமது வெளியீடுகள் அனுப்பப்படும் உறையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

எமது வெளியீடுகள் ஏதாவது தவறுதலாக இரண்டு பிரதிகள் உங்களுக்கு கிடைத்தால் தயவுசெய்து உங்களுடைய கணனி பதிவு இலக்கத்துடன் எமக்கு அறியத்தரும்படி அன்போடு கேட்டுக்கொள்கின்றோம்.

நீங்கள் வீடு மாறும்போது உங்கள் புதிய முகவரியுடன் உங்கள் பழைய முகவரியையும் குறிப்பிட்டு அறியத்தாருங்கள்.

எமது வெளியீடுகள் உரிய காலத்தில் உங்களுக்கு வந்து சேராவிடில் அது குறித்து உடனடியாக அறியத்தாருங்கள்.

எமது தபால் முகவரி
SATHIYAVASANAM
R.O.Box 1012
Colombo - Sri Lanka

நேரில் எமது முகவரி
120A, Dharmapala Mawatte
Colombo 7
Sri Lanka

 BACK TO THE BIBLE
சத்தியவசனம்
த பெ 1012, கொழும்பு, இலங்கை
T - 011 2695441, 011 2698843
E - svsl@sltnet.lk